

မင်းလှိုင်အောင်

မင်းလှိုင် ထို

မင်းလှိုင်၏ထိုဝင်္ဂထွက်တိုများ

ဒုတိယအကြိမ်

မင်းလှိုင်
1017

ထို မင်းတီ

မျက်နှာပိုးပန်းချီ - ပိုသံ

စာမျက်နှာ ၁၉၃ မျက်နှာ၊ ၁၂ • ဂဏ်ဝေီ x ၁၈ • ၅ ဝေီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချီချီစာပေ(၀၀၅၃၈) ကျ သံဌာယ်၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချီချီပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မိုးရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၇ မတ်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀

၁၉၉၄ အလင်းတိုက်စာပေထုတ်ဝေရေးအဖွဲ့အစည်း

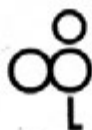
ရောင်းစဉ် ၁၇၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

မင်းလီ

မင်းလီ၏ထိုဝတ္ထုတိုများ

ဒုတိယအကြိမ် ၂၀၁၇

မာတိကာ

၁။	ထိုသင်္ကြန်	၁
၂။	ထိုသံသယ	၂၃
၃။	ထိုအလွမ်း	၃၇
၄။	ထိုရှေ့နေ	၅၇
၅။	ထိုဆွဲကြိုး	၆၉
၆။	ထိုမျက်လှည့်	၈၅
၇။	ထိုပိတိ	၁၀၃
၈။	ထိုအိပ်မက်	၁၁၉
၉။	ထိုတောလား	၁၃၇
၁၀။	ထိုမှဆို	၁၅၁

ထိုသင်္ကြန်

သင်္ကြန်တော်တော်များများကို ကြုံခဲ့ဖူးပါသည်။

ရခိုင်က သင်္ကြန်ကို အမြဲတမ်း မှတ်မိနေခဲ့ဖူးပါသည်။ ရပ်ကွက် အလိုက် ကစားနေကြသော အမျိုးသမီးကလေးများက မဏ္ဍပ်ထိုးပြီး ငွေဖလားကြီးများ အသင့်ကိုင်လျက် စီတန်းရင်းက ရေအပြည့်ထည့် ထားသော လောင်းလှေကြီးဘေးမှ စောင့်နေကြသည်။ ရေကစားသူ အမျိုးသားများနှင့် ရေလောင်းရန် စောင့်နေကြသူ အမျိုးသမီးများ အကြားတွင် ရာဇမတ်ကာ ထားသည်။ ကိုယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရှိသော လုံမငယ်အား မိမိတွင်ပါလာသည့် ဖလားကို ပေးရင်း

“မရိုးရည်၊ ရည်ပေးပါ”

ဟု တောင်းရသည်။ ရေရသောအခါမှ ခွက်ငယ်ကလေးဖြင့် တစ်ခွက်ချင်း လှမ်းပက်ရင်း ကဗျာကိုလည်း ရွတ်ကြသည်။ စကားထာ ကိုလည်း ဝှက်ကြသည်။ စောင်းပါးရိပ်ခြည် ...

“ရှင်သာ ရခိုင် တန်ဆောင်လော”

ဟူသည့် မြောက်လုံးကလေးများပေးရင်း ထေ့ရ၊ ချိတ်ရ၊ ပြောရ၊ ဆိုရကြသည်။ ယဉ်လည်း ယဉ်သည်။ ပျော်လည်း ပျော်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။

ရန်ကုန်မြို့ သင်္ကြန်ကား ထိုသို့ မဟုတ်ချေ။ ရေပက်သွားသူများ တွင် ယောက်ျားရော မိန်းမပါ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။ ရေပက်ခံသူများ တွင်လည်း မော်တော်ကားဖြင့် လာကြပြီ။ အမျိုးသမီးရော၊ အမျိုးသားရော ရှုပ်ထွေးနေ၏။ ရေပက်ကြသူများကလည်း ရေပိုက်များနှင့် တစ်ကြမ်း ပက်ကြ၏။ ရေပက်ခံသူတို့က ...

“ရယ်တာပေါ့... ရယ်တာပေါ့”

ဟု အော်ရင်း ဟစ်ရင်း ကုန်းခံကြရ၏။ ဤကား စစ်မဖြစ်မီက ရန်ကုန်သင်္ကြန်တည်း။

စစ်ပြီးခေတ် ရန်ကုန်သင်္ကြန်ကား တစ်မျိုးပြောင်းလာသည်။ ယဉ်ကျေးလာသည်။ အလှပြကားများ၊ အကပြကားများ ထွင်လာသည်။ စက်ရုံ အလုပ်ရုံတို့မှ အလှပြရင်း၊ ကြော်ငြာရင်း ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ ထွက်လာကြသည်။ နိုင်ငံရေး ထေ့လုံးများနှင့် ရင်ဖွင့်သည့် အဖွဲ့များ သာလာသည်။

ယခု တစ်ခေတ်ပြောင်းလာခဲ့ပြီ။ ရေသက်သက်မပက်ခံ ထာကြသည်။ ရေပက်ခံလူငယ်များက လုံမငယ်များကို ထေ့သည့် သဘောဖြင့် အဖွဲ့အမည်များတွင်

- ‘ကိုယ်တို့ကတော့ မပြောတော့ဘူး’
- ‘ဆံပင်ဘုတ်သိုက် ကိုယ်တို့မကြိုက်’
- ‘မပွင့်နဲ့နော်၊ ပွင့်ရင် စားမှာပဲ’
- ‘တောင်လေ တိုက်လေ ကိုယ်မောလေ’

စသည်ဖြင့် ပဟောဠိလိုလို၊ ရင်ဖွင့်သံလိုလို စာတန်းများ ချိတ်ဆွဲ
လာကြသည်။ နိုင်ငံရေး ထေ့လုံးများနှင့် အလှပြသက်သက်များ ကွယ်ခဲ့
ပြီ။

ကျွန်တော်သည် ရခိုင်သင်္ကြန်၊ ရန်ကုန်သင်္ကြန်၊ မန္တလေးသင်္ကြန်
နှင့် မော်လမြိုင်သင်္ကြန်တို့ကိုပါ ခေတ်အဆက်ဆက် ကြုံခဲ့ဖူးပါသည်။

သို့သော် မည်သည့်သင်္ကြန်ကိုမှ အထူးတလည် စာဖွဲ့ရန်
အကြောင်းမရှိပါ။

သို့သော် ...

‘ထိုသင်္ကြန်’

ဟူ၍ စာဖွဲ့ရမည့် သင်္ကြန်ကလေးတစ်ခုအကြောင်းကိုတော့ ဆယ့်
ငါးနှစ်တာ လွန်ခဲ့ပြီးသော်လည်း မေ့မရနိုင်သဖြင့် အမှတ်တရ ရေးပြ
ချင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အထက်ချင်းတွင်းသို့ ပြည်တော်သာခေတ်က
ရွာတစ်ရွာတွင် ကျန်းမာရေးမှူးအဖြစ်နှင့် ပထမဆုံး အလုပ်ဝတ္တရား
စတင် ထမ်းရွက်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော် ရောက်သော ရွာကလေးမှာ အိမ်ခြေရှစ်ဆယ်ခန့်သာ
ရှိပေမည်။ မြစ်ကမ်းနဖူးမို့ သာယာသည်။ အစုန်အဆန် သဘော ဆိုက်
ကပ်သဖြင့် စိုစိုပြည်ပြည် ရှိသည်။ သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်း မှန်မှန် ဖတ်ရ
သည်။

ဤရွာကလေးတွင် အစိုးရအမှုထမ်းဟု ဆိုရအောင် ရွာသူကြီး
ဦးဖိုးအောင်နှင့် ကျွန်တော်သာ ရှိကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှ မြို့ပိုင်၊
နယ်ပိုင်တို့ နယ်လှည့်ရင်း ရောက်လာသည်။ သစ်တောဘက် အမှုထမ်း

များ၊ ရဲဘက်အမှုထမ်းများလည်း ရံဖန်ရံခါမှ ရောက်လာတတ်သည်။

ထိုစဉ်က နယ်အခြေအနေမှာ လုံခြုံမှု မရှိပါ။ နယ်လှည့်ခရီး ထွက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ဤရွာကလေးတွင်ပင် အဖော်အလှော် မရှိ အထီးတည်း ကုပ်နေခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် ... စစ်ပြန် ကိုဘမိုတစ်ယောက်တော့ အပေါင်းအသင်း ခို့ပါသည်။ ကျွန်တော် လိုအပ်သမျှ ကူညီပါသည်။ ကျွန်တော့်ထံမှ သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းများ ငှားရမ်းဖတ်ပါသည်။ ကိုဘမိုရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော့်ထံတွင် စကားပြောဖော်ရလာပါသည်။

ရွာခံလူကြီးများကား ရှိကြပါသည်။ ရပ်ရေး ရွာရေး အကြောင်း ဆွေးနွေးရုံမှအပ အခြား ... အခြား အကြောင်းများ အပျင်းပြေဆိုသလို ပြောခွင့်မရပါ။ လူငယ် လူရွယ်များကလည်း ကျွန်တော့်ကို လူကြီးပိုင်း သို့ ပို့ထားကြဟန်တူပါသည်။ ရောဝင်ရင်းနှီးခြင်း မရှိလှပါ။ အပေါင်းအသင်းဘက်တွင် ကျွန်တော် ကြားချောင်နေပါသည်။ နေဝင်စပြုလျှင် တိုယ့်အိမ်ကို ပိတ်၊ မီးမှိတ်နေတတ်ကြသောကြောင့် ရောက်စက များစွာ အနေကျခဲ့ရပါသည်။

အစုန်-အဆန် သင်္ဘောများ ဆိုက်လျှင်ကား ရွာသည် တော်တော် စည်ပါသည်။ တော်တော်နှင့်လည်း မအိပ်ကြတော့ပါ။ သင်္ဘောဆင်း ဈေးဝယ်သူများ၊ သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်း၍ ရွာထဲလည်ပတ်နေသူများ၊ ဣပေါ်တက်၍ အရက်ပုန်းရှာသောက်သူများ၊ ရွာထဲမှ သင်္ဘောကိုဆင်း၍ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် ငါးရောင်းသူများ စသည်ဖြင့် ဆူဆူညံညံ စည်စည် ထားကား ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုဘမိုတို့လည်း သူများနည်းတူ သင်္ဘောဆင်းကြပါသည်။ ယခုအခါမှ စားစရာဝယ်ခြမ်းခြင်း၊ သို့မဟုတ် စားရေးစက္ကူ၊ တိုလီမိုလီဝယ်ခြမ်းခြင်း၊ သို့မဟုတ် အနည်းဆုံး သကြားဖြင့် ဖျော်သော

ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း သင်္ဘောမီးမှိတ်ခါနီးမှ ရွာပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ကြပါသည်။

ဤသည်ပင်လျှင် ကျွန်တော့်အတွက် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကမ္ဘာတစ်ခု ဖြင့် ဆက်သွယ်ခွင့်ရခြင်း အကြောင်းရင်းဟူ၍ အောက်မေ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သင်္ဘောကိုတော့ လက်ချိုး၍ စောင့်ခဲ့ကြရသည်။ သင်္ဘောလာတော့ ပျော်၍ သင်္ဘောသွားတော့ ဟာနေကြရသည်။

သင်္ဘောဆိုက်တိုင်း ဆိုသလို အသိတစ်ယောက် ပါနီးနီး၊ မိဘနှင့် နှမများထံမှ တစ်စုံတစ်ရာပေးလိုက်နီးနီး၊ စာကလေးတစ်စောင်တလေ ရောက်နီးနီးနှင့် မျှော်ရင်း ဆင်းကြရပါသည်။ နောက်ဆုံး သတင်းစာအထုပ်နှင့် မဂ္ဂဇင်းအသစ်များရလာလျှင်ပင် ဝမ်းသာကြရပြီး ကိုဘမိုနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ သင်္ဘောဆိုက်တိုင်း ဝတ္တရားကြီးတစ်ခုအဖြစ် ဆင်းကြရပါသည်။

တစ်ခုသော သင်္ဘောအဆန်ပတ်တွင် သူကြီး ဦးဖိုးအောင်ပါလာသည်။ သူနှင့်အတူ ခပ်သွယ်သွယ်၊ ခပ်ချောချော၊ ခပ်ဖြူဖြူ၊ ခပ်နုနု၊ အဝတ်အစားသစ်သစ်၊ ခေတ်ဆန်ဆန်နှင့် အမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦးပါလာသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြည့်သလို သူကလည်း သင်္ဘောဆိပ်သို့ ပျားပန်းခပ် ဆင်းလာကြသူများအနက်မှ ကျွန်တော့်ကိုရွေး၍ ကြည့်နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဦးဖိုးအောင်က စောစောက ပြောထား၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဦးဖိုးအောင်သည် သင်္ဘောကုန်းပေါင်ပေါ်မှ သောင်စပ်ကို ဆင်းဆင်းချင်း ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲ၍ သူ့မျက်နှာလည်း အလွန်ရွှင်နေဟန်ဖြင့် ...

“ဆရာရေ ... ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ ကျောင်းရဖို့ သေချာသွား

“ဆရာရေ၊ အခု ပညာဝန်ဆီက ပြန်လာတာ။ ဆွဲခန့်အနေနဲ့ ဆရာမ
ကလေးတစ်ဦး ထည့်ပေးလိုက်တယ်”

ဟု ပြောရင်း လက်တစ်ဖက်မှ အိပ်ရာလိပ်ကို ပန်းပေါ်ထမ်းကာ
ဇီဝကိုလှည့်၍ ကျွန်တော်ပြောသော ကလေးမဘက်သို့ ခေါင်းညိတ်
ပြပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ မျက်လွှာကြီးတစ်ချက်ပင့်ပြီး တစ်ဖန်
မျက်လွှာကြီးကို ချလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ထက် ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်ခန့်
သော်လည်းကောင်း၊ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အသက်မှာ အစိတ်ခန့် ရှိပါမည်။

ကုန်းပေါင်ပေါ်မှ လူများက ဦးဖိုးအောင်ကို တိုးဝှေ့ပြီး ဆင်းသူ
ဆင်း၊ တက်သူတက် လုပ်နေကြပါသည်။ ကလေးမလည်း ဦးဖိုးအောင်
ဆောက်နားမှ ကပ်နေပြီး တိုးဝှေ့တက်သူ၊ ဆင်းသူတို့ကို တိမ်းပေးနေရ
စွာပါသည်။

ဦးဖိုးအောင်က မိတ်ဆက်ပေးသောအခါ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်
ဇီဝကို မျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်ရင်း ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်၏
ဆန်ပန်ကိုဖမ်း၍ သူငယ်မလေး ဆရာမကို ငုံ့ကြည့် ကြည့်ပါသည်။

ထိုအခါ ဆရာမ သူငယ်မကလေးမှာ မျက်လွှာကြီး တစ်ချက်
ပင့်ကြည့်ပြီး မျက်လွှာကြီးကို ပြန်ချရင်း ခေါင်းငုံ့နေပါသည်။ ဤတွင်
သူ့အရပ်မှာ ပိုပုသွားဟန် ရှိပါသည်။

ကျွန်တော့်နောက်မှ ကိုဘမိုက သွက်လှသည်။

“အား ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ဒါဖြင့် ဘာတွေ သယ်စရာ ရှိ
သေးလဲ ဘကြီးအောင်”

ဟုပြောရင်း ကျွန်တော့်နောက်မှနေပြီး ရှေ့သို့ တိုးဝှေ့ရောက်လာ
ပါသည်။

“နေပါစေကွာ၊ ရွာထဲက ခင်မတို့၊ သန်းရင်တို့ကို ပစ္စည်းတွေ

အပ်ခဲ့ပါပြီ။ ကိုင်း ဆရာလေး သွားဦးမယ်၊ ညကျတော့သာ ဆရာအိမ်မှာ ရွာလူကြီးတွေနဲ့အတူ ကျောင်းကော်မတီ ဖွဲ့ရအောင် လာခဲ့တော့မယ်” ဆို၍ ဦးဖိုးအောင် ဆင်းသွားပါသည်။ ဆရာမလေးလည်း ဦးဖိုးအောင်နောက်မှ လိုက်သွားပါသည်။

ကိုဘမိုက ကျွန်တော့်အနားကပ်ရင်း ...

“ဆရာရေ ...၊ ဘကြီးအောင် ညာတယ်လို့တော့ မဖြစ်တန်ကောင်းပါဘူး”

ဟု ပြောရင်း သူ့ဟာသူ ရယ်နေပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ရယ်၊ ကိုဘမိုရယ် အပြင် တခြားကမ္ဘာက ကျွန်တော့်တို့ဆီ လူသစ်တစ်ယောက်တော့ ရောက်ခဲ့ပြီဟု ကျိတ်၍ ဝမ်းသာခဲ့ရသည်။

ဆရာမကလေးအမည်မှာ မခင်ဝိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် မုံရွာ ခရိုင်အတွင်း မြို့နယ်တစ်ခုမှ အညာကို ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အစိုးရစစ် ကိုးတန်းအောင်ပြီးပါပြီ။ ဆယ်တန်း ဆက်မနေနိုင်သေးသဖြင့် အလုပ်ရှာရင်း အဒေါ်များရှိရာ မော်လိုက်ကို ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် စုပေါင်းဆောက်ထားသော ကျောင်းကလေး တစ်ခု ရှိပါသည်။ သို့သော် ယခု ဆရာ မရှိပါ။ ယခင် လုပ်အားပေးသဘောဖြင့် စေတနာ့ဝန်ထမ်းဆောင်ရွက်နေသော ဆရာကလည်း ဆရာဖြစ်သင်တန်းတက်ရောက်နေရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းကလေးတွင် ကျွန်တော်ကပင် ဆရာအစား ဝင်ရောက်ပြသနေရပါသည်။ ကျွန်တော့်အား ကူညီ၍ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးနှင့် ကိုဘမိုတို့ကလည်း ပြသကြပါသည်။

သို့သော် ယာယီအားဖြင့် အစိုးရ အသိအမှတ်ပြု မခံရဘဲ ရှိနေပါသည်။
 ဤအချိန်တွင် ဆွဲခန့်ဆရာမ မခင်ဝိုင်း ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်
 ဝါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဝမ်းသာကြပါသည်။ ရွာရှိ လူများကား
 ဆီဇွယ်မရှိတော့ပြီ။ မခင်ဝိုင်းအတွက် တစ်အိမ်စီ အလှည့်ကျ ထမင်း
 ဆုပ်ပို့သည်အထိ ပြုစုထားကြပါသည်။ နေရာတကာတွင် ဆရာမ...
 ဆရာမနှင့် ဖူးဖူးမှုတ်ထားကြပါသည်။ နောက်ဆုံး မင်္ဂလာဆောင်ဆိုလျှင်
 မခင်ဝိုင်းက သတို့သမီးပြင်ပေးမှ၊ ရှင်ပြု နားထွင်းဆိုလျှင် မခင်ဝိုင်းပြင်
 ဆာမှနှင့် တစ်စတစ်စ တစ်ရွာလုံးတွင် မခင်ဝိုင်း ခြေ၊ မခင်ဝိုင်း လက်
 သာ ဖြစ်လာပါသည်။

မခင်ဝိုင်းကလည်း လူပေါင်း သူပေါင်း ကောင်းသလို ဘယ်နေ
 ရာမှ မလစ်လပ်အောင် ရပ်ရေး ရွာရေးများတွင် ကူညီတတ်ပါသည်။
 ကျွန်တော့်ဆေးပေးခန်းတောင်မှ တစ်ခါ တစ်ခါ ဝင်ကူပေးပါသည်။
 အလုပ်နှင့် လက် မပြတ်မှ နေတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ အလုပ်မရှိလျှင်
 အိမ်ကို လွမ်းတတ်သည်ဟု ပြောပါသည်။

ဦးဖိုးအောင်ကား မခင်ဝိုင်းကို ဆောင်ကြဉ်းခဲ့ရသဖြင့် မျက်နှာ
 ဇနိုးပွင့်နေတော့၏။ သူကြီး သက်တမ်းကုန်သဖြင့် နောက်ထပ် တင်
 မြှောက်ရမည်ဆိုဦးတော့ ဦးဖိုးအောင် ပြန်၍ရမှာ သေချာနေတော့၏။

ဦးဖိုးအောင်၏ မြေပဲခင်းတွင် မခင်ဝိုင်းကို မြင်ရတတ်သည်။
 သူ့အဆိုမှာ စိုက်ပျိုးရေးလက်တွေ့ဆင်းနေခြင်းဟု ဆိုသည်။ ဦးဖိုးအောင်
 ၏ ကလေးများနှင့်အတူ မခင်ဝိုင်းကို ရေချိုးဆိပ်မှာ တွေ့ရ၏။
 ကလေးများလည်း မခင်ဝိုင်းရောက်လာမှ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ကလေး ဖြစ်
 လာကြသည်။ သူကြီးကတော် မတင်မဆိုလျှင် ဆိုစရာမရှိပြီ။ ဝတ်
 ကောင်းစားလှ သန့်သန့်နှင့် ပန်းများကိုပင် ပန်၍ သင်္ဘောဆိပ်ကို ဆင်း
 ၍ ဈေးဝယ်တတ်သည်။ ကော်ဖီမှုန့်၊ နို့ဆီ၊ သကြားဝယ်ရင်း ...

“အဝိုင်းက ကော်ဖီကြိုက်တယ်၊ အခုတော့ သူ့မောင်တွေကပါ ကော်ဖီကြိုက်လာပြီ”

ဟု သူ့ကလေးများကိုပါ စာဖွဲ့သွားတတ်သေး၏။

မခင်ဝိုင်းသည် မတင်မကြောင့် ‘အဝိုင်း’ ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးလာသောအခါ ကျွန်တော်က ...

‘ဘဲဥ၊ ဘဲဥမ’

ဟု ခေါ်ပါသည်။ ထိုသို့ခေါ်သော် မခင်ဝိုင်းက သဘောကျစွာဖြင့် မျက်လွှာကြီးကို ပင့်ပြီး မျက်လွှာကြီးကို ပြန်ချရင်း ပြုံးပါသည်။

ဘဲဥလို ဝိုင်းရှည်ရှည်ဖြူဖြူကလေး မဟုတ်လား။

မခင်ဝိုင်းသည် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို အလွတ်ဖြေမည်ဟု အားခဲ ထားသူကလေး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်စာနှင့် သင်္ချာဘာသာကို ကျွန်တော့်ထံမှာ နေ့စဉ် ကျူရှင်လာယူနေပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဂရုတစိုက် သူ့ဘဝ သူ ရန်းကန်နေသူဖို့ သင်ကြားပြသပေးပါသည်။ ကြိုးစားပြသပေးပါသည်။ ကြိုးစားသည့်အပြင် အခြေခံကလည်း ကောင်းသဖြင့် သင်ပြရာတွင် အလွန်ခရီးပေါက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း မခင်ဝိုင်းနှင့် ကျွန်တော်မှာ ပိုမိုရင်းနှီး ခင်မင်ကြပါသည်။

ကျူရှင်လာယူတိုင်း ဦးဖိုးအောင်၏ သားကလေး တစ်ယောက် အဖော်ပါလာတတ်ပါသည်။ ဦးဖိုးအောင်၏ သားကလေးကိုလည်း တစ်ပါတည်း စာအကျက်ခိုင်းရပါသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်ကလေးမှာ ညဉ့် ရှစ်နာရီခွဲ၊ ကိုးနာရီအထိ အာလာဒင်ဓာတ်မီးတစ်လုံးဖြင့် ထိန်နေတတ် ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့ မရောက်လာလျှင်ပင် ပျင်းနေတတ်ပါ သည်။

ဤသို့ နေလာခဲ့ကြရာမှ တစ်ခုသော သင်္ကြန်ကို ရောက်ခဲ့ပါသည်။ သင်္ကြန်ရက်အတွင်းက အဝိုင်းသည် စာမေးပွဲဖြေပြီးပါပြီ။ ဆောင်းပိတ်ထားသော်လည်း အောက်ကို မပြန်ဘဲ ရွာကို ပြန်လာနေပါသည်။ သင်္ကြန်ရက်ပြီးမှ ပြန်မည်လိုလို ပြောပါသည်။ မရေရာလှပါ။

သင်္ကြန်ဟု ဆိုရသော်လည်း အညာကျေးလက်တွင် မည်မည်ရရ ဆရာစားခြင်းမျိုး မရှိပေ။ ခြောက်ကပ်နေပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့် နတ်ပိုင်းတွင် ခပ်နောက်နောက် လူငယ်ကလေးများသာ အပျိုလေးရှိရာ အိမ်များကို လိုက်လံချောင်းမြောင်း ပက်ကြသည်။

နေ့ခင်းတွင် ဥပုသ်သီတင်း ဆောက်တည်ခြင်း၊ ညနေတွင် ရေလှူခြင်းများဖြင့် ဘုရားများ၊ ကျောင်းများတွင် လူစည်ကားနေပြီး ရွာတွင်း ဗုဒ္ဓဘာသာ ခြောက်သွေ့နေပေသည်။

ဤရာသီတွင် အင်ကြင်းပန်းများကား တောအနံ့၊ တောင်အနံ့၊ ဓားမွေးဆွတ်အောင် ပွင့်နေကြသည်။ တစ်တောလုံး မွှေး၍ တစ်ရွာလုံး ဆင်းနေပေသည်။ နောက်ပြီး ဥသြငှက်သံက တကြော်ကြော်နှင့် လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ပင် ကောင်းနေသည်။

ကျွန်တော်သည် အင်ကြင်းခိုင်ကြီးတစ်ခုကို ကိုဘမိုးက ပေးလာသဖြင့် ဘုရားမှာ တချို့ထိုး၊ တချို့ကို ခွဲ၍ သိမ်းထားလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ဆင်တုတော်ကလေးကို ရေသပ္ပာယ်အမွှေးအထုံဖျန်း၍ သင်္ကြန်ရက်နေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကုသိုလ်ပြုလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် လုပ်စရာ ကိုင်စရာ မည်မည်ရရ မရှိတော့သဖြင့် စာအုပ်စင်မှ ဝတ္ထုဟောင်းတစ်အုပ်ကို ရွေးထုတ်ပြီး ဧည့်ခန်းပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် အိမ်အဝင်တံခါးမကြီးကို ကျောပေးလျက် ကျကျနန ဖတ်နေပါသည်။

ကျွန်တော့် အိမ်ကလေးမှာ ရွာ၏ တောင်အစွန်ဘက်၊ မြစ်ကမ်း

နဖူးပေါ်တွင် ရှိနေပါသည်။ ဝရန်တာကလေးမှ ကြည့်လိုက်လျှင် ချင်း
တွင်းမြစ်ပြင်နှင့် သောင်ပြင်ကြီးကို မြင်နေရသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းမှ တော
အုပ်၊ တောင်ရိပ်တို့ကို စိမ်းစိမ်းလန်းလန်းနှင့် ရှုမောဖွယ်ရာ တစ်ခေါ်
တစ်မျှော် မြင်နေပါသည်။

သို့သော် စာတွင် စိတ်ဝင်စားနေမိစဉ်မှာပင် ကုပ်မှ ကျောတစ်
လျှောက်လုံး စိမ့်ခနဲ အေးသွားသဖြင့် လန့်သွားပါသည်။ ထကြည့်လိုက်
သောအခါ ဘဲဥကို တွေ့ရပါသည်။ ဘယ်အချိန်က လေးငါးခြောက်ထစ်
တက်ရသော ဝရန်တာလှေကားမှ ခြေသံမကြားအောင် တက်လာပြီး
ရေလောင်းလိုက်သည် မသိ။ ကျွန်တော် လန့်ပြီး ထခုန်မိသည်ကို သူ
သဘောကျသွားသလို တခစ်ခစ်ရယ်နေတော့သည်။ ပါးချိုင့်ကလေး
များ ပေါ်လာကြသည်။ ပါးစပ်ကို လက်ဖမိုးနှင့်ပိတ်၍ တစ်ကိုယ်လုံး
ယိမ်းထိုးအောင် ရယ်နေသည်။ ပိုင်လှပြီဟု အားရကျေနပ်နေပုံရပါ
သည်။

“အောင်မလေး ... ဘဲဥမ၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်လာသလဲ။ ငါ့
ကို လန့်သွားတာပဲ”

ပြောလိုက်ကာမှ ပိုပြီး သဘောကျသလို ရယ်ရင်းမောရင်း
ကျွန်တော့် ခြေတင်ရာ ခုံပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ပါသည်။

“ဆရာကို ဘုရားက ပြန်လာကတည်းက ရေလောင်းဖို့ ကြံစည်
ထားတာ”

ဟု ပြောပါသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ပြီးတော့မှသာ ဆရာလောင်းတော့ ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်မနေ
နဲ့နော်။ အခု မလောင်းသေးဘူး၊ ပြန်တော့မှ”

ဟု ကြိမ်းလိုက်ပြီး စာအုပ်စင်တွင် စာအုပ်ကို ပြန်ထားလိုက်ပါ
သည်။

“ကိုင်း ... ဆို ကော်ဖီသောက်မလား၊ ဖရုံယိုစားမလား၊ ပေါင်မုန့်
ခြောက်နဲ့ နွားနို့ သောက်မလား”

ဟု သဘောပေါ်မှ ဝယ်ထားသည့် စားစရာများကို စားမလားဟု
ဆော်သည်။

“အဝိုင်း ဘာမှ မစားချင်တော့ဘူး။ မနက်ကတည်းက ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသွားကြပြီး ဆွမ်းကပ်ကြလို့ ကျောင်းက စားခဲ့ရတာ အိဘော
ဇီ လှိုင်နေပြီ”

“အံ့မယ် တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် တို့များတောင် လိုက်
မယ်”

“ဘာသာရေးရှိတဲ့လူမှန်သမျှတော့ အကုန်ကျောင်းကို လာကြတာ
မို့ ဇီဘမို့တောင်မှ ကျောင်းမှာ ကျန်ရစ်သေးတယ်။ ဆရာသာ ...”

ဟု ကျွန်တော့်ကို မတင်မကျ စောင်းပြောပါသည်။

“အံ့မယ် တို့များလည်း ဘာသာရေးရှိပါ၊ ကြည့်လေ အခုဆိုရင်
ဆရာရသပွယ်ပြီးပြီ၊ အင်ကြင်းပန်းတွေ ကပ်ပြီးပြီ”

ဘုရားစင်ကို မော့ပြလိုက်ပါသည်။

“ဟာ ... အင်ကြင်းပန်းတွေ တယ်ဟုတ်ပါလား။ လှလိုက်တာ
မော်”

ဟု အားပါးတရ ပြောပါသည်။ ပန်းကိုမြင်၍ လိုချင်လာဟန်
ပြောပါသည်။

“ဘာလဲ၊ ပန်ချင်ပြန်ပြီလား”

ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“ပန်ချင်ရင် ရတာပေါ့။ မြင်လား၊ ကြောင်အိမ်ပေါ်က ဇလုံထဲမှာ”
ဟု အတွင်းဘက် ပီးဖိုချောင်ကို မေးထိုးပြလိုက်ပါသည်။

ဘဲဥသည် ဝမ်းသာသည့်အခါ မိန်းကလေးတို့ မြည်တတ်သည့်

‘အို’ဟူသောအသံကို ပြုရင်း အင်ကြင်းပန်းရှိရာ ပြေးပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အမြဲတမ်း အဝိုင်းကိုကြည့်ပြီးလျှင် အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ကြသည့် နှမကလေးများကို သတိရမိတတ်ပါသည်။ သူတို့နှင့် ကင်းကွာနေရသမျှ အဝိုင်းရောက်လာမှ အစားကောက်ရသော နှမငယ်သဖွယ် ကြည်နူးခဲ့ရပါသည်။ နှမများထံ စာရေးတိုင်း အဝိုင်းအကြောင်းကို ထည့်ရေးသည်။ ကြာတော့ နှမအကြီး မိအေးက ...

“တစ်ဝိုင်းတည်း ဝိုင်းနေနော်၊ တော်တော်ကြာ အဝိုင်းနဲ့ လေးထောင့်ဖြစ်နေဦးမယ်”

ဟု နောက်တတ်ပါသည်။

အင်ကြင်းပန်းများ တစ်ခေါင်းလုံး ဝေနေအောင် ပန်ပြီး နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် မှန်ကလေးတွင် ကြည့်ပြန်ပါသေးသည်။ စောစောက ထက် မြူးကြွနေလေသည်။ အင်္ကျီနောက်ကျောစေ့လက်ပြတ်ကလေးနှင့် ချည်ပျော့လေးကို တစ်တစ်ရစ်ရစ် ဝတ်ထားသော အဝိုင်းမှာ ပန်းများ ဝေနေသဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းပုပု ကလေး ဖြစ်နေတော့၏။ တကယ့်ကလေးငယ် သဖွယ်ပင်။ နောက်တော့ ညာတာပါတေးနှင့် ပြန်တော့မည့်ဟန် ပြင်လေတော့သည်။

“ဘာရမလဲ၊ နေဦး ...။ သူများကို တစ်ခွက်လောင်းရင် သူများ တစ်အိုလောင်းခံထိမှာပေါ့”

ဟု ဆိုပြီး ကျွန်တော်က တံခါးပေါက်ရှေ့မှ ဆီးတားလိုက်ပါသည်။

ထုံးစံအတိုင်း မျက်လွှာကြီးကို ပင့်၍ မျက်လွှာကြီးကို ချပြီး နှုတ်ခမ်းကို စုတူတူလုပ်နေပါသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ချင်လာပါသည်။ သူလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်ထံတွင် နွဲ့ချင်ဆိုးချင်စိတ်ပေါ်လာဟန် ရှိပါသည်။ ပြီးတော့ ... အင်...

အင် နှင့် လုပ်နေပြန်ပါသည်။ သို့သော် ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်ဘေးမှ သောက်ရေအိုးကို အသာမပြီး သူ့ကုပ်ပေါ်မှ သွန်ဆောင်းလိုက်ပါ၏။

“အားပါး ... အေးလိုက်တာပါလား ဆရာ”

ဟု ရှိုက်သံဖြင့် အော်ရှာပါသည်။ နံနက်ခင်းသောက်ရေအိုးမှ ဆေးမအေးဘဲ ဘယ်မှာ ရှိမည်နည်း။

သူ့ကိုယ်သူ လိမ်ရင်း၊ တွန့်ရင်း၊ ခါရင်း၊ ယမ်းရင်းဖြင့် ခေါင်းမှ နေထိုင်ချိန် ပင် ပြုတ်ကျကုန်တော့၏။

“လျော်ပေး ... လျော်ပေး”

ဟု ခြေချင်းပွတ်ဆောင့်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုနေပြီတည်း။ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးကလေးများ နှင့် အုပ်လျက် ပု၍ ကျုံ့သွားရင်း ဓဏကြာသောအခါ မျက်နှာများ ရွဲစိုနေတော့၏။

“ဟော ငိုတော့မယ်”

ဟု ကျွန်တော်က စလိုက်၏။

မငိုနိုင်ရှာတော့ပါ။ အမှန်မှာ သူ့နှုတ်ခမ်းများ ပြာတက်လာကြသည်။ ပြီးလျှင် မေးများ ရိုက်လာကြ၏။ ပြီးလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။ ပခုံးကို လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် အတင်းပွတ်ရင်း တုန်နေ၏။ သူ့အင်္ကျီ၊ သူ့လုံချည်တို့မှာ တစ်ကိုယ်လုံး အသားနှင့် ကပ်နေကြ၏။ ကျွန်တော် ကြည့်ရင်း အားနာသွား၏။ သနားသွား၏။ အထွတ်ထွတ်သွားရှာတော့ပြီ။

ဓမ္မဆိုပေသည့် အညာနံနက်ခင်းကား အေးမြလှသည်။ ထိုအထဲတွင် သောက်ရေက ပိုပြီး အေးစေတော့သည်။

“အပိုင်း အအေးမိတော့မှာပဲ”

ဟု ကျွန်တော် စိုးရိမ်သွား၏။ မတော်တဆများ ပျားမှဖြင့်ဟု ကျွန်တော် တွေးပူမိ၏။

“ပြန်ချင်ပလား၊ ပြန်လေ”

ဟု ပြောမိ၏။ ဘာလုပ်ပေးရမည် ရုတ်တရက် မသိသဖြင့် ပြောမိခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာနယ်၊ ဒီလိုကြီးပြန်လို့”

ဟု တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်း ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ပြောပါသည်။

“ဒီလိုဆို နေဦး ... နေဦး”

ဟု ကျွန်တော်က အကြံရသဖြင့် အိမ်အတွင်းခန်း ပြေးပြီး တဘက်စကြီးတစ်ထည်ယူ၍ မြဲခိုင်းထားရ၏။

နောက် ကျွန်တော် တစ်ခု သတိရလာပါသည်။ ကျွန်တော် အညာသွားရမည်ဆိုသောအခါ အမေက လိုရမည်ရ ဆေးအဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်သော ပျားအုံတံဆိပ် ဘရန်ဒီပုလင်းအသေးတစ်လုံးကို သတိရသဖြင့် သေတ္တာတွင်းမှ ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ဖန်ခွက်ထဲတွင် ကြွေခွန်းကြီးနှင့် လေးခွန်းတိတိ ထည့်ပါသည်။ ရေနွေးနှင့် ကော်ဖီမှုန့်၊ သကြားရောဖျော်ပြီး ဘရန်ဒီခွက်ထဲ ရောလိုက်ပါသည်။ ခပ်နွေးနွေး ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပြီး အသောက်ခိုင်းလိုက်ရ၏။

အဝိုင်းသည် ကပျာယူပြီး မော့ချလိုက်၏။ မော့ပြီး ပျို့လာပြန်ပါသည်။ တချို့တစ်ဝက်ကို အန်ပါသေးသည်။ တချို့တစ်ဝက် သီးသွားဟန်တူပါသည်။

“ဖြည်းဖြည်းသောက်ရတယ်၊ ဒါဟာ ဘရန်ဒီ၊ အရမ်းမမော့ရဘူး”

ဟု ကြိမ်းရသေးသည်။ နောက်တစ်ကျိုက်မော့ပြီး ကုန်သွားပါသည်။ ခဏနေလျှင် အတုန်ရပ်သွားပါသည်။

အတုန်ရပ်သဖြင့် အချမ်းပြေကာ ဟန်ပြီထင်ကာမှ တစ်မျိုးဖောက်

အပြန်ပါသည်။ မျက်စွဲလေး၍ မေးပြီး ခေါင်းကို စားပွဲပေါ် ပုံချထား
ပြန်သည်။ လက်တစ်ဖက်က ကုလားထိုင်ပေါ်မှ တွဲလောင်းကျသွားပြန်
သည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် ကြို့ထိုးနေပါသည်။

ခက်ပြီဟု ညည်းမိ၏။

“ဒီလောက် အမူးမြန်ရသလား ကလေးရယ်”

ဟု ရေရွတ်မိ၏။ ကျွန်တော့် ညည်းသံကြားသောအခါ မျက်စွဲ
တစ်ချက် လှန်ကြည့်၏။ ကျွန်တော်ပင် လန့်သွား၏။ မြတ်စွာဘုရား
သေသွားမှဖြင့် ဟု ထိတ်လန့်သွား၏။

ယခုအခြေအနေအတိုင်းဆိုလျှင် သူ့အိမ်ပြန်ရန် သာ၍ မဖြစ်နိုင်
တော့ချေ။ မတော်တဆ သူ့ကြီးကတော်တို့ သိသွားလျှင်လည်း ခက်ရ
တော့မည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ယခုလို ထားရပြန်အောင်လည်း မသင့်၊ အကြံ
မကုန်နေမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ခင်းသည့်ဇာတ် ကျွန်တော် သိမ်း
ပေးတော့မည်။

“ကဲ ... အဝိုင်း၊ ခဏ လှဲနေဦးနော်”

ဟု သူ့ပခုံးများကို ပုတ်ရင်း ပြောရ၏။ မျက်စိက မဖွင့်ပေ။
ခေါင်းကိုတော့ ညိတ်သည်။

“ဒါဖြင့် ... ထ၊ အဝိုင်း ထ... ထ”

ဟု ပုတ်၍ ခေါ်ပြန်၏။ ထမည်တော့ လုပ်သေးသည်။ သို့သော်
အထိတ်လေးများသာ လှုပ်သလိုရှိပြီး ကိုယ်က ပါမလာပေ။

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ပခုံးနှစ်ဖက်ထိန်းလျက် မသေး၏။
အရွတ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ မ၍ မရသဖြင့် ချိုင်းနှစ်ဖက်မှ လက်လျှိုပြီး
ချောင်းသည်။ နီးအစည်းကြီးလို ခွေ၍သာ ကျနေသည်။ မထူးတော့
အပြင် ပွေ့ချီလိုက်ရ၏။

သူ့ အသက်ရှူသံမှာ အိပ်မောကျနေသလို ပြင်းပြင်းကြီး ရှူနေ၏။

နာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်မှာ ဘရန်ဒီနံ့များ ထွက်လာကြ၏။

မေမေသည် ကျွန်တော် အအေးမိသည့်အခါ ဘရန်ဒီလေးစွန်း တိုက်သည်ဟု ပြောပါသည်။ ယခုလည်း သူ့ကို လေးစွန်းသာ တိုက်ပါ သည်။ စွန်းချင်းများ မတူလေရောသလား၊ ကလေးမကား တကယ် မူးသွားတော့သည်။

အတွင်းခန်းရှိ ကျွန်တော့်ခုတင်ပေါ်တွင် အသာချပြီး သက္ကလတ် စောင်တစ်ထည်ကို ဖြန့်ခြုံပေးလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ရွဲရွဲစိုနေသေး သော သူ့အဝတ်များက ရှိနေသေးသည်။ ထိုအတိုင်းထားလျှင် အအေး အမိကြီး မိသွားနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့အတွက် အစအဆုံး ပြုစုရပေတော့မည်။ သို့နှင့် အကြံထုတ်ရပြန်ပါသည်။

မတတ်သာတော့သည့်အဆုံး အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့၍ ကျွန်တော် နှင့် ခပ်မလှမ်းမကမ်းတဲတွင် ရှိနေသော ဒေါ်ဖွားသိုက်ကို လှမ်းခေါ်ရတော့ ၏။ ဒေါ်ဖွားသိုက်ကား ကျွန်တော့်အဝတ်အစားများ လျှော်ဖွပ်ခိုင်းနေ ရသော အမယ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

အရေးတကြီးပင် ရောက်လာပါသည်။ သူ ရောက်လာပြန်တော့ ကျွန်တော် ဘာက စပြောရမည် မသိသလို ဖြစ်နေပါသည်။ သူလည်း ကျွန်တော့်ကို ကြောင်ကြည့်နေပါသည်။ သို့သော် မသက်သာသဖြင့် အဝိုင်းရေစိုပြီး အအေးမိ အဖျားတက်နေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် စောင်ခြုံ အတွင်းမှ သူ့ ရေစိုအဝတ်များကို ထုတ်ယူပြီး စောင်လုံလုံခြုံပေးဖို့ကို ပြောရပါသည်။

ဒေါ်ဖွားသိုက် ရုတ်တရက် နားမလည်သလို ငေးနေပါသည်။

“အဝိုင်းက ဘယ်မှာလဲ”

ဟု ပင် မေးနေပါသေးသည်။

နောက်ဆုံး ဒေါ်ဖွားသိုက်လက်ကိုဆွဲပြီး အတွင်းခန်းခေါ်ခဲ့ပါ

သည်။

“အဖျားတက်နေလို့ဗျို့...၊ လမ်းမှာလည်း ရေစိုလာလို့၊ အဲဒါ အဝတ်တွေယူပြီး စောင်ခြံပေးထားဖို့ ပြောတာ”

ဟု ပါးစပ်က ခပ်အုပ်အုပ်ပြောရင်း လက်ကလည်း မျက်လှည့် ဆရာတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကဲ့သို့ ဖုံးလွှမ်းထားသော ပဝါစအောက်မှ အထူးအဆန်း ပစ္စည်းကလေးများ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ထုတ်ပြသလို အမူအရာပါ လုပ်ပြမှ ဒေါ်ဖွားသိုက် နားလည်သွားတော့ဟန် ခေါင်းဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို အပြင်သာထွက်ဟု အမူအရာ ပြောသဖြင့် အခန်းပြင်မှ တံခါးကိုစေ့ရင်း စောင့်နေရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အပြင်မှ တစ်ချိန်လုံး စောင့်နေရပါသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် အဝိုင်း၏ ညည်းသံ ကြားရပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြေးဝင်ကြည့်ချင်သလို ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် ဖျို့အန်သံလိုလို ကြားရပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်နား ဖျတ်များ စွင့်သွားမိပါသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် ဒေါ်ဖွားသိုက် တက်လိုက် ဆင်လိုက် လုပ်သံ ကြားရပါသည်။ ထိုအခါ ဝိုင်း နိုးသွားမှာ စိုးနေမိသည်။ လုပ်ခိုင်းသည့်အတိုင်း နေရာတကျမှ ရှိပါလေရဲ့လားဟုလည်း အထူးကြီးကို စိတ်မချသလို ဖြစ်မိပါသည်။ ကိုယ်တိုင်ဝင်၍လည်း မဖြစ်ပါ။ ကြာလိုက်တာဟုသာ အော်ရင်း စောင့်နေရပါတော့၏။

ခဏကြာမှ အတွင်းတံခါးပုတ်သံ ကြားရသဖြင့် ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ အထူးကြီး ရေစိုဝတ်တွေကို လုံးထွေးယူလာသည်။

နေရာတကျမှ ဖြစ်ရဲ့လားဟု အတွင်းခန်းအဝမှ ခုတင်ပေါ်ကို ထွက်ကြည့်လိုက်မိ၏။ သက္ကလတ်စောင်ဖြင့် ပတ်ထားသော အဝိုင်း၏ အရပ်မှာ သွယ်၍ ရှည်ထွက်လာသည် ထင်ရ၏။ အိပ်မောကျသလို အိပ်လျှင်နေပေသည်။ ယခုအခါ မျက်လွှာကြီးများကို ပင့်မကြည့်တော့

ချေ။ မျက်တောင်ကျောကြီးများ ယှက်လျက် ပါးစုန့်ကလေးနှစ်ဖက် ထွက်
နေအောင် နှုတ်ခမ်းချင်းထပ်စေလျက် အိပ်မောကျနေ၏။

ခုတင်ဘေးမှ ခြေသံမကြားအောင် ဖော့နင်းနင်းရင်း အပြင်ကို
ထွက်ခဲ့၏။ ဒေါ်ဖွားသိုက် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ အလန့်တကြား
ဝရန်တာဆီ ပြေးထွက်ကြည့်ရပြန်၏။ အေးအေးဆေးဆေးပင် ဝင်းထရံ
တန်းတွင် ရေစိုအဝတ်များ သွားလှန်းနေပြန်သည်။

ကျွန်တော်သည် ...

“ဒေါ်ဖွားသိုက်”

ဟု အလန့်တကြား ခေါ်လိုက်ရပြန်၏။ အဘွားကြီး လန့်သွားဟန်
တူသည်။ ရေစိုအဝတ်များကို လုံး၍ ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။ လက်ယပ်
ခေါ်ရ၏။ နောက်မှ ခုတင်ခြေရင်းတန်းပေါ် လွှားထားရန် လက်ဟန်
ခြေဟန် ပြရ၏။ နားလည်သွားဟန် တူသည်။ ကျွန်တော့်ကို အပြင်မှာ
သာနေဟူသော သဘောဖြင့် မျက်ရိပ်ပြန်ပြသည်။

နောက် တံခါးကို သေသေချာချာစေ့ထားလိုက်၏။ ယခုမှ အလုံး
ကြီး ကျသွားတော့၏။ သူ နီးလာသည့်အခါ အဝတ်များ အရန်သင့်
ခြောက်နေပေမည်။ ဒေါ်ဖွားသိုက်လည်း အိမ်ကို ပြန်သွား၏။ ကျွန်တော်
လည်း စိတ်အမောဖြေရင်း ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်
လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တော့၏။ ထို့နောက် မေ့ခနဲ ငိုက်မျဉ်းသွားတော့
၏။

ကျွန်တော် အိပ်စပျက်သလို ရှိရာမှ နီးလာသောအခါ ညနေစောင်း
လုပြီ။

အဝိုင်းကို သတိရသဖြင့် တံခါးကို လှမ်းကြည့်၏။ စေ့မြဲအတိုင်း
ရှိနေသည်။ ယခုထက်ထိများ အိပ်ပျော်နေသေးလား မသိ။

ရေလှူရန် မြစ်ဆိပ်သို့ ရေခပ်ဆင်းသူများ ဆင်းကုန်ကြပြီ။ ရေလှူ

မိတ္တူ အဝိုင်းပါရဦးမည်။ တော်တော်ကြာ လိုက်ရှာကြ၊ မေးကြ လုပ်နေကြတော့မည်။ ကျွန်တော် စိတ်ပူလာ၏။ မြစ်ဆိပ်ကို လှမ်းကြည့်သောအခါ ရေအိုးကိုယ်စီနှင့် သူငယ်မများကို မြင်နေရသည်။ မော်တော် ဖြူဖြူကလေးတစ်စင်းကလည်း ကမ်းက ခွာစပြုနေသည်။ မော်တော်ကို ကျွန်ုပ်တို့ တချို့က လက်ယမ်းပြနေကြသည်။ ဘယ်အချိန် ဆိုက်လာသည်ဆို ကျွန်တော် မသိလိုက်။

တံခါးကိုပုတ်၍ ...

“အဝိုင်းရေ ... အဝိုင်းရေ”

ထု နှိုးပါသည်။ ထူးသံမကြားပါ။ ခပ်ကျယ်ကျယ် ပုတ်နှိုးပါသည်။ ရေပါ။ ထပ်၍ ခပ်ပြင်းပြင်းထုရင်း ခေါ်ပါသည်။ အိပ်ခန်းမှာ ဖြူဖြူကလေးကောင်းနေသည်။ သို့ဖြင့် စိုးရိမ်လာပြီး တံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်မိပါသည်။

အယ်လို ဖြစ်ပါလိမ့်။ ခုတင်ပေါ်တွင် အဝိုင်းမရှိတော့ပြီ။ သူ့အထိတ်ကလေးများလည်း မရှိပြီ။ အိပ်ရာဘေးမှ ပြတင်းတံခါး ပွင့်နေသည်။ ထိုအပေါက်မှ ဆင်းပြေးဟန်တူပါသည်။

စောင်ကလေးကို သပ်ရပ်စွာခေါက်၍ ခြေရင်းမှာ ထားခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းအိုးဘေးတွင် စာကလေးတစ်စောင် တွေ့ရသည်။ တိုတိုပဲ ရေးထားသည်။

ဆရာရယ်

ဆရာ့မျက်နှာကို အဝိုင်း ဘယ်တော့မှ ကြည့်ခုံတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အဝိုင်း

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

နောက် သူကြီးအိမ်သွား စုံစမ်းကြည့်ပါသည်။ ထိုနေ့က ပျာယံး
ဗျာယာနှင့် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးဘက်မှ မော်တော်ကြီနှင့် မော်လိုက်ကို
လိုက်သွားကြောင်း ပြောပြ၍ သိရပါသည်။

တစ်ရက် နှစ်ရက် မျှော်သည်။ အဝိုင်းပေါ်မလာ။ တစ်လ နှစ်လ
မျှော်သည်။ အဝိုင်း ပေါ်မလာ။ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် မျှော်သည်။ ယခုဆိုလျှင်
ထိုသင်္ကြန်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ အဝိုင်းကား ပေါ်မလာတော့။

ထိုသံသယ

ဖိုးတင်လာပြီဆိုရင် အဝေးကပင် သိနိုင်ပါသည်။

သူ့လာလျှင် သူ့နောက်လိုက် ပုလိပ်တစ်ယောက်က အစဉ်ပါမြဲ ဖြစ်သည်။ ပုလိပ်သားသည် တစ်လုံး ခါးချိုးခေါ်သည့် ဆယ့်နှစ်မို့ သေနတ်ကြီးကို ထမ်း၍လိုက်ရလေ့ရှိ၏။ ဒူးဖုံး ကာကီဘောင်းဘီအတို၊ ကာကီရှပ်လက်တို၊ အိတ်ထောင်နှစ်ဖက်တပ်၊ ပခုံးတွင် ဒေါက်နှင့် ခေါင်းပေါ်က သက္ကလတ်ဦးထုပ် ကာကီရောင်ကို ဆောင်းပြီး ဘယ်ဘက်က နှုတ်ခမ်းအဝိုင်းကြီးကို အပေါ်ပြန်ပြီး ကြယ်စေ့နှင့် ကပ်ထားသည်။ ဘောင်းဘီတိုအောက်က ခြေအိတ်ရှည်စွပ်ပြီး အနားပတ်ကနေ ဘွတ်၊ လည်ပင်း၊ ခြေမျက်စိအထိ သက္ကလတ် ကာကီပတ်တီးကို သပ်ရပ်စွာ ပတ်၍ ဘွတ်ဖိနပ်အနက်မှာလည်း ခြေနှင့် အဆမတန် ကြီးသည် ထင်ရကာ ဦးကလည်း ဝိုင်း၍ မောက်နေသေး၏။ ပုလိပ်သား ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း သံခွာတပ်ထားသည့် ဖနောင့်ဆီက ဂေါက်... ဂေါက်နှင့် အသံမှန်အချက်ကျ မြည်လာလေ့ရှိ၏။ ဖိုးတင်သည် နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်စရာမလို၊ သူ့နောက်မှ ပုလိပ်သား၏ ဖိနပ်သံကို ခေါင်းမောနားစွင့်ရင်း လျှောက်သွားရုံသာ လို၏။

ဖိုးတင် ပုံသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ပါဦး၊ ခုံညားသည့်အသွင်ရှိ၏။ မျက်
 နှာထား တင်းလွန်းလှ၏။ အသားရောင် နက်မှောင်ရှိ၏။ မျက်လုံး
 နှစ်ဖန်ကောင်းသည်။ နှာတံပေါ်သည်။ မေးရိုးခိုင်သည်။ ပခုံးပြင်ကျယ်
 သည်။ လက်မောင်းအိုးကြီးများ ဖုကြွနေသည်။ အရပ်အမောင်းကလည်း
 သူ့နောက်လိုက် ပုလိပ်ထက် ခေါင်းတစ်လုံးသာသာမြင့်သည်။

သူသည် ခေါင်းပေါင်းအနီကို ပေါင်း၍ ညာဘက်နားသယ်ထိပ်မှ
 ထက်မကလေးထောင်ထားသလို ထိုးထွက်နေရုံအစကို ထောင်ထား၏။
 ထက်ရောင် ကြူးနစ်အင်္ကျီမှာ ကော်တိုက်ထား၍ တင်ပါးထိပ် ကျသည်
 အထိ ချပ်ရပ်သေသပ်လှ၏။ ခါးပတ်အပြားကြီးမှ ဒန်ရောင်ခေါင်း၊
 ကြယ်စေ့ဖူး၊ ချိတ် စသည်တို့မှာ ပြောင်လက်နေ၏။ ပခုံးကျယ်၊ ရင်
 ပြင်ကျယ်တို့ကို ပိုမိုထည်ဝါအောင် ဆောင်ယောင်ပေနေသည်ကတော့
 ဆင်မရောင်းခေါ်သည့် စလွယ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ခေါင်းပေါင်းနှင့် တစ်သွေးတည်း ပိုးလုံချည်အနီရောင်၊ ပြောင်
 ထက်အောင် တိုက်ထားသည့် နီညိုရူးဖိနပ်တို့ကား ဖိုးတင်၏ အဆောင်
 အယောင်များပင်တည်း။

စာရေးသူသည် ထိုလူကြီးကို မမိလိုက်သော်လည်း ထိုလူကြီး
 ရောက်သည့်ဒေသများကို ရောက်ခဲ့ရ၏။ ထိုလူကြီးကို သိမိသူတို့နှင့်
 တွေ့ခဲ့ရ၏။ သူ့ အဆင်အပြင်၊ ဟန်ပန် လေသံကအစ ပြောပြသည့်
 သူများနှင့် ကြုံခဲ့ရ၏။ ထိုကြောင့် ဖိုးတင်ဆိုသည့် ထိုလူကြီးကား အင်
 မတန် မှတ်သားထိုက်၏ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

ထိုခေတ် ထိုအခါက ဖိုးတင်ဟု သူ့ကို ခေါ်ဝဲ၊ ခေါ်နိုင်သူမှာ
 ခေါ်နိုင် ရာဇဝတ်ဝန်မင်း 'သခင် မိတ်သလင်'သာ ဖြစ်သည်။ မိတ်သလင်

အပြင်ပေဘု အရေးပိုင်မင်း၊ စက်ရှင်မင်းကြီး၊ သစ်တောရေးပိုင် စသည် တို့သာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကလည်း 'သခင်မိတ်သလင်'ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ် လို မျက်နှာဖြူများသာ ဖြစ်ကြသည်။

အရပ်ထဲကတော့ သူ့ကို 'ရာဇဝတ်အုပ်မင်း'ဟု ခေါ်ကြ၏။ ဖိုးတင် ဟု နာမည်ကို ခေါ်သူ ရှားပါးပါသည်။ မြန်မာအရာရှိပိုင်းကသာ ဦးဖိုး တင်ဟု သူ့အသက်၊ သူ့ဂုဏ်ပုဒ်တို့ကို ဂါရဝထားကာ ခေါ်ကြ၏။

သို့သော် သူ့ကိုယ်သူတော့ ဖိုးတင်ဟု ဝင့်ကြွားစွာ ပြောပြတတ် လေ့ရှိပါသည်။ ဥပမာ တရားခံများအပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ လက် အောက်ပုလိပ်သားများအပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ အော်စရာ ငေါက်စရာ ကြံ့လာ၍ ဒေါသပါဖြစ်လာလျှင်တော့ "ဟေ့ ... ဖိုးတင်တဲ့ကွ... ဖိုးတင်၊ တစ်တင်တည်းရှိတဲ့ ဖိုးတင်ကွ'ဟု ပြောဆိုကြိုးဝါးလေ့ရှိပါသည်။ ထို့ ကြောင့်လည်း စာရေးသူက ဖိုးတင်ကို ဖိုးတင်ဟူ၍ပင် သိစေချင်သဖြင့် အစကတည်းက 'ဖိုးတင်လာပြီဆိုလျှင်'ဟု အစချီလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ မလေးစား၍ မဟုတ်ပါ။

ဦးဖိုးတင်၏ ရာထူးဖြစ်သည့် ရာဇဝတ်အုပ်ဆိုသည်မှာ ယခုခေတ် 'ဒုလုံခြံရေးမှူး'ဆိုသည့် ရာထူးအဆင့်နှင့် တူပါလိမ့်မည်။

ဦးဖိုးတင်တို့ခေတ်က ရာဇဝတ်အုပ်တွင် နှစ်မျိုးရှိပါသည်။ ဆယ် တန်းအောင်ပြီး၊ ဆပ်ကျောင်းတက်ပြီးမှ ဖြစ်လာသော ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် အောက်ခြေအမှုထမ်းကလေးဘဝမှ လုပ်သက်ဖြင့်တက်လာရသော ရာဇဝတ်အုပ်ဟူ၍ ရှိကြ၏။ ဦးဖိုးတင်မှာ ရဲသားကလေးဘဝက တက်လာသဖြင့် ဒုတိယအမျိုးအစား ရာဇဝတ်အုပ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် အရပ်ထဲ ရွာထဲကလူများကမူ ခွဲခြားမှု မထားကြပါ။ ရာဇဝတ်အုပ်ဆိုလျှင် မင်းတစ်ပါးဟု အမှုထားပြီးလျှင် 'ရာဇဝတ်အုပ်မင်း' ဟူ၍ လေးစားစွာ၊ ရိုသေစွာ ခေါ်ကြပါသည်။ သူတို့ဇနီးများကိုပင်

မင်းကတော်'ဟု ခေါ်ပြော၍ ဆက်ဆံကြပါသည်။

ထိုအခါများတွင် 'မင်းကတော်'ဟု အခေါ်ခံသူများအတွက် မင်း
ကတော်၊ စိုးကတော်နှင့် ထိုက်တန်အောင် နေမှု၊ ထိုင်မှု၊ ဝတ်မှု၊ စားမှု
ဇနီးမှာလည်း လိုအပ်လာမည်ဆိုသည်ကို အထူးပြောဖွယ် မရှိတော့ပါ။
အရပ်ထဲမှ မင်းကတော်ဟု အရေးပေးကြသလို ပုလိပ်အသိုက်အဝန်း
ဌာနဝင်းအတွင်းမှာဆိုလျှင် ပုလိပ်ကတော်ကလေးများက 'မမ'ဟူ၍
အညည်းကောင်း၊ စာသင်ကတော်၊ ဂတ်စာရေးကတော် များက 'မမ'ဟူ၍
အညည်းကောင်း၊ ရာဇဝတ်အုပ်ကတော် အချင်းချင်း၊ ဌာနအုပ်ကတော်
အချင်းချင်း 'မင်းကတော်'ဟူ၍ လည်းကောင်း တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက် ပင့်မြှောက်ခေါ်နေကြမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သူ့ခေတ်နှင့် သူ့အဆင့်နှင့် စားမှု၊ နေမှု၊ ထိုင်မှုတို့အတွက် ရှာမှု
ဈေး တာဝန်များကား ယောက်ျားတို့၏ တာဝန်သာတည်း။

ဦးဖိုးတင်တို့ခေတ်ကို သိမိလိုက်သူများက ပြောပြသည်မှာ ပုလိပ်
အာဏာလေးတစ်ယောက်၏ လစာမှာ တစ်လမှ တစ်ဆယ့်ရှစ်ကျပ်သာ
ရသည်ဟု ပြောပြ၏။ သို့သော် ထိုစဉ်က ပုလိပ်သားများမှာ ဆန်အိတ်
ဆီတံ ဝယ်စားနိုင်ကြသည်ဟုလည်း ပြောပြကြ၏။ ကလေးများ၊ ဇနီး
များကိုလည်း ရွှေတို ရွှေစကလေးများ ဆင်နိုင်ကြသည်ဟု ပြောပြကြ
၏။

သို့ဆိုလျှင် ဦးဖိုးတင်တို့ ဇနီးများမှာဆိုလျှင် စိန်နားကပ်များ၊
စိန်လက်ကောက်များ၊ ရွှေဘီးကြီးများ ရှိကြပြီး ဖဲလုံချည်၊ ပဒုမ္မာ ပိတ်
ဆူအင်္ကျီ၊ ကတ္တီပါပုံတော်ဖိနပ်၊ ဘီးဆံပတ်ကြီးများနှင့် ပုသိမ်ထီးလှလှ
အလေးဆောင်းပြီး လမ်းထွက်ပါက နောက်က ဈေးခြင်းကိုင် ပုလိပ်
ကတော် အခြွေအရံများနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း မည်မျှရှိကြမည်ကို
ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်ကြပါသည်။

ဦးဖိုးတင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခမ်းခမ်းနားနားကို နှစ်သက်သည်။ သူ့အထက် အထက်က မင်းဖိုးရာဇာပီပီ နေထိုင်လျက်ရှိကြသော မြို့အုပ်မင်း၊ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း စသော အရာရှိများကို အလွန် အားကျပေသည်။

သူနှင့် ရင်းနှီးသော မြို့အုပ်မင်း ဦးမောင်မောင်ဘဆိုလျှင် ရုံးတက်လျှင် တောင်ရှည်ပုဆိုးကို ဝတ်သည်။ ခေါင်းပေါင်းကို အုပ်ပေါင်းပေါင်းသည်။ ရင်ဖုံးအပေါ်အင်္ကျီနှင့် အလွန်ကျက်သရေရှိသည်။ မြင်းဆွဲသည့် ဒေါက်ကပ်ရထားကြီးကို စီးလေ့ရှိသည်။ သူ့ဇနီး၊ သူ့သားသမီးများ အားလုံးက သူခေါ်လိုက်လျှင် 'ဘုရား' ထူးကြရသည်။ ဦးဖိုးတင်ကိုယ်တိုင်လည်း မြို့အုပ်မင်း ဦးမောင်မောင်ဘကို 'ဘုရား' ထူးသည်။ သို့သော် အခြားအရာရှိများကို ထူးရသည်ထက် သူ့ကို ထူးရသည်ကို ကျေနပ်၏။ ဘုရားထူးခံမျိုးဖြစ်၍ဟု ဆိုသည်။

'မောင်ဖိုးတင်'ဟု ဦးမောင်မောင်ဘက ခေါ်လိုက်လျှင်ပင် သူ့မှာ တုန်တက်သွားသည်ဟု အခြားလူများကို ပြောပြလေ့ရှိ၏။ 'တယ်... မင်းသံပါတဲ့ မင်းပဲ'ဟုလည်း ဦးဖိုးတင်က ချီးကျူး၏။ ထိုမျှမက 'တယ်... သမာဓိကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ'ဟူ၍လည်း ချီးမွမ်း၏။

တစ်နေ့ ဦးမောင်မောင်ဘက ဦးဖိုးတင်အား သူ့အိမ်ကို လာရန် အတွက် တောလိုက်ပြာတာကို အခေါ်လွှတ်လိုက်၏။

ဦးဖိုးတင်သည် မြို့အုပ်မင်းထံသွားရောက်ရန် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲနေရင်း အိမ်မှ မထွက်မချင်း "အင်း မင်းကြီး ငါ့ကို အကြောင်း ထူးမရှိဘဲတော့ မခေါ်ဘူးနော်"ဟု အခါခါ ညည်းသော ဟူ၏။

ဦးမောင်မောင်ဘကား ဦးဖိုးတင်ကို မြင်လျှင် ဧည့်ခန်းရှိ ဇနီးနှင့် သားသမီးများကို တခြားသွားခိုင်းလိုက်၏။ သို့ရင်းအင်္ကျီရှည်၊ ပုဆိုးရှည်၊ သျှောင်မိတ်ထုံး၊ မဟာနဖူးကျယ်နှင့် ဦးမောင်မောင်ဘကို ဦးဖိုးတင်

မြင်လိုက်ရလျှင် ဇာတ်စင်ပေါ်မှ မင်းသားကြီးများလားဟု အောက်မေ့
 သွားရ၏။ ဧည့်ခန်းကြီးကလည်း ခမ်းနားလှပါဘိ။ တစ်ခန်းလုံးတွင်
 အဖွဲ့အဖွဲ့မျိုးမျိုး၊ ကုလားထိုင် အရွယ်အစားစား၊ တိုင်ကပ်နာရီ၊ ပန်းအိုး၊
 နိုင်ခွံ၊ ပြောင်ချို စသည်ဖြင့် တစ်ခုချင်းပင် ကြည့်မဆုံးနိုင်။ ခန်းလုံးပြည့်
 ကော်စောကြီးမှာလည်း အမွှေးရှည်ရှည် အသွေးလှလှနှင့် ဦးမောင်မောင်
 အထ ထိုင်ခိုင်းသည့်အခါ ဦးဖိုးတင်အဖို့ ရုတ်တရက် မည်သည့်နေရာ
 ထိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

နောက်မှ ဦးမောင်မောင်ဘက မတ်တတ်ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင်
 ထိုင်ရန် ညွှန်ပြသဖြင့် ဝင်ထိုင်ရ၏။ ဦးမောင်မောင်ဘ ကိုယ်တိုင်
 ကော်စောတစ်ဖက် အစွန်းထိပ်မှ နောက်မှီမပါ လက်တန်းနှစ်ခုဖြင့် ကတ္တီ
 ထိမိထားထားသည့် ခုံတစ်ခုမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ အတန် စဉ်းစားသလို
 ကျစ်နေပြီးမှ ဦးမောင်မောင်ဘက “မောင်ဖိုးတင်”ဟု ခေါ်လိုက်၏။

“ဘုရား”

“မောင်ဖိုးတင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရ
 တာဣယ့်။ မောင့်လုံလ၊ မောင့်သတ္တိတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ မောင့်
 သင်္ခါ ဓမ္မတာမိဒ်ဒလင် ကိုယ်တိုင်က အင်မတန်ယုံကြည်တယ်။ အား
 သည်း အားရတယ်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း မောင့်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီရာထူး
 အထိ မြှင့်တင်ပေးထားတာပဲ မဟုတ်လား။”

“မှန်ပါတယ် ကိုယ်တော်”

“ဒါပေမဲ့ မောင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ပစ်စာတွေ၊ တိုင်တောတဲ့စာတွေ
 ကော်တော်ပဲ များနေတယ်။ ဒါကလည်း မင်းဓယောကျ်ားဆိုတာ တွေ
 ခြေထောက် ဦး သိပါတယ်”

“မှန်ပါ”

“အေးကွဲ့ ... ကိုယ့်အထက်က အုပ်ချုပ်နေတာ မျက်နှာဖြူတွေ

ဆိုတော့ သူတို့ကလည်း ကိုယ့်အပေါ် အထင်သေး၊ အမြင်သေး မဖြစ်ရလေအောင်၊ ကိုယ်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေရတဲ့ နယ်သူနယ်သားတွေကလည်း ကိုယ့်အပေါ် အထင်သေး အမြင်သေး မဖြစ်ရလေအောင် သိက္ခာရှိရှိ၊ သမာဓိရှိရှိနဲ့တော့ နေလေမှကွဲ့၊ မောင်ဖိုးတင်ရဲ့”

“မှန်ပါ၊ နေပါတယ် ကိုယ်တော်”

“အေးကွဲ့ ... ဒါပေမဲ့ မကြာမီ မင်းရဲ့ ‘.....’ ရွာက လာဘ်စားမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ အထက်နားကို ရောက်သွားလို့ ‘မစ္စတာ ပီးကော့’ ကိုယ်တိုင် လာပြီး စစ်လိမ့်မယ်။ သူမလာသေးဘဲ မောင့်ကို အရေးယူလား၊ ဘာလားလုပ်ရင် မောင့်ဂုဏ်သိက္ခာကို အများကြီးပဲ ထိခိုက်မယ်။ ပြီးတော့ မစ္စတာ မိဒ်ဒလင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပုလိပ်အဖွဲ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်မှာ သိပ်စိုးတယ်။ ဒီတော့ မစ္စတာ ပီးကော့ကိုယ်တိုင် ဒီကိုလာပြီး ချက်ချင်းအရေးယူ၊ ချက်ချင်းအမှုဖွင့်၊ ချက်ချင်းစစ်၊ ချက်ချင်း အမိန့်ချဆိုတဲ့ နည်းနဲ့ လုပ်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ကြိုတင်စီမံစရာရှိတာ စီမံထားနိုင်ဖို့ ဦးကိုယ်တိုင် ကြိုပြောထားတာပဲ”

“မှန်ပါ”

“မောင့်အပေါ်မှာတော့ မိဒ်ဒလင်ကိုယ်တိုင် တကယ်ယုံပါတယ်။ ကရုဏာလည်း အများကြီးထားတယ်နဲ့ တူတယ်။ ဦးကိုယ်တိုင် တတ်နိုင်သလောက် မောင့်အပေါ် စောင့်ရှောက်လိုက်ပါဆိုပြီးတော့ နှစ်ကိုယ်ကြားမှာလိုက်ပါသေးတယ်။ ကောင်းပြီလေ။ မစ္စတာပီးကော့ လာတဲ့အခါ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဧည့်ခံဖို့ကို ဦးကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူပါ့မယ်။ မောင်ဖိုးတင် ကိုယ်တိုင်တော့ လာဘ်ယူမှုနဲ့ စွဲချက်တင်ခံရတဲ့ ကိစ္စအဆင်ပြေအောင်သာ စီမံပေါ့လေ”

“မှန်ပါ”

“အေး ... အေး ... ဒါပါပဲကွယ်၊ သွားတော့ ... သွားတော့”

ကြော့ - ဒါနဲ့ ဒီကိစ္စ ဦးက ခေါ်ပြောတယ်လို့ ဘယ်သူမှ မပေါက်ကြား
ထိုင်ပါနဲ့ကွာ”

ထိုခေတ်က လာဘ်မယူသည့်အရာရှိဟူ၍ ရှိကောင်း ရှိပါမည်။
သို့သော် အလွန်ရှားပါးလိမ့်မည်။ သို့သော် အရာရှိများမှာ သူတို့၏
သိက္ခာကို သူတို့ အလွန်ရှိသေကြပေသည်။ လာဘ်စားသည့်တိုင်အောင်
ဥပဒေ၏ အကူအညီ မရယူဘဲ စားလေ့စားထ မရှိဟုပင် ဆိုရပါမည်။
အဘယ်ကြောင့် ဥပဒေ၏ အကူအညီကို ရယူနိုင်ပါမည်လဲ။ အဘယ်
ကြောင့် ဥပဒေက ကူညီပါမည်လဲ ဥပဒေကိုပင် လိုသလို ဆွဲယူရှုံ့နိုင် နှစ်
နိုင်ပါ၍လော။ ဥပဒေကို လေးစားသူက ဥပဒေကို ရှုံ့နေ နှစ်နေ ပြုလုပ်
တောင်းသည် မဟုတ်ပါ။

ထိုခေတ်က တရားသူကြီးများသည် ကိုယ်တိုင် ဥပဒေကို ထောက်
ကြီး လာဘ်ယူနိုင်သူထံမှ လာဘ်တောင်းခြင်း အမှုမျိုး လုံးဝ မပြုလုပ်
ကြဟု ဆိုပါသည်။ သိက္ခာထက် အဘယ်အရာက ပို၍ အရေးကြီးပါ
သနည်း။ ငွေနှင့် သိက္ခာ မလဲကြပါ။

သို့သော် တရားတပေါင်ဖြစ်လာပြီဆိုပါက တရားလိုဘက်၊
တရားခံဘက်ဟူ၍ ရှိကြပါသည်။ မည်သည့်ဘက်က မှန်သည်ဖြစ်စေ၊
မှားသည်ဖြစ်စေ တရားတပေါင် နိုင်ချင်ကြသည်မှာ ထုံးစံဖြစ်ပါသည်။
နိုင်မည်ဆိုက လာဘ်ပေးရန် ဝန်မလေးပါ။ သို့သော် တရားသူကြီးဆို
သူက သိက္ခာအလွန်ကြီးကြသည်။ တရားတပေါင်ရှိလာပါက တရားခံ၊
တရားလို မည်သူကိုမျှ အိမ်ရိပ်ပင် မနင်းကြရ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း
ထက်ဆိုင်ရာများကို သွားရောက်ချဉ်းကပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ တရားလို၊
တရားခံများမှာ အနိမ့်တန်းမှ စာရေးကြီးများကိုသာ ကပ်ကြရသည်ဟု

ဆိုပါသည်။ စာရေးကြီးများသည် မည်သူ့ကိုမဆို အကပ်ခံဝံ့ကြပါသည်။ နှစ်ဖက်စလုံးထံမှ အမှုကို အကြီးအသေးလိုက်၍ ငွေကို နှစ်ဖက်စလုံးထံမှ လက်ခံလိုက်ကြလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ အလွန် တိုးတိုးတိတ်တိတ်လည်း လုပ်လေ့ရှိကြပါသည်။ ၎င်းငွေတို့ကို စာအိတ်နှင့် ပိတ်၍ စာရေးကြီး၏ စားပွဲအံတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာပင် ထည့်ထားလိုက်ကြသည်ကိုလည်း ဆိုကြပါသည်။ ၎င်းကို တရားသူကြီးများက ဘာမျှ မသိကြရပါ။

တရားသူကြီးများသည် ဘာဂတိမှ လိုက်စရာ မလိုကြပါ။ ဥပဒေမျဉ်းကြောင်းအတိုင်း စီရင်ချက်ချလိုက်ကြရပါသည်။ ဥပဒေကို သူတို့ပြင်၍ မရပါ။ ဥပဒေကို ရှုံ့လိုက် ဆွဲလိုက် လုပ်၍ မရကြပါ။ သူတို့၏ စီရင်ချက်များ အထက်သို့ ရောက်ကြရပါသည်။ သူတို့ သိက္ခာသည် သူတို့၏ စီရင်ချက်များအပေါ် တည်နေကြပါသည်။

တရားလို၊ တရားခံတွင် တစ်ဦးဦးကတော့ အမှုကို ဥပဒေအရ နိုင်သွားပါပြီ။ ထိုအခါကျမှ စာရေးကြီးများက ရုံးသည့်ဘက်မှ ငွေကို အကျိုးအကြောင်းနှင့်တကွ တရားသူကြီး၏ သိဒ္ဓါ၊ ဥပဒေ၏ သိဒ္ဓါတွေကို အမွမ်းတင်ပြီး ပြန်ပေးလိုက်ကြ၏။ ရုံးသည့်ဘက်မှ ပေးရပြီးသား ငွေပြန်ပြီး ရသဖြင့် ကျေနပ်သွားကြ၏။ ဥပဒေကိုလည်း လေးစားသွားကြ၏။ တရားသူကြီးဆိုသူများကိုလည်း ကြည်ညိုသွားကြ၏။ စာရေးကြီးဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း ချစ်ခင်သွားကြ၏။

အမှုနိုင်သည့်အခါကတော့ ဆိုဖွယ်ရာမရှိပြီ။ စောစောက ပေးရသည်ကိုပင် ပေးသည် မထင်တော့ပေ။ နောက်ထပ် ကန်တော့ပါရမဟု ဆိုချင်ဆိုဦးမည်။ အနိုင်ရသည်ကိုး။ ဤနိုင်သည့်ဘက်၌ငွေကို တရားသူကြီးအား အကျိုးအကြောင်းပြော၍ စာရေးကြီးက ကန်တော့လိုက်၏။ တစ်ဖန် တရားသူကြီးက ပြန်၍ ဖဲ့ဝေပြီး စာရေးကြီးအား ကန်တော့

ထိုက်၏။

ဤနည်းနှင့် ဦးဖိုးတင်တို့ ရှေးပုလိပ်ကြီးများခေတ်က တရား
ပြုဆိုသူများမှာ သိမ်မွေ့စွာ၊ ဣန္ဒြေရစွာ၊ သမာဓိကြီးစွာ၊ သိက္ခာပြည့်
စွာ၊ ဝိနိစ္စာ လာဘ်များကို စားကြသည်ဟု ကြားရဖူးပါသည်။

သို့သော် ဦးဖိုးတင်ကား ထိုသို့မဟုတ်၊ တစ်ဘာသာထူးစွာ
တစ်ကိုယ်တော်နည်းကျစွာ၊ သူရဲကောင်းဆန်စွာ၊ ရဲတင်းစွာ၊ ကြမ်းတမ်း
စွာ စာတတ်စား၏ဟု သိရပါသည်။ မည်သို့ ကြမ်း၍ မည်သို့ရမ်းစွာ
စာတတ်ဆိုခြင်းကို သူ့အား တရားလိုပြု၍ တရားသူကြီး၊ အရေးပိုင်
ထံ ခန္ဓတာပီးကော့ထံ ကျမ်းကျိန်၍ အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်
တို့သာ တရားခွင်မှာ နားထောင်ပါဟုသာ ဆိုပါရစေ ...။

ဦးဖိုးတင်အမှုကို အရေးပိုင်မင်းကိုယ်တိုင် လာရောက်၍ ဖိုလ်တဲ
ဆီတွင် စစ်သည်။ ထိုနေ့ တရားခွင်ရောက်မှ ဦးဖိုးတင်ကို ရာထူး
မရှိဘဲ လာဘ်စားမှုဖြင့် ဖမ်းခြင်း စသည်တို့ကို မနက်ပိုင်းတွင် ပြုလုပ်
ကြ၏။

ဦးဖိုးတင်ကို တရားစွဲထားသော တရားလိုကား သူ့ရှေ့တွင် ရာထူး
လေးခုသာ၊ သူ့ရှေ့တွင် အဖမ်းခံရသော၊ သူ့ရှေ့တွင် တရားခံအဖြစ်
ပေးအပ်ခံရသော ဦးဖိုးတင်ကို မြင်ရပြီး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်
သူ၏။ ထို့နောက် ထောင်တန်းပင် ကျသွားဦးမည် မဟုတ်လော။
ထိုအရေးပိုင်က တရားလိုကို စစ်မေး၏။ တရားလိုကား အောင်ပွဲ
မရဘဲ ဦးဖိုးတင်ကိုယ်တိုင် သူ့ထံမှ ဓားပြမှုတစ်မှုတွင် ပါဝင်နေသည့်
တရားလို၏ သား လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးမည်။ ငွေဒင်္ဂါးပြားသုံးရာ
ထောင်ဟု ဆိုသဖြင့် ငွေဒင်္ဂါးသုံးရာ ပေးကြောင်း ရက်စွဲနှင့် နာရီနှင့်

ထွက်ဆိုလိုက်၏။ တရားလို၏ မျက်နှာမှာ ကျေနပ်သွား၏။ ဦးဖိုးတင် မျက်နှာသေကလေးနှင့် ခေါင်းစိုက်သွားပေပြီ။

တရားသူကြီး မစ္စတာပီးကော့က

“ဟုတ်သလား မောင်ဖိုးတင်”

ဟု မေး၏။ လက်နှိပ်စက်သမားက လိုက်မှတ်၏။

“ကျွန်တော်မျိုး ဘာမှ မသိရပါ။ တောင်းလည်း မတောင်းပါ”

ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောပြ၏။

တရားသူကြီးရော၊ ဘေးမှ မြို့အုပ်ကြီး မောင်မောင်ဘရော ဦးဖိုးတင်ဖြေအပြီး တရားလိုဆီကို လှည့်ကြည့်ကြ၏။

“ဘယ်နှယ့်လဲ မောင်မင်း၊ ပြောတာ မှန်မှ မှန်ရဲ့လား”

ဟု တရားသူကြီးက မေးသော်လည်း မေးနေသကဲ့သို့ ရှိလှ၏။

တရားလိုမှာ မျက်နှာ မည်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ အံ့ကိုကြိတ်လိုက်၏။

ဦးဖိုးတင်ကို တစ်ချက် မဲ့ကြည့် ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ဒဂါးတွေကို သူကိုယ်တိုင် မှန်တယ် မမှန်ဘူးဆိုတာ ကြည့်ရအောင် မှန်အိမ်ထွန်းပါဆိုလို့ ကျွန်တော်မျိုး မှန်အိမ်ထွန်းပေးရပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ အမအ သိရအောင် တီးကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ သံပိဿာလေးကို ယူပေးတော့ သူကိုယ်တိုင် ဧည့်ခန်းမှာ ဒဂါးကို တစ်စေ့ချင်း ခတ်ကြည့်ပြီးမှ ဆာလာအိတ်နဲ့ ထည့်ယူသွားတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“မောင်ဖိုးတင် တာပြောချင်သလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုး ဘာမှသိလည်း မသိပါ ဘုရား”

တရားသူကြီးက မြို့အုပ်မင်း ဦးမောင်မောင်ဘကို စစ်မေးစရာ ရှိသည်တို့ကို ဆက်လက်စစ်မေး၏။ ထို့နောက် ဌာနအုပ်ကို စစ်မေးစရာစစ်မေးပြီး ခေတ္တစဉ်းစားမည်ဆိုကာ နားလိုက်၏။

မစ္ဆတာပီးကော စဉ်းစားခန်းဝင်၍ လက်ဖက်ရည်သောက်အပြီး
 နေထိုင်မောင်ဘနှင့်အတူ တရားခွင်သို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ ပထမပြီး
 နှုတ်ရာ ဝင်လာပြီး တရားခွင်ထိုင်၍ အမှုတွဲကို ကောက်ကိုင်လိုက်လျှင်
 နှုတ်ရာပိုး သတ်လိုက်၏။ ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားကို ဆောင်လိုက်၏။
 ထို့နောက် ကလောင်တံကို မင်တို့ပြီး စီရင်ချက်ကို ရေးသား၏ အားလုံး
 ဆိတ်ဆိတ်နေကြ၏။ ရေးသားပြီးလျှင် ရှေ့ဖတ်စာရေးအား လှမ်းပေး
 ထိုင်၏။ ရှေ့ဖတ်စာရေးက ဖတ်ပြရ၏။

“တရားခံ မောင်ဖိုးတင်သည် ဤနယ်တွင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးနှင့်
 ဆက်သက်၍ လူဆိုး၊ သူခိုးများကို အစိုးရတာဝန်ဝတ္တရားအရ နှိမ်နင်း
 နေသည့် တာဝန်ကို ယူနေရသည်။ အမှုထမ်းခွဲသည့် ကာလတစ်လျှောက်
 ထို တာဝန်ဝတ္တရား ကျေပွန်ခြင်း၊ အားကြီးမာန်တက် ဆောင်ရွက်ခြင်း
 မှုကြောင့် အစိုးရမင်း၏ ချီးမြှင့်ခြင်းခံရသော နာမည်ကောင်းဆုတံဆိပ်
 ဆက်မှတ်များ ရရှိခဲ့ကြောင်း၊ ဤအကြောင်းများကြောင့် လူယက်မှု
 ဆန့်ကျင်၍ ပတ်သက်နေသည့် တရားလို၏ သားဖြစ်သူကို မောင်ဖိုးတင်
 အတာဝန်ဝတ္တရားအရ အရေးယူဖမ်းဆီးရသည်ကို ကျေနပ်ဟန်မတူ၍
 မောင်ဖိုးတင်အပေါ်တွင် ငွေဒဂါးသုံးရာတိတိ လာဘ်စားမှုဖြင့် တိုင်တန်း
 အရေးခွဲဆို အပြစ်ရစေလိုဟန် ရှိပေသည်။”

“မောင်ဖိုးတင်အား လာဘ်ပေးရသည်ဆိုရာတွင် နေ့ခင်းလည်း
 ခြစ် နည်းခန်းလည်း ဖြစ်ပါလျက် မီးထွန်းပေးရခြင်း၊ လာဘ်ယူရာတွင်
 ယူသော်အောင် တိတ်တဆိတ် လက်ခံရယူကြမည်သာဖြစ်ပါလျက် အိမ်
 သို့ နည်းခန်းတွင် ငွေဒဂါးကို တီးခတ်၍ပင် ကြည့်ပါသည်။ ထွက်ဆို
 နှုတ်ရာ သဘာဝမကျ။ တရားခံဖြစ်သူအပေါ် အာဃာတ ထားရှိသဖြင့်
 ထိုအပြစ်တင်ပြထားသည်ဟု သံသယဖြစ်စရာ ရှိလာသည်။ ဤတွင်
 သီလသမ္မာဓိအကျိုးကို တရားခံဖြစ်သူ ခံစားစေ၊ တရားခံ မောင်ဖိုးတင်အား

ဤပြစ်မှုမှ လုံးဝတရားသေလွတ်ငြိမ်းစေ၊ ဤရုံးတော်မှ တရားသူကြီး
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။”

ဤစီရင်ချက်ကို ကြားနာပြီး တရားလိုသည် တစ်စုံတစ်ရာ
ပြောမည်ဟု ဟန်ပြလှုပ်ရှားလိုက်သေး၏။ တရားသူကြီးသည် တရား
လိုဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်ရင်း မျက်နှာကြီးနီလာကာ...

“မောင်မင်း တရားလိုကနေပြီး တရားခံပြန်ဖြစ်ချင်သေးသလား”

ဟု အသံကျယ်ကြီးဖြင့် မေးလိုက်၏။ မင်းစေများ၊ စာရေးများ
အမှုလိုက်များ ပျာယာခတ်သွားကြ၏။ တရားလိုလည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်
နှင့် လှေကားမှ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းပြေးတော့၏။

ဖိုးတင်သည် အရေးပိုင် မစ္စတာပီးကော့ကို တစ်လှည့်၊ မြို့အုပ်
ကြီး ဦးမောင်မောင်ဘကို တစ်လှည့် ထိုင်ကန်တော့ ကျန်ရစ်၏။

ဖိုးတင်တဲ့ တစ်တင်တည်းရှိတဲ့ ဖိုးတင်။ ဖိုးတင် ဖန်တီးလိုက်သည့်
သံသယကား တကယ့် သံသယကြီးပါတကား။

ထိုအလွမ်း

“မင်း မေမေ့ကို လွမ်းသလား”

သူက ခေါင်းညိတ်၍သာ အဖြေပေးသည်။

“ယောက်ျားဆိုတာ မလွမ်းတတ်ရဘူးကွ”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်၏။

“စာမေးပွဲပြီးတဲ့အခါ ဦးလေးကိုယ်တိုင် ဖေဖေတို့ မေမေတို့ဆီ
လိုက်ပို့မှာပေါ့ကွ၊ သားသား စာမေးပွဲအောင် အောင် ကြိုးစားနော်”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်၏။

“သားသား ရေချိုးနော်၊ ဦးလေးနဲ့အတူ ကလပ်ကို သွားကြမယ်။
ကလပ်ကျတော့ သားသားကို ရေခဲနဲ့ ဘီလပ်ရည်တိုက်မယ်နော်”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်၏။ စောစောက စာဖတ်ချင်ယောင်
ဆောင်ပြီး ကျိတ်ငိုထားသော မျက်ရည်တို့ကို လက်ဖမိုးနှစ်ဖက်နှင့်
ဘယ်ပြန် ညာပြန် သုတ်လိုက်သည်။

“မောင်ရှိန်ရေ”

“ဘုရား ...၊ လာပြီ ဝန်မင်း”

“ကလေးကို ရေချိုးပေးလိုက်၊ ပြီးတော့ မညွန့်ကို အဝတ်လဲခိုင်း”
“မှန်ပါ”

ကလေးကို မောင်ရှိန်ဆိုသူက လက်တွဲ၍ ခေါ်သွား၏။ ရေချိုးခန်း အဝရောက်သောအခါ ကလေး၏ ကာကီရောင် ဘောင်းဘီတို့နှင့် အင်္ကျီထုတ်တို့ တို့ကို ချွတ်ပေး၏။ ကလေး၏ ခါးအောက်ဆီသို့ မောင်ရှိန်က ထက်ညှိုးထိုးကာ ...

“ကရော် ... ကရော်”

ဆိုလိုက်၏။ ကလေးသည် အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်၏။ ငြိမ်သွင် မောင်ရှိန်က ဆပ်ပြာတိုက် ရေချိုးပေးလိုက်၏။

ရေချိုးပြီးသော ကလေးကို မောင်ရှိန်က မညွန့် လက်အပ်လိုက်၏။ မညွန့်က သွေးထားသော သနပ်ခါးများ လိမ်းပေး၏။ ပရုတ်နံ့နှင့် ဓမ္မသွား၏။ သနပ်ခါးနံ့နှင့် ရောသွား၏။ သေတ္တာတွင်းမှ ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီတို့ကို ထုတ်ပြီး ဝတ်ပေး၏။ အင်္ကျီအဖြူရောင်၊ အပြာရောင် ကော်လံကလေးထောင်၊ လည်စိတ်တိုကလေးနှင့် ဘောင်းဘီ ဇနီးက အပြာ။

အဝတ်ဝတ်ပြီးသောအခါ ကလေးကို မညွန့်က မောင်ရှိန်လက်အပ်လိုက်၏။ မောင်ရှိန်က ကလေးကို ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်စေ၏။ ခြေထိတ်ဖြူကလေး စွပ်ပေး၏။ ဘွတ်ဖိနပ်အနက်ကလေး စီးပေး၏။ ဇနီးပြုံးသွား၍

“သွားတော့ ...”

ဟု မောင်ရှိန်က ဆိုလိုက်၏။

ကလေးသည် အိမ်အပေါ်ထပ်မှ လှေကားအထစ်များကို တစ်ထစ်ဆင်း ခြေစုံတစ်ခါနား၊ တစ်ထစ်ဆင်း ခြေစုံတစ်ခါနား လှုပ်ရင်း ဆင်းလာ၏။ ဦးလေးသည် ဆင်ဝင်ဝအောက်မှ သူ့ကို ရပ်စောင့်နေ၏။

သူ့ရောက်လာသောအခါ ဦးလေးက တင်းနစ်ရိုက်တံကို လက်တစ်ဖက်
က ကိုင်ရင်း ဝင်းပေါက်ဆီ ထွက်သွား၏။ သူက နောက်က လိုက်သွား
၏။

မညွန့်သည် သူတို့နှစ်ဦးကို အပေါ်ထပ် ကပြင်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်
ကျန်ရစ်၏။ မောင်ရှိန်သည် အောက်ထပ်တံခါးမကြီးကို လှမ်းကြည့်
ကျန်ရစ်၏။ ခြံဝင်းထောင့်တစ်ထောင့်မှ 'မန်နူး'သည် မော်တော်ကား
ရေဆေးရင်း သူတို့ကို လှမ်းကြည့် ကျန်ရစ်၏။

ကလေးသည် သူ့ရှေ့မှ သွားနေသော ဦးလေးကို ကြည့်မိ၏။
ပတ္တမြားဖိနပ်မှာ မြေနီလမ်းပေါ် လှမ်းတိုင်း ပို၍ ပို၍ ဖွေးဖွေးသွားသလို
ထင်ရ၏။ တရုတ်ပိုးဖျင် ရှမ်းဘောင်းဘီအဖြူရောင် အောက်ပိုင်းတို့မှ
ခြေလှမ်းတိုင်း ဖွားခနဲ ဖွားခနဲ ကားသွားကြ၏။ အက်စ်အိုပိတ်သား
အထက်ဆင်ပေါ်မှ ခါးပတ်အနက်ကို ပတ်ထားသည်။ ဆေးတိုက်ထား
၍ နေရောင်တွင် လက်သွား၏။ ဦးလေး လမ်းလျှောက်သော်လည်း
ခါးက မနွဲ့၊ ခပ်တောင့်တောင့်ရှိ၏။ စပို့ရှပ်အဖြူရောင်မှာ သူ့ကိုယ်နှင့်
ကပ်နေ၏။ လက်မောင်းသားတို့သည် အင်္ကျီလက်နှင့် ထစ်နေကြ၏။
တင်းနစ်ရိုက်တံကို ကိုင်ထားသည့် လက်ဖျံရိုးများမှာ ပြားပြီး ခိုင်မာ၏။
တစ်ချက်တစ်ချက် ရိုက်တံကို အရိုးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လျှင် လက်ဖျံ
ကြွက်သားများ အမြောင်းထလာကြ၏။ အခြားလက်ဖျံတွင် မျက်နှာ
သုတ် ပဝါဖြူကို ကိုင်ထား၏။ ခေါင်းပေါ်တွင် ခေါင်းပေါင်း ကြက်ဥနှစ်
ရောင် ဖျော့ဖျော့ကလေးကို ခြင်းမပါဘဲ ပေါင်းထား၏။ အစကိုလည်း
ထုတ်မထားပေ။ လမ်းလျှောက်နေရင်းက ကလေးကို တစ်ခါတစ်ရံ
လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ တီထားသော နှုတ်ခမ်းမွှေးများ ကားသွားသည်
အထိ ကလေးကို ပြုံးပြ၏။ ကလေးက ပြန်ပြုံးရင်း ခြေလှမ်းကို
ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလိုက်၏။ မြေနီလမ်းပေါ်တွင် ဦးလေး ဖိနပ်သံ

ကြားရ။ ကလေးဖိနပ်သံသာ ဂေါက်ဂက်... ဂေါက်ဂက်နှင့် ကြားနေရ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ကလပ်သို့ ရောက်ကြပါပြီ။

* * *

ကလပ်သည် မြေမှ လှေကားငါးထစ်ခန့် တက်ရသော အမြင့် ဆောက်ထားသည့် တန်းလျားဖြစ်သည်။ သစ်သားအုတ်ကြွပ်မိုးထားသည်။ ဘေးပတ်လည်က ဝင်းထရံကာထားသည်။ ရှေ့ဘက်တွင် ဝရန်တာလုပ်ထားသည်။ အတွင်း၌ ဘီလီယက်ခုံရှိသည်။ ဖဲဝိုင်းရှိသည်။

ကလပ်ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်မှာ စိမ်းနေသည်။ မြက်ခင်းရှေ့တွင် တင်းနစ်ကစားရာ သမံတလင်း ရှိသည်။ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ကြိမ်ကုလားထိုင်များ စီရိုကာ ချထားသည်။ လူလေးယောက်သည် တင်းနစ်ရိုက်နေသည်။ ကြိမ်ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် ရိုက်မည့်သူများ၊ ကြည့်ရှုနေကြသူများ ထိုင်နေကြသည်။

ဦးလေးရောက်လျှင် အချို့က ထိုင်ရာမှ ထပေးကြ၏။ ဦးလေး ဆောက်က ပါလာသော ကလေးကိုလည်း ကြည့်ကြ၏။ ပြီးလျှင် ကလေးက ထုလားထိုင်တစ်လုံး၊ ဦးလေးက ကုလားထိုင်တစ်လုံး ထိုင်ကြ၏။ ကလေးသည် ကုလားထိုင်ကို တင်ပျဉ်လွှဲထိုင်ကြည့်၏။ ကလေးက ထပ်၍ မရ၊ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ် မရသောအခါ ကုလားထိုင်ဘက်ကို ကြည့်ပြီး ဒူးတစ်ဖက်တင် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လက်တင်ကို တွဲကာ ထပ်၏။

ဤတွင် လူကြီးတစ်ယောက်က ကလေးကိုမပြီး ကုလားထိုင်သော် တင်ပေး၏။ သူ့ခြေထောက်ကလေးမှာ တွဲလောင်းလည်း ချလို၏။ ခြေထောက်အားလုံး တင်ထား၍လည်း ရ၏။ အမျိုးမျိုး ထိုင်ကြည့်

ပြီး လက်တန်းပေါ် လက်နှစ်ဖက်လည်း တင်ကြည့်၏။ ချိုင်းကို အဆမတန် မြင့်ထားရသဖြင့် နောက်ဆုံး လက်ပါ ကုလားထိုင်တွင်းချပြီး နောက်မှိုကို မှိုကာ ကျကျနန ထိုင်လိုက်ရ၏။ သူ့ကို လူကြီးတစ်ယောက်က စောင့်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။

တင်းနစ်ရိုက်သူတို့ တစ်ပွဲပြီးသွားကြ၏။ ကစားနေရာမှ မြက်ခင်းပြင်ဆီသို့ ထွက်လာကြ၏။ ဦးလေးနှင့် အခြားသုံးယောက်တို့ ကွင်းထဲဝင်သွားကြ၏။ ဘောလုံးကို စမ်းပြီး တအား လွှဲရိုက်ကြည့်ကြ၏။ ဘောလုံးသုံးလုံးတို့မှာ သွားချည် ပြန်လှည့်နှင့် ခြောက်လုံး ခုနစ်လုံးလို ဖြစ်သွားကြ၏။ ပြီးတော့ ပွဲစ၍ ကစားကြသည်။ ဘောလုံးနှင့် ရိုက်တံတို့ ထိခိုက်ကြသည့် အသံကို ကလေး သဘောကျသွား၏။ ဘာသံနှင့်မျှ မတူ၊ ဘောလုံးနှင့် ရိုက်တံထိသော အသံနှင့်သာ တူကြ၏။

ကွင်းထဲတွင် ဘောလုံးသည် ဟိုဘက် သည်ဘက် ကူးနေရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သမံတလင်းကို တစ်ထောက်ကျ ခုန်တက်လာမှ ရိုက်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ထောက်ကျလာသည်အထိ မထား၊ တစ်ခါတည်း ရိုက်ချလိုက်ကြ၏။ ကွင်းဘေးသို့ ဘောလုံးထွက်သွားသောအခါ၊ ဘောလုံးနှင့် ရိုက်တံလွဲသွားသောအခါများတွင် ကလေးမှာ အားမလို အားမရ ဖြစ်သွားကြ၏။ သက်ပြင်းများပင် ချလိုက်၏။ ပါးစပ်ကလည်း 'အား'ဟု မြည်သွား၏။ ဦးလေးသည် တော်တော်ရိုက်နိုင်ပါကလားဟု ကလေးက သဘောကျနေ၏။ သူ့ဦးလေးရိုက်သည့်ဘက်က နိုင်နေပြီဟု သူ ထင်၏။

ထိုအခိုက် လူကြီးတစ်ယောက်က သူ့ဘေးနား လာရပ်၏။ လက်ကလည်း ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ထား၏။ ကလေးကို ကြည့်ရင်း ပြုံးနေ၏။ လက်တစ်ဖက်က မနေနိုင် မထိုင်နိုင်နှင့် ကလေးပါးကို ဆွဲကာ ညှစ်လိုက်

၏။ ကလေးက မော့ကြည့်လိုက်၏။ အာရုံပျက်သွား၏။

လူကြီးက

“မင်း နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲကွ”

ဟု မေး၏။

ကလေးက ...

“ကိုကို”

ဟု ဖြေလိုက်၏။ လူကြီးသည် ခေါင်းကို ညိတ်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်ကို သောက်ပြီး ပြုံးရင်း လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် ထွက်သွား

၏။ သူကလည်း ပြုံးပြလိုက်၏။

ဘောလုံးရိုက်သည်ကို ကြည့်ကောင်းနေတုန်း ဟိုလူကြီး ရောက်
လာပြန်၏။ ‘ဟေ့ ... ကိုကို’ဟု ခေါ်၍ အနီရောင် ပတ်နှင့် နက်စမ်
ချောကလက်ပြားကလေးတစ်ခု ပေး၏။ ချောကလက်ကိုင်ထားသော
ထက်အကြားမှာ ကတ်ကြေးတံဆိပ် စီးကရက်ကလေးမှာ မီးခိုးထွက်နေ
၏။ သူ မယူဘဲ ကိုယ်ကို တွန့်ထား၏။

ထိုလူကြီးက ...

“ယူပါကွ”

ဟုလည်း ပြော၏။ အင်္ဂလိပ်စကားနှင့်လည်း ...

“ယူပါ”

ဟု ထပ်ပြောသေး၏။ နောက်ဆုံး ယူလိုက်ရ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပြောလေ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပြောလေ”

ဟု ထိုလူကြီးက ကိုကိုကို အင်္ဂလိပ်လို ပြောနေ၏။

ကိုကိုက ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထိုလူကြီး ပြုံးရယ်ကာ ပါးကို

တစ်ချက်နှစ်ချက် လိမ်ပြီး ဖန်ခွက်ကိုမော့ရင်း ထွက်သွား၏။

ခဏကြာတော့ ဦးလေးတို့အသင်း ကစားပြီး အနားယူလာကြ၏။

ကိုကိုကို ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီ ...

“ဒါ ... ဝန်မင်းရဲ့ သားလား”

ဟု မေးကြ၏။

ဦးလေးက ...

“နိုး ... နိုး”

ဟု ပြော၏။

“နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ဦးထွန်းတင်ရဲ့ သားလေ”

ဟု ဦးလေးက ပြန်ပြော၏။

“ဪ ... တစ်လောက ပြောင်းသွားတဲ့ အီး... အေ... စီ ဦးထွန်း

တင်ရဲ့ သားကိုး၊ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ထားခဲ့တာလဲ ဝန်မင်း”

ဟု တစ်ယောက်က မေး၏။

“စာမေးပွဲ အပြီးမသတ်သေးလို့လေ”

ဟု ဦးလေးက ဖြေ၏။

“ဘယ်နှုတန်းမို့လို့လဲ”

ဟု တစ်ယောက်က မေးပြန်၏။

တစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်စကားနှင့် ...

“မင်း ဘယ်နှုတန်းလဲ”

ဟု မေးပြန်၏။

ဦးလေးက ကိုကိုကို ကြည့်ပြီး ...

“ပြောလိုက်လေ”

ဟု ဆို၏။

ကိုကိုက အင်္ဂလိပ်စကားနှင့် ပြန်ပြီး ...

“ကျွန်တော် ပထမတန်းပါ”

ဟု ဖြေလိုက်၏။ အားလုံးက သဘောကျပြီး ရယ်လိုက်ကြ၏။
နောက်တစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်စကားနှင့် ဆက်၍ ...

“မင်း နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟု မေးပြန်၏။

“ကိုကိုပါ”

ဟု ကိုကိုက ဖြေလိုက်၏။

“တယ်သွက်တဲ့ ကလေးပဲ”

ဟု တစ်ယောက်က ပြောပြီး ကိုကို့ခေါင်းကို လက်ဝါးကြီးနှင့်
ဇွတ်ပြီး ထွက်သွား၏။

သူတို့အားလုံး အသီးသီး ဝိုင်းထိုင်ကြ၏။ ဘွိုင်လုပ်သူက ဘီယာ
ဇလင်းများ လာချ၏။ ဘီယာပုလင်းဖောက်သည့်အခါ အမြှုပ်များ စီးကျ
ထားသည်။ ကိုကိုသည် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေ၏။ သူ တစ်ခါမျှ
မမြင်ဖူးပေ။ တော်တော်သောက်လို့ ကောင်းမှာပဲဟု စိတ်ထဲက ထင်နေ
၏။ ဦးလေးသည် လိမ္မော်ရည်ကို သောက်၏။ သူ့ကို ဘီယာတိုက်ကြ
သော်လည်း မသောက်ပေ။ ဦးလေးက ဘာလို့ မသောက်ပါလိမ့်ဟု
ထိုကို တွေးနေ၏။

“ကိုကို ဘာသောက်မလဲ”

ဟု ဦးလေးက မေး၏။ ကိုကိုသည် လက်ညှိုးကလေး မရဲတရဲ
ထိုးကာ ဘီယာပုလင်းဘက်ဆီ ကြည့်ရင်း ဦးလေးနား နားကပ်ပြီး...

“ကိုကို ဟိုဟာ သောက်ချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ဘေးမှ လူကြီးများက သူ့ကို အကဲခတ်ပြီး
ကြည့်နေကြ၏။ ဦးလေးက ...

“အို ... အဲဒါက ကလေးသောက်ရတာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောသည်။ ဘေးက လူကြီးများက ရယ်လိုက်ကြသည်။
ခဏကြာလျှင် ကိုကိုဖို့ လိမ္မော်ရည် ရောက်လာသည်။ ကိုကိုစိတ်တွင်...

“ဟိုဟာ သောက်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

ဟု တွေးရင်း လိမ္မော်ရည်ကို မသောက်ချင် သောက်ချင် သောက်
လိုက်၏။

ပြီးတော့ ကိုကိုက တင်းနစ်ရိုက်တံကို ထမ်း၊ ဦးလေးက ပဝါဖြူ
ကို ကုပ်ပေါ်မှာ စုံချပြီး ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

နေသည် ဝင်တော့အံ့ဟု ပြင်ဆင်နေပြီ။ တိမ်များ တောက်နေကြ
သည်။ သစ်ပင်အရွက်များ ငိုက်မျဉ်းစ ပြုလာကြပြီ။ လမ်းမီးထွန်းသူ
သည် ရေနံဆီပုံးကို တစ်ဖက်က ဆွဲ၊ လှေကားကလေး ပခုံးတစ်ဖက်
မှာတင်ပြီး သူတို့ကို ဖြတ်ကျော်သွား၏။ မီးတိုင်တစ်တိုင်ရောက်လျှင်
လှေကားကလေးကို ထောင်လိုက်၏။ တိုင်ကလေးပေါ်က မှန်ပေါင်း
ချောင်ကလေးကို မှိုင်းများ သုတ်သင်ပြီး မီးခွက်မှာ ရေနံဖြည့်၏။ မီးထွန်း
ပြီးမှ တံခါးကလေး ပိတ်ကာ စောစောကအတိုင်း ရေနံဆီပုံး တစ်ဖက်
က ဆွဲ၊ လှေကားကလေး ပခုံးတစ်ဖက်မှာ တင်ပြီး ဆက်ထွက်သွား၏။
မီးရောင်ကလေးက လင်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကိုကိုသည် သူ့နောက်ကို
ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မီးတိုင်ကလေးများ လင်းနေသည်ကို မြင်ရ၏။
ဘာရယ်မဟုတ် ပျော်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ထွန်းရလျှင် ဘယ်
လောက်ပျော်စရာကောင်းမလဲဟု အောက်မေ့ရင်း အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာ
ကြ၏။

အိမ်တစ်ခုလုံး အောက်လင်းဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် ထိန်နေသည်။
တိတ်ဆိတ်သော်လည်း အောက်လင်းဓာတ်မီးမှ လေသံက မြည်လှ
သည်။

ဦးလေး ရေချိုးနေစဉ် ကိုကိုအား ညွှန်ညွှန်က အဝတ်ဟောင်း

ပြန်လဲပေးသည်။ ကာကီဘောင်းဘီတို့။ အကျီကာကီလက်တို့၊ မော်လမြိုင် ရှေ့ထိုးဖိနပ်ကလေးနှင့် ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ အင်္ဂလိပ်ဂျာနယ်တစ်ခုထို့ ကောက်ကိုင်ပြီး အရုပ်ကြည့်နေစဉ် ဦးလေး ရောက်လာသည်။

“ထမင်းစားကြစို့”

ဟု ပြော၍ ထမင်းစားခန်းသို့ ဦးလေးနောက်က လိုက်သွားသည်။ ထမင်းစားခန်းက ကျယ်လှသည်။ စားပွဲကြီးကလည်း ကြီးလှသည်။ ပြင်ဆင်ထားသည်မှာ စားပွဲတစ်ဖက်စွန်းတွင် ပြင်ထားသည်။ ဦးလေးက ထိပ်ကထိုင်ပြီး ကိုကိုက ဘေးက ထိုင်ရသည်။ နှစ်ယောက် တည်းသာ စားကြသည်။

ဦးလေးက ညစာကို ဆန်ပြုတ်ပဲ သောက်သည်။ ဟင်းကလည်း အရည်ဆို၍ ကြက်သား၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ နွားရိုးတို့ကို ပြုတ်ထားသော စတူးဟင်းရည်တစ်ခွက်သာ ဖြစ်၏။ ကျန်သည်ကအကြော်နှင့် အကင်တို့သာ ဖြစ်၏။ ရနံ့က သစ်ကြမ်းပိုး၊ ဖာလာ လေးညှင်းတို့နှင့် ဖြစ်သည်။ ငါးပိဆို၍ ဗာလချောင်တစ်ပန်းကန်သာ ပါသည်။ သကြားမိသံဖြင့် ကိုကိုကြိုက်သည်။ အသားကို ဖဲ့၍ ဖဲ့၍ ကိုကိုပန်းကန်ဘေးက နေကန်လွတ်ထဲတွင် ဦးလေးက ခက်ရင်းနှင့်ထည့်ပေး၏။ ကက်ချပ်နှင့် ထို့ပြီး စားရသည်။

ကိုရိုန်က လက်သုတ်ပဝါကလေး ပန်းမှာတင်ပြီး ဘေးက စောင့်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မီးဖိုမှ ဦးမောင်ကြီး ပို့လိုက်သော ဟင်းခွက်၊ ဇူတင်း စသည်တို့ကို တစ်ဆင့် လာချပေးရသည်။ ကိုကိုအတွက် ထမင်းထို့ ကိုရိုန်က လိုက်ပေးသည်။

ထမင်းစားပြီးကြသောအခါ ဦးလေးနှင့်အတူ အပေါ်ထပ် တက်ကြသည်။ အပေါ်ထပ်ခန့်ခန်းတွင် ဦးလေးက သတင်းစာ ဖတ်သည်။ ထို့တို့က ကျောင်းစာကို ဖတ်သည်။

အင်္ဂလိပ်စာလုံးပေါင်းများကို မသိသောအခါ ဦးလေးကို မေးရသည်။ ဦးလေးက အသံထွက်၊ အဓိပ္ပာယ်တို့အပြင် နောက်တစ်မျိုး သုံးပုံတို့ကိုပါ ပြောပြသည်။ ကိုကိုက စိတ်ထဲမှ တော်တော်တတ်တတ် ဦးလေးပဲဟု မှတ်ချက်ချသည်။ မေမေနဲ့ ဖေဖေတို့လောက်ကို တတ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေမေရယ်၊ ဖေဖေရယ်၊ ဦးလေးရယ် အင်္ဂလိပ်အသံထွက်ကြရာမှာတော့ မေမေ့ကို ဘယ်သူကမှ မမိဟု ကိုကိုထင်သည်။ ဆရာမထက်တောင် မေမေက တော်သေးသည်ဟု ကိုကို ထင်သည်။

ယခုလို တွေးရင်း မေမေ့ကို ပြန်အောက်မေ့ပြန်သည်။ ရှိုက်လိုက်မိသည်။ ဦးလေးက မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော်ပြီး မျက်လုံးများနှင့် မသိမသာကိုကိုကို ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သတင်းစာကို ဖတ်နေ၏။

“မေမေတို့ဆီမှာဆိုရင် မမသန်းရယ်၊ အမာရယ်၊ ညီလေး ချိုချိုရယ်၊ ပြီးတော့ အုန်းမြရယ်၊ ညိုမိုးညိုမိုးရယ်၊ ဦးငွေမင်းရယ်၊ လူတွေကို အများကြီးပဲ။ ဒီမှာတော့ ဦးလေးရယ်၊ ညွန့်ညွန့်ရယ်၊ ကိုရိုန်ရယ်၊ မန်နူးရယ်၊ ဦးမောင်ကြီးရယ်၊ မန်နူးနဲ့ ဦးမောင်ကြီးတို့ကဆိုလည်း ထမင်းစားပြီး ပြန်ကြရော။ ဒီတော့ ဦးလေး၊ ကိုကို၊ ညွန့်ညွန့်၊ ကိုရိုန် ဒါပဲ ကျန်တော့တယ်။ ပြီးတော့ ကစားစရာ ညီလေးလည်း မရှိတော့ ဘယ်လောက်ပျင်းစရာ ကောင်းသလဲ။

ကိုကို ပျင်းသလို ဖြစ်လာ၏။

“ဦးလေး”

“ဟေ”

“ယောက်ျားတွေဟာ ဘာလို့ မလွမ်းရတာလဲဟင်”

“ယောက်ျားဆိုတာ ပညာတတ်အောင် သင်ရတယ်။ လွမ်းနေရင် ဘယ်စာကျက်လို့ ရတော့မလဲ၊ စာမကျက်နိုင်လို့ ပညာမတတ်ရင်

ဘယ်လို အလုပ်လုပ်မလဲ။ ကိုကို ဖေဖေဆိုရင် အခု ဝန်ထောက်ကြီး
 ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါ စာတတ်လို့ပေါ့ကွ။ ငယ်ငယ်တုန်းက လွမ်း လွမ်းနေ
 ရင် သူ ဘယ်ကလာ စာတတ်တော့မှာလဲကွ။ ဦးလေးဆိုရင် အခု လယ်
 ဝန်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ငယ်ငယ်တုန်းကသာ လွမ်း လွမ်းနေရင် စာမတတ်ဘဲ
 ဘယ်ကလာ အခုလို လယ်ဝန်ကြီး ဖြစ်တော့မလဲကွ။ မဟုတ်ဘူးလား။
 ဒါကြောင့် ယောက်ျားဆိုတာ မလွမ်းရဘူးကွ ”

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် ပြောပြသည်။ ကိုကို သဘောကျ
 သွား၏။ သူလည်း ပြုံးဖြိုးဖြိုး ဖြစ်လာ၏။

“ဒါပေမဲ့ ဦးလေးရာ ... ညီလေးတို့၊ မေမေတို့ မရှိတော့ ပျင်းလိုက်
 တာ။ လွမ်းတော့ မလွမ်းပါဘူး ”

“ပျင်းရင် ဘိုင်စကုတ် ကြည့်မလား ”

“ကြည့်မယ်လေ ”

“မောင်ရှိန် ”

“ဘုရား ”

ဟု ထူးရင်း ကိုရှိန် ရောက်လာ၏။ ဦးလေးရှေ့တွင် ရပ်နေ၏။

“ကလေးကို ဘိုင်စကုတ် လိုက်ပြလိုက်၊ မညွန့်ဆီ ပိုက်ဆံတောင်း
 သွား ”

“မှန်ပါ ”

ကိုကိုသည် ကိုရှိန် ကုပ်ပေါ်မှ ထိုင်လိုက်လာ၏။ သူ ခြေနှစ်ဖက်
 ထို့ ကိုရှိန်က လက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

“အပျိုကြီးက သိပ် ကပ်စေးနဲ့တယ်၊ ပိုက်ဆံ တစ်ကျပ်တည်း
 ဆေးတယ်ကွ ”

ဟု ကိုရှိန်က ပြော၏။

“အပျိုကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ကိုရှိန် ”

“မင်း မိန်းမ ညွန့်ညွန့်ပေါ့ကွ”

ကိုကိုသည် ရှက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ကိုရိုန့်ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် မြဲမြဲကိုင်ပြီး ကုပ်ပေါ်တွင် ဖင်ဆောင့်ပစ်လိုက်၏။

“ဟေ့ ... ကိုကို၊ မလုပ်နဲ့ကွ၊ ကိုရိုန့် လဲသွားလိမ့်မယ်။ လမ်းက ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ လမ်းမကြီးက လာကြသည် မဟုတ်ဘဲ ဖြတ်လမ်းက လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်သွားသာရုံသာ ရှိသည်။ တောင်စောင်းအဆင်းမှာ အချို့နေရာတွင် မတ်စောက်နေသည်။ တော်တော်ကြီးကြာမှ မြေညီသို့ ရောက်သည်။ ရောက်လျှင် မြို့ထဲသို့ ရောက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ဘိုင်စကုတ်ရုံမှ အသံများ ကြားရပြီ။ ကိုကို ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဘိုင်စကုတ်က စောပါသေးတယ်ကွာ၊ တို့ ဟိုအနား သွားကြရအောင်”

ဟု ကိုရိုန့်က ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်အနားလဲ”

“ဘုံဆိုင်ကိုကွ”

“ဘုံဆိုင်ဆိုတာ ဘာလဲ ကိုရိုန့်”

“ဟိုရောက်တော့ မင်း သိပါလိမ့်မယ်ကွာ”

ကိုကိုတို့ ဘုံဆိုင်ကို ရောက်ကြပါပြီ။ အောက်လင်းဓာတ်မီး ထွန်းထားသည်။ အနံ့ကလည်း ချဉ်စုတ်စုတ်နှင့် ဖြစ်သည်။ ကိုရိုန့်သည် ပိုက်ဆံတစ်မူးပေးပြီး အိုးကလေး မည်းမည်းတစ်လုံး လှမ်းယူ၏။ အိုးထဲတွင် ထန်းမှုတ်မည်းမည်းကလေး ပေါလော ပါလာသည်။ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ကိုကိုအား ထိုင်ခိုင်း၏။ ကိုရိုန့်လည်း ထိုင်သည်။ ကြက်ပေါင်တစ်ခုကို တစ်ပဲပေးကာ ကိုရိုန့်ဝယ်ပြီး ကိုကိုအား ပေး၏။

လုပ်သမျှကို ကိုကို ကြည့်နေ၏။

ကိုရိုန်သည် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး ထန်းရည်ကို သောက်၏။ ကိုကို

ပေးထားသော ကြက်ပေါင်မှ ဖဲ့၍ ဖဲ့၍လည်း ယူစား၏။

“ကိုရိုန် ... အဲဒါ ဘာရေတွေလဲ”

“ထန်းရည်ကွ၊ မင်းလည်း မြည်းကြည့်ပါလား”

ဟု ဆိုကာ ကိုကိုအား နည်းနည်းပေး၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို

ထိုင်နေသော သူများက ကြည့်၍ နေကြ၏။

ကိုကို မြည်းကြည့်ပြီး ထွေးချလိုက်၏။

“အား ... ကောင်းလည်း မကောင်းဘူး”

ဘေးက လူများပါ ဝိုင်းရယ်ကြ၏။

လူတစ်ယောက်က ကိုကိုအား ကြည့်ပြီး လက်ဝါးကြီးဆန့်ပြီး...

“မင်းက ဘယ်သူသားလဲကွ”

ဟု လှမ်းမေး၏။

သူ့ဘေးမှ တစ်ယောက်က ...

“ခွေးမသားလေးနဲ့ တူပါတယ်”

ဟု ဆို၏။ တစ်ခါ မဟုတ်၊ နှစ်ခါ သုံးခါ ဆို၏။ အသံကလည်း

နေ၏။ မျက်လုံးများကလည်း ကြောက်စရာကောင်းနေသည်။

အဝတ်များကလည်း ညစ်ပတ်ပေရေနေသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးများ၊

အိမ်ခြင်းမွေးများနှင့် ဖြစ်သည်။ မေးလိုက် ရယ်လိုက် လုပ်နေကြ၏။

ကိုကို သူတို့ကို ကြည့်ပြီး ကြောက်လာ၏။ စိတ်ညစ်လာ၏။

ရင်ခွင်ပေါ် ဝင်ထိုင်၏။ အားလုံးက အသံများ ကျယ်လောင်စွာ

ရယ်လိုက်ကြ၏။ ကိုကို ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်လာ၏။

“မင်းကလည်းကွာ၊ အလကား ချစ်လို့ စတာပါကွ။ ယောက်ျား

ယောက်ျားဆိုတာ မငိုရဘူးကွ”

“ကိုရိုန်... ကိုကို ကြောက်တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ကွ၊ ကိုရိုန် ရှိသားပဲ”

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြပြန်၏။ ခွေးမသားလေးပါ ဆိုသူက ကိုကို့ ထံသို့ ကြက်မြစ်တစ်တုံး လှမ်းပေးရင်း ...

“မကြောက်ပါနဲ့ကွ၊ ဦးလေးက မင်းကို ချစ်လို့ စတာပါ။ ရော ... စားပါကွ”

ဟု ချော၏။

ကိုရိုန်ကို လက်ဆွဲရင်း ကိုကိုတို့ ထွက်လာကြရာ ဘိုင်စကုတ် ရုံသို့ ရောက်လာ၏။ ကိုရိုန်က အရပ်ကြီးများ ရေးဆွဲထားသည့် ပိတ်စကြီးကို အထက်ဆုံးထောင့်မှစ၍ အသံကျယ်စွာ ဖတ်လိုက်၏။

“ဗြိတိအာဘားမား”

ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဤတွင် ကိုကိုလည်း သကို ယပင်း ရှေ့ထိုးထားသည့် စာလုံးကို ‘ဪ...’ဟု အသံထွက်ပါကလားဟု မှတ်လိုက်၏။ ဇာတ်လိုက် ဘတင့်နှင့် ခင်စန်းတို့ကိုပါ မှတ်လိုက်၏။ ရုံထဲ ရောက်ပြီ။ ကိုကို ငိုက်လေပြီ။

“ကိုကို ... ထ၊ စာကြည့်တော့”

ဟု ညွန့်ညွန့်က လာနှိုးသည်။

မျက်နှာသစ်၊ ပေါင်မုန့်ယိုသုတ်နှင့် ကြက်ဥတစ်လုံး၊ နွားနို့တစ်ခွက် သောက်ပြီး စာကြည့်ရ၏။ ဦးလေးကတော့ ဘုရားခန်းတွင် အကြာကြီး ဘုရားရှိခိုးနေဆဲ။

“ကိုကို ... ရှစ်နာရီ ထိုးပြီ၊ ရေချိုးတော့”

“ကိုကို ... ရှစ်နာရီခွဲပြီ၊ ထမင်းစားတော့”

“ကိုကို... ကိုးနာရီထိုးပြီ၊ ကျောင်းသွားတော့”

ကိုကိုအတွက် နာရီသည် မှန်းစရာကောင်းနေ၏။ သူ့လက်တံ
သွားတိုင်း ကိုကိုမှာ တစ်ခုပြီး တစ်ခု လုပ်လုပ်နေရ၏။ ဦးလေးကတော့
ရုံးသွားရန် ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းနေပြီ။ မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် မဟာဂီတ
စာအုပ်ကြီး ချထားသည်။ ဦးလေးသည် ‘ထူးမခြားနား’ကို ကျကျနန
ဆီရင်း ခေါင်းပေါင်းကိုလည်း ကျကျနန ပေါင်းနေသည်။ ပြီးလျှင်
ဘောင်းဘီဒူးဖုံးအပေါ်မှ ပုဆိုးတောင်ရှည်ကို ထပ်၍ ဝတ်သည်။ မှန်ထဲ
မှာ ကြည့်လိုက်၊ ပြင်လိုက်နှင့် ရှုပ်အင်္ကျီအပေါ်မှ တိုက်ပုံရင်ဖုံးကို ထပ်
တော်၏။ နာရီ ရွှေကြိုးကလေးမှာ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ဝင်းလက်လျက်
ထွဲလောင်းကျနေ၏။ ပြီးလျှင် ...

“မန်နူး ကားထုတ်ခဲ့”

ဟု လှမ်းအော်၏။

ဦးလေးကားမှာ ဒေါင်းတံဆိပ် ဖတ်စာအုပ်အတွင်းမှ မော်တော်
ကားအရပ်နှင့် သိပ်တူသည်။ အမိုးက ပတ္တူစ၊ ဘီးများက သစ်သား
ဆိတ်နှင့် တံခါးလေးပေါက်ပါသည်။ ပိတ်လျှင် ကိုကို ပိတ်မရ။
မန်နူးကိုယ်တိုင် တအားဆောင့်ပိတ်ရ၏။ စက်နှိုးသည့်အခါ မန်နူး
အောက်ကို ဆင်းပြီး ဂေါက်ကို လှည့်ရ၏။ ပထမ ဖုတ်ချက် ဖုတ်ချက်
ဖြည့်ပြီး နောက်မှ စက်သံ တအားဆူညံလာသည်။ မန်နူးပြေးလာပြီး
စက်သံတိုင် ကွင်းအောက်မှ လက်တံများကို ဟိုရွှေ့ သည်ရွှေ့လုပ်ပြီး
မှ စက်သံ ပြန်ငြိမ်သွား၏။ ဦးလေးက နောက်က ထိုင်သည်။ ကိုကိုက
မန်နူးနှင့် ရှေ့မှ ထိုင်သည်။

“ဦးလေး ...၊ ကိုကို မော်တော်ကား မောင်းချင်လိုက်တာ”

“မန်နူးနဲ့ အတူမောင်းလေ”

ကိုကို ပျော်သွား၏။ မန်နူးလှည့်သလို လိုက်လှည့်ရပြီး သူ့ကြောင့်

မော်တော်ကား ပိုပြေးနေသည်ဟု သူ ထင်၏။ လမ်းမှ ကြက်များ လန့် ဖျပ်ပြေးသွားကြလျှင် သူ အလွန်ပျော်သွား၏။

မန်နူးလိုပင် ဖေဖေကားကို ဦးဖိုးချို က မောင်း၏။ ဦးဖိုးချိုက မန်နူးလို မဟုတ်၊ စိတ်မထင်လျှင် ကိုကိုကို ငေါက်သည်။ တော်တော် မာနကြီးတဲ့ ဦးဖိုးချိုဟု ကိုကို ထင်၏။

ကျောင်းအပြန်သည် ပျော်စရာကောင်း၏။ ဦးလေးကားက လာ မကြိုတော့ပေ။ ကိုကို ခြေကျင်ပြန်ရ၏။

ကျောင်းသည် မြို့အပြင်မှာသာ ရှိသည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် စပါးခင်းများ ရှိ၏။ လမ်းနှင့် စပါးခင်းအကြားတွင် ရေ မြောင်းကြီးများ ရှိ၏။ ကျောင်းမနေသော ကောင်ကလေးများက ယက်သဲ့ ဖြင့် ငါးဖမ်းနေကြ၏။

ကိုကိုပြန်ရသည့်လမ်းမှာ မြို့ထဲ မရောက်။ မြို့ပြင်လမ်းမှ နေပြီး တောင်ကုန်းကလေးကို တဖြည်းဖြည်း တက်လာရ၏။ ဝဲယာတွင် ဘာ ပင်တွေမှန်းမသိ ပေါက်နေသည်။ ဆောင်းဆိုလျှင် အပွင့်များ ဖွေးနေ အောင် ပွင့်နေကြသည်။ သစ်ပင်ကြီးများမှာ မြင့်မားလှ၏။ ငှက်တို့ ပေါလှ၏။ ကိုကိုသည် လက်ညှိုးနှင့် လေးခွပစ်သလို ငှက်တို့ကို ချိန် ပြီး ပစ်၏။ သူ စိတ်ရှိတိုင်း ပစ်လိုက်ရလျှင် တစ်ချက် တစ်ကောင်နှင့် အိမ်အပြန်ဆိုလျှင် ငှက်များ တစ်ထမ်းကြီးပါလာကြလိမ့်မည်။ ဦးလေးက လုံးဝလောက်လေးခွကို မကိုင်ရဟု တားမြစ်ထား၍သာ နေလိုက်ရ၏။ ငရဲကြီးမည်တဲ့ ... ပြောသည်။

“ကိုကို မေမေဆီက စာလာတယ်၊ ရော့ ...”
ဟု ဦးလေးက ပေး၏။ ကိုကို ဖတ်ရင်း ပျော်သွား၏။

“ဦးလေး”

“ဟေ”

“မေမေမှာ ကိုကိုအတွက်တဲ့၊ ညီမလေးတစ်ယောက် မွေးပြီးပြီတဲ့”

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

“ဦးလေး”

“ဟေ”

“အဲဒီညီမလေးဟာ အခုဆို ညီလေး ချိုချိုနဲ့ ကစားနေရောပေါ့

အခု”

“ဘယ် ကစားနိုင်ဦးမှာလဲကွ၊ မွေးစဆိုတော့ လမ်းမှ မလျှောက်

နိုင်သေးတာ”

“ဦးလေး”

“ဟေ”

“အဲဒီ မွေးစကလေးက ဘာလို့ လမ်းမလျှောက်နိုင်တာလဲ၊ ခြေ

ထောက်မပါလို့လား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ၊ ခြေထောက်တော့ ပါတော့ ပါတာပေါ့။

ငယ်လွန်းလို့ပေါ့ကွ”

“ဦးလေး”

“ဟေ”

“ငယ်လွန်းတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်ကလေး ရှိဦးမလဲ”

“ဒီလောက်ကလေးပေါ့ကွ”

ဟု ဆိုကာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် အရပ်တိုင်းပြသသည်။

“ဦးလေး”

“ဟေ”

“ညီမလေး စက်ဘီး စီးချင်တယ်ဆိုရင် ကိုကို ဘယ်နှယ်လုပ်လို့

သင်ပေးရပါ့မလဲ”

“ညီမလေးက ဘယ်စကားပြောတတ်ဦးမလဲကွ”

“သူလည်း ချိုချိုနေမှာပါပဲ ထင်ပါတယ်။ ချိုချို ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း နီတာရဲကလေးပဲ”

“ဒါပေါ့ကွ၊ ဖြည်းဖြည်းတော့ ကြီးလာမှာပေါ့”

တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာရသည့်အတိုင်း ယခုဆိုလျှင် ကိုကိုအသက်ပင် လေးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ။

ဦးလေး မရှိတော့ပြီ။ သူ့အဖေ၊ သူ့အမေ မရှိကြတော့ပြီ။ သူ့ဇနီးပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဦးလေး၏ နှမ ညွန့်ညွန့်လည်း မရှိတော့ပြီ။ ကိုရိုန်လည်း မရှိတော့ပြီ။ မရှိသူတို့ကို လွမ်းလေတိုင်း ... လွမ်းလေတိုင်း...

“ယောက်ျားဆိုတာ မလွမ်းရဘူးကွ”

ဟု သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းနိုင်ခဲ့၏။

သို့သော် လွမ်းရမှန်းကို သိတတ်ရကောင်းမှန်းသိသည့် ပထမတန်းရောက်စ အရွယ်ကလေးကိုကား ပြန်မရနိုင်တော့ဟု သိသော်လည်း၊ အစားထိုးခြင်းငှာ မရစကောင်းဟု နားလည်သော်လည်း ပြန်စဉ်းစားလေတိုင်း နွေးထွေးထွေးနှင့် ထိုအရွယ်ကိုကား လွမ်းလှ၏ဟု တစ်ခါက ပြောပြဖူးပါသည်။

ထိုအလွမ်းထက် ပိုကဲလို့ရော ဘယ်အလွမ်းက သာမည်လဲဟု ဆိုပါသည်။ ဟုတ်၏... မဟုတ်၏ ဆိုသည်ကား စာရေးသူနှင့် မဆိုင်ပါ။

ထိုရှေ့နေ

ဘားလမ်းဆိုသည်မှာ 'ဘာရက်စတာ'ရှေ့နေများ ရုံးစိုက်ကြသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဘားလမ်းဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ဟန် တူပါသည်။

ရုံးခန်းဖွင့်ထားကြသည့် ရှေ့နေ ရှေ့ရပ်တို့၏ ဆိုင်းဘုတ်များမှာလည်း ဘယ်ကြည့်ကြည့် မြင်တွေ့နေရပေသည်။ တချို့ အဆောက်အအုံ အပေါက်ဝကြီးများ၌ ဘယ်ညာမျက်နှာစာတစ်ခုလုံးတွင် ဆိုင်းဘုတ်ကလေးများ တစ်ခုအပေါ် တစ်ခု ထပ်မိလုမတတ်ပြည့်နေအောင် ချိတ်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရပေသည်။

တစ်ဖန် အတွင်းဘက်ကို ဝင်ကြည့်ပြန်လျှင်လည်း အတွင်းနံရံနှင့် လှေကားအတက် တစ်လျှောက်လုံး ဆိုင်းဘုတ်ကလေးများကို မြင်ရပြန်ပါသည်။ အားလုံး ရှေ့နေ၊ ဝတ်လုံဆိုင်းဘုတ်များသာ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မြူနီစီပယ်ရုံးကြီးတွင် ကျန်းမာရေးမှူးအဖြစ် အမှုထမ်းနေရသူ ဖြစ်ပါသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆိုသလို ဘားလမ်းကြီးအတိုင်း ကမ်းနားလမ်းမှ ခြေကျင်လျှောက် အလုပ်ဆင်းလေ့ ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘားလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးများကို အမြဲမပြတ် မြင်တွေ့နေရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဝတ်လုံတော်တော်များများ၏ အမည်များနှင့်တကွ သူတို့၏ ဘွဲ့များ၊ ဂုဏ်ထူးများကိုပါ နေ့စဉ်လမ်းလျှောက်ရင်း ဖတ်ရသဖြင့် မှတ်မိ၍ပင် နေပါသည်။

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ထင်ခဲ့မိသည်မှာ ဘီအေဘွဲ့ ရသူများသာ ဘီအယ်လ်ကို တက်ပြီး ရှေ့နေဖြစ်ကြရသည်ဟု ထင်ခဲ့ပါသည်။ ယခု ဆိုင်းဘုတ်များကို ဂရုတစိုက် ဖတ်ကြည့်သည့်အခါမှ ဘီအေဘွဲ့ ရသူများ သာမက ဘီအက်စ်စီ ဘွဲ့ ရ တော်တော်များများလည်း ဘီအယ်လ်အောင် ပြီး ရှေ့နေလိုက်နေကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩသွားမိပါသည်။

အချို့ ဆိုင်းဘုတ်များမှာ ဒီဂရီဘွဲ့ များကို အထူးရေးသားထားခြင်း မရှိကြပါ။ ဦး... မည်သူ။ အမိန့်တော်ရ ရှေ့နေဟု သာမန်သာ ရေးထား သည့် ဆိုင်းဘုတ်မျိုးများလည်း တွေ့ရပါသည်။ အချို့ သူထက် အတန် ငယ် အဆင့်မြင့်သည့်သဘောကို ပြသရန်လော မဆိုနိုင်ပေ။ ဦး... မည်သူ အထက်တန်းရှေ့နေ၊ သို့မဟုတ် ဝတ်လုံတော်ရ စသည်ဖြင့် ရေးသား ထားပုံမျိုးကိုလည်း ဖတ်ရှုရပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ အရေးအသား ကွဲပြားခြားနားကြပုံတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သည် အတန် စိတ်ဝင်စားသလို ရှိလာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့နေများနှင့် ပတ်သက်၍ သိလိုသော အကြောင်းများကို စုံစမ်းမေးမြန်း ခြင်း၊ စပ်စုခြင်း မကြာခဏ ပြုလုပ်မိပါသည်။ စုံစမ်းမေးမြန်းမိသည့် အခါတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရှေ့နေလုပ်ချင်စိတ်များ ပေါ်လာပါသည်။

ရှေ့နေလုပ်ချင်စိတ် ပေါက်လာရပုံမှာလည်း အကြောင်းရှိပါ သည်။

ယခု ကျွန်တော် ကျန်းမာရေးမျိုး ဖြစ်နေပါသည်။ လုပ်သက်က လည်း နည်းတော့သည်မဟုတ်ပါ။ လစာရင်း နှစ်ရာမှ စခဲ့ပြီး ယခုဆို လျှင် လစာရင်းသုံးရာသို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ အတန်ကြာပါပြီ။ ကျွန်တော် သည် နောက်ထပ် ရာထူးသော်လည်းကောင်း၊ လစာသော်လည်းကောင်း တိုးတက်နိုင်စရာ နည်းလမ်းလုံးဝမရှိတော့ပေ။

ကျွန်တော့် အသက်ကလည်း ယခု လေးဆယ်က သီသီကျော်

လာပြီ။ သားသမီးကလည်း ငါးယောက် ရှိခဲ့ပြီ။ သားအကြီး ယခု ဆယ်တန်းဝင်တော့မည်။ သူ အောင်ပြန်လျှင် ကောလိပ်သို့ပို့ရမည်။ သူ ကောလိပ်ရောက်ပြီး ဆက်တိုက် သူ့အောက် တစ်ယောက် ကောလိပ် သို့ ပို့ရပြန်ဦးမည်။ ကလေးနှစ်ယောက် တစ်လ နှစ်ရာမို့ ပို့ရစေဦးတော့ ကျန်ကလေးများနှင့် ကျွန်တော်လစာကလေးနှင့် မည်ကဲ့သို့ သုံးစွဲရပါဟု တွေးတိုင်း ကျွန်တော်သည် ဇက်ပိုးကိုပူပြီး ဆက်မတွေးရဲဘဲ ရပ်၊ ရပ်ထား လိုက်ရပါသည်။

“အကယ်၍များ ပင်စင်ယူပြီးသည့်အခါများတွင် ကလေးနှစ် ယောက်လောက် ကောလိပ်ပို့ရပြန်ဦးမည်ဆိုပါက...”

စသည်ဖြင့် တွေးမိလိုက်လျှင်ကား ထိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ပါ။ တစ်ရေးနီးလို့ အိပ်မပျော်လို့ တွေးမိပြီဆိုပါလျှင် ဇက်ပိုးမှ ချွေးများ တဒီးဒီးကျလာပြီး ရင်များပါ ခုန်ခုန်တက်လာတတ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း...

“ကိုယ့်အိုးနှင့် ကိုယ့်ဆန် တန်ရုံပဲ”

ဟု ဖြေပါသည်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးရသည့် သင်တန်း၊ ရသည့် အလုပ် ဝင်လုပ်ခိုင်းရမှာပဲဟု ဖြေပါသည်။

သို့သော် ကိုယ် ကိုယ်တိုင်က ဆယ်တန်းလောက်သာ အောင်ခဲ့ ပြီး ရရာသင်တန်းတက်ခဲ့မိသဖြင့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း မကြီးပွား၊ သားသမီးများကိုလည်း ကြီးမြင့်အောင် မလုပ်နိုင်နှင့် အတော်စိတ်ပျက်ခဲ့ရ ပြီ မဟုတ်လော။ ကျွန်တော် ဆုံးရှုံးရသလို သားသမီးများပါ လိုက်လံ ဆုံးရှုံးကြရတော့မည်လောဟူ၍ များစွာ စိတ်ပူမိရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဘားလမ်းအတွင်းမှ လမ်းလျှောက်လာတိုင်းဆိုသလို ရှေ့နေဆိုင်းဘုတ်များ ဖတ်ရင်း ရှေ့နေ များကို လေ့လာရင်း ရှေ့နေအလုပ်ကို အတော်စိတ်ဝင်စားပြီး အားကျလာ

ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကို မပြောင်းရသေးခင်က ပုသိမ်မြို့နယ်၏ တစ်ခုသော ကျေးလက်ကျွန်းမာရေး ဌာနတွင် ကျန်းမာရေးမှူးအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော် ပုလဲမြို့ပိုင်ရုံးကိုရောက်တိုင်း ရှေ့နေ အဘိုးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့တွေ့နေရပါသည်။ အဘိုးကြီး အသက်မှာ ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပါပြီ။ ပိန်ပိန်သေးသေးဖြစ်ပြီး အတော် တုန်တုန်ယင်ယင် ခွဲနေပါပြီ။ သို့သော် ယခုထက်တိုင် သူ့ အမှုလိုက်တုန်းရှိနေပါသည်။ သို့ရှေ့နေ အဘိုးကြီး၏ အကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်သောအခါ သူငယ်စဉ်က လျှောက်လွှာစာရေးလုပ်သည်ဟု သိရပါသည်။ နောက် မြို့ပိုင်တစ်ဦးက တတိယတန်း ရှေ့နေ စာမေးပွဲဖြေရန် တိုက်တွန်းသဖြင့် စာမေးပွဲအောင်ပြီး ရှေ့နေဖြစ်လာသည်ဟု သိရပါသည်။

ထိုအဘိုးကြီးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် တော်တော်ကလေး အားကျ သွားပါသည်။ ရှေ့နေတွင် ကန့်သတ်ချက် မရှိပါဘဲကလားဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ သဘောပေါက်သွားပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် တစ်နေ့နေ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရှေ့နေစာမေးပွဲကို ခြေနိုင်အောင် လုပ်ဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။ ကျန်းမာရေးမှူးမှပင် ဝင်စင်ယူသော် ရှေ့နေဘဝဖြင့် မသေမချင်း စားသွားနိုင်မည်ဟု မျှော်လင့် ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်သည် အမ်အေအောင် ဦးနောက် ဘီအယ်လ်ကို ဆက်တက်ပါသည်။ ဘီအယ်လ်အောင်ပါ သည်။ နောက် ဘီစီအက်စ် အကြီးတန်းဖြေပြန်ပါသည်။ ၎င်းကိုလည်း အောင်ပါသည်။ ပထမ တက္ကသိုလ်တွင် လက်ထောက် ကထိက လုပ်ပါ

သေးသည်။ ထိုရာထူးဖြင့် သူမကြိုက်သော ဒေသတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ရသဖြင့် ၎င်းရာထူးမှ နုတ်ထွက်လိုက်ပါသည်။ နောက်တစ်ဖန် နယ်ပိုင်ရာထူးတွင် ဝင်လုပ်ပြန်ပါသည်။ ၎င်းရာထူးဖြင့် ဟိုပြောင်း၊ သည်ပြောင်းပြောင်းရပြန်ပါသည်။ ဤအကြိမ်တွင်လည်း ထွက်လိုက်ပြန်ပါသည်။

ယခုတော့ ထိုမိတ်ဆွေမှာ ဝတ်လုံလိုက်နေပါသည်။ တစ်နေရာတည်း မပြောင်းရ၊ မရွှေ့ရနဲ့ နေရာကျနေပါသည်။

ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် တော်တော်အားကျသွားပါသည်။

ကျွန်တော့် အမှုထမ်းဘဝတွင်ကား တခြားသူများ မသွားချင်သည့် နေရာဒေသများတွင် အတော်များများ ပြောင်းခဲ့ရ ရွှေ့ခဲ့ရပေသည်။ တစ်စွန်းတစ်စမျှ ထွက်ရဲဖို့ဝေးစွာ ထွက်ပစ်လိုက်မည်ဟုပင် လေသံမတိမ်ရဲပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်နေ့နေ့တွင်မှ ရှေ့နေစာမေးပွဲ မဖြေပစ်လိုက်ဦးမည်ဟူ၍ တေးထားလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဘားလမ်းထဲမှ လမ်းလျှောက်၍ လာတိုင်း ရှေ့နေနာမည်များပါသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်ရှုရုံမျှမကပါ။ ရှေ့နေများကိုလည်း တစေ့တစောင်း လေ့လာပါသည်။ ခေါင်းပေါင်းကလေးများကို ကြောနေအောင် စွပ်ထားတတ်ကြပုံ၊ အယ်လ်ပါကား အင်္ကျီနက်၊ စတစ်ဖြူကော်လံကလေးများ ပြောင်နေအောင် ကြွေတိုက်ထားကြပုံ၊ တချို့ချို့တွင် ဝတ်လုံအနက်ကြီးကို လက်တစ်ဖက်က တင်၍ လမ်းသလားကြပုံ၊ တချို့တချို့တွင် မိမိနောက်မှ ကုလားတစ်ယောက်ကို စာအုပ် ဧရာမကြီးများ၊ ထမ်းခိုင်းပြီး ရှေ့မှ ခပ်ကြောကြောကလေး သွားတတ်ပုံ စသည်တို့ကလေးလေ့လာမှတ်သားမိပါသည်။

သူတို့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်သာဆိုလျှင် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ခိုက်ပေးမိလိမ့်မည် စသည်ဖြင့်လည်း တွေးမိရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ် ချဲ ပြုံးမိပါသည်။

နောက်ဆုံးရှေ့နေစာမေးပွဲဝင်နိုင်ရန်သာ ဟိုစုံစမ်း၊ သည်စုံစမ်း လုပ်ရင်း ရှေ့နေတွေ့တိုင်း ဆိုသလို မနေနိုင် မထိုင်နိုင် မေးခြင်းမြန်းခြင်း ဩမိလေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရာဇဝတ်ဌာနတွင် စောစောက အမှုထမ်းခဲ့မိ သည်ကို ယခုမှ နောင်တရနေမိပါသည်။ ယခုဆိုလျှင် တတိယတန်း ခွေနေ စာမေးပွဲလည်း မရှိတော့ပါ။ ဘီအေအောင်ပြီးမှ တစ်ဆင့်တက် ရသည့် ဘီအယ်လ်လည်းမရှိတော့ပါ။ ရာဇဝတ်ဘက် ဌာနတွင် အမှုထမ်းခဲ့မိပါက အမှုလိုက်လုပ်သက် ခုနစ်နှစ်ဆိုလျှင် အထက်တန်း ခွေနေ စာမေးပွဲဝင်ဖြေခွင့်ရှိသည်ဟု သိရပါသည်။ သို့မဟုတ် ရာဇဝတ် တရားသူကြီးလုပ်သက် ခုနစ်နှစ်ရှိပါကလည်း အထက်တန်းရှေ့နေ စာမေးပွဲ ဝင်ဖြေနိုင်သည်ဟု သိရပါသည်။

ကျွန်တော် ကျန်းမာရေးမှူး လုပ်သက် ၁၀ နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ် သော်လည်း ရှေ့နေ စာမေးပွဲကို မဝင်နိုင်ပါဘဲကလားဟူ၍ ကျွန်တော် ဇိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။

သို့သော် ဥပဒေအဓိကဘာသာယူပြီး ကောလိပ်တက်ရဖို့ကလည်း ကျွန်တော့်တွင် ကျန်းမာရေးအမှုထမ်းရသည်ကလည်း တစ်ဖက်နှင့်မို့ ဇိတ်မကူးနိုင်တော့ပါ။ မလွယ်ပါဘဲကလား မောင်မင်းဏီဟုသာ ညည်းမိပါသည်။

နောက်ဆုံး မိတ်ဆွေ ရှေ့နေတစ်ဦး၏ အကြံပေးချက်ဖြင့်

လုပ်သားကောလိပ်တွင် အဓိကဘာသာတစ်ရပ်ရပ်ကို ယူပြီးလျှင် ဘီအေ
 အောင်သည်အထိ တက်ရန်နှင့် ထိုစာမေးပွဲအောင်မှ အထက်တန်းရှေ့နေ
 စာမေးပွဲ ဝင်ဖြေရန်နည်းလမ်း ပြောပြသဖြင့် ထိုနည်းလမ်းအတိုင်း
 လိုက်နာကြိုးစားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါတော့သည်။

ကျွန်တော် လုပ်သားကောလိပ်ကို လျှောက်လွှာတင်ထား လိုက်ပါ
 သည်။ ဘီအေအောင်သည် မအောင်သည်ထက် တစ်နေ့ ရှေ့နေဖြစ်ရ
 မည်ဟု စိတ်ကူး၍ မြူးနေမိပါသည်။

နေ့စဉ် အလုပ်ဆင်း အလုပ်တက်တိုင်း ဤဘားလမ်းမှ လျှောက်
 ရသည်ကိုပင် ကိုယ့်ဘဝအတွက် မြူးနေသော လမ်းကြီးပေတကားဟု
 အတွေးပေါက်ပြီး မြူးလျက် ရှိနေပါသည်။ ထိုအတွင်း တချို့ ရှေ့နေများ
 နှင့်ပင် မျက်မှန်းတန်းသလိုလို ရှိနေပါသည်။

မျက်မှန်းတန်းမိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအနက် ကျွန်တော် မျက်စိအကျ
 ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှာ အသက် ရှစ်ဆယ်ထက်မငယ်ပုံရသော ခပ်ဝဝ၊
 အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်းနှင့် လူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းလျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရပြီး တစ်ခါတစ်ရံ
 လည်း အော်စတင်ကားအနက် ခပ်အိုအိုကလေးပေါ်မှ ဆင်းဆင်းပြီး
 လာတတ်သည်ကို တွေ့ရတတ်ပါသည်။

သူ့ကို မည်သည့်အခါမဆို ခေါင်းပေါင်း အနီရဲရဲ၊ ပိုးလုံချည်
 အနီရဲရဲနှင့် တိုက်ပုံအင်္ကျီအနက်ကို ဝတ်ထားသည်သာ တွေ့ရပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်လေးဆယ်ကျော်လောက်က ဗြိတိသျှခေတ်က
 ရာဇဝတ်အမှုလိုက် အင်စပက်တော်ကြီးများသည် ဤခေါင်းပေါင်း၊ ဤ
 လုံချည် အနီရဲရဲများနှင့် ကာကီကြူးနစ်ကုတ်ကို ဝတ်၍ တရားသူကြီးများ

၏ ရှေ့မှ အစိုးရဘက်က အမှုလိုက်လေ့ရှိကြပုံကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်လာပါသည်။

ကျွန်တော့် အမေ၏ တူတစ်ယောက် ထိုအဝတ်အစားမျိုးနှင့် ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါသည်။

ကျွန်တော် မျက်စိကျနေသော အဘိုးကြီးမှာ ဗြိတိသျှခေတ်က အမှုလိုက် အင်စပက်တော်ကြီးဟု ထင်ပါသည်။ ပင်စင်ယူပြီးသည့်နောက် ရှေ့နေလုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော် အကဲခတ်မိပါသည်။ ပင်စင်လစာနှင့် အမှုလိုက်ခနှင့်ဆိုလျှင် ဝင်ငွေခေလှမည် မထင်မိ။ ဒါကြောင့်လည်း အော်စတင်ကားကို ဒရိုင်ဘာနှင့်အကျစီးနိုင်နေခြင်းသာ ဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်တော် အကဲခတ်လျှင် လွဲခဲ့ပါသည်။

ထိုအဘိုးကြီးကို ကျွန်တော် မျက်စိကျနေခြင်းမှာလည်း အကြောင်း နှိုင်းပါသည်။ ကျွန်တော် ယခု အသက်လေးဆယ့်တစ်နှစ် ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော် ဘီအေ အောင်သောအခါ လေးဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိပါတော့မည်။ တစ်ခါ ရှေ့နေ စာမေးပွဲဖြေပြီးသောအခါ ငါးဆယ်နား ကပ်နေပါတော့မည်။ ပင်စင်ယူပြီးမှ ရှေ့နေလိုက်ရသော် ကျွန်တော့်မှာ ယခု ကျွန်တော် မျက်စိကျနေသော အဘိုးကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်လာတော့မည် မလွဲမည်ဟု တွေးပြီး မျက်စိကျနေမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘားလမ်းနှင့် ကုန်သည်လမ်းထောင့်တွင် ဟိန္ဒူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ရှိပါသည်။ ထိုဆိုင်ကြီးမှာ ရှေ့နေများ၊ အမှုသည်များနှင့် အခါမလပ် ဝင်ထွက်စည်ကားနေပါသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော်လည်း ထိုဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်ပြီး ထုတ်ဖော်ရည်သောက်လေ့ ရှိပါသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် ထိုဆိုင်နား ရောက်သောအခါ ခေါင်းငဲ့၍ အသိရှေ့နေတစ်ဦးဦး မြင်လျှင် ဝင်စကားပြောရင်း လက်ဖက်ရည် သောက်မည်ဟု အောက်မေ့၍ ကြည့်မိပါသည်။ အခန့်သင့်ပင် ကျွန်တော် မျက်စိကျနေသော အဘိုးကြီးရှေ့နေကို မြင်လိုက်မိပါသည်။ သူဝတ်နေကျအတိုင်း ခေါင်းပေါင်း အနီရဲရဲ၊ အယ်လ်ပါကာ တိုက်ပုံ အနက်၊ ပိုးလုံချည်အနီရဲရဲနှင့် တခြား ရှေ့နေများထက်ပို၍ ပေါ်လွင်နေပါသည်။ သူ့ရှေ့တွင် အမှုသည်နှင့်တူသူ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်တို့ကိုလည်း မြင်ရပါသည်။ ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ အမှုအကြောင်း ပြောနေဟန်တူပါသည်။ အဘိုးကြီး၏ ဘေးတွင် စာအုပ် ထူထူကြီး နှစ်အုပ်ကိုလည်း သားရေဖုံးကြီးများနှင့် အခွံသား မြင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လက်ဖက်ရည်မသောက်ချင်သော်လည်း ဆိုင်ထဲ သို့ဝင်၍ အဘိုးကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မကျတကျ တစ်နေရာတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည် မှာပါသည်။ လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း အဘိုးကြီးကို လှမ်း၍ အကဲခတ်ပါသည်။ အကြည့်ချင်းဆုံလျှင် ကျွန်တော်ကစ၍ မိတ်ဖွဲ့ရန် ရည်ရွယ်မိပါသည်။

သူ့ရှေ့ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် လူတစ်ယောက်တို့မှာ ကျွန်တော် ဝင်လာကာမှပို၍ အဘိုးကြီးဘက်ငဲ့ပြီး စကားကို တိုးတိုးကလေး ပြောနေကြပါသည်။ အဘိုးကြီးက တစ်ခါတစ်ခါသာ သားရေဖုံးစာအုပ်ကြီးကို လက်ဝါးနှင့် ပုတ်လိုက်၊ ခေါင်းကိုငဲ့လိုက်နှင့် ပါးစပ်က ခပ်တိုးတိုး ပြောနေပါသည်။ အမှုအကြောင်း ဆိုသည်မှာ သိုသိုသိပ်သိပ် ပြောရန် ရှိတာကိုးဟု ကျွန်တော် သဘောပိုက်မိကာ သူတို့ပြောသည်ကို စိတ်မဝင်စားသကဲ့သို့ အမှုအရာ လုပ်လိုက်ရပါသည်။

ခဏကြာလျှင် မိန်းမနှင့် ယောက်ျားဖြစ်သူတို့ ထွက်သွားကြ၏။

သည်။ ထိုအခါမှ အဘိုးကြီး ထမသွားခင် စကားပြောနိုင်ရန် ရည်ရွယ်
၍ ကျွန်တော်ကပင် မျက်နှာချိုသွေးပြီး အဘိုးကြီးနား ကပ်သွားမိပါ
သည်။

“ဆေးလိပ်သုံးဆောင်ပါဦး ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောကာ ကျွန်တော့် ခပေါင်းဘူးကလေး ဖွင့်ပြီး ရိုရိုသေသေ
သောက်ပါသည်။

“သည်းခံပါမောင်... သည်းခံ၊ ဦးကြီးက ဆေးလိပ်မသောက်ပါ

ဘူး”

ဟု လက်ကာရင်း ပြောပါသည်။

“ဒါဖြင့် ဦးရယ်... လက်ဖက်ရည်တော့ သုံးဆောင်ပါဦး၊ ကျွန်တော်
မူလလိုက်ပါရစေ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို...

အဘိုးကြီးက ကာကာ ကုလားကို လက်ကာပြီး ကုလား စကား
ပြော လှမ်းပြောလိုက်ပါသည်။ ၎င်းကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။

“ငါ မသောက်နိုင်တော့ဘူး၊ စောစောက သောက်ထားတယ်”

ဟု ပြောသလားမသိပါ။

အဘိုးကြီးကို ကျွန်တော် သဘောကျသွားပါသည်။ ဤလမ်း၊
ဤလက်ဖက်ရည်ဆိုင်များမှာ ဘယ်နှစ်နှစ် ကျင်လည်ခဲ့ပြီနည်း။ ကုလား
စကားများပင် မွတ်၍နေပေပြီ။ တော်တော်လည်း လည်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ပေ
နည်း။ ရာဇဝတ်မှုလိုက် သက်တမ်းအပေါင်း၊ ရှေ့နေ သက်တမ်းပါဆို
တာ့ မလည်၍ မဖြစ်တော့ပြီဟု ဆိုရပေမည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော်သည် ကြာကြာ အချိန်မဆွဲနိုင်ပြီ။ တော်တော်ကြာလျှင်
နေ့အဆီသည်မှာ အချိန်ကိုကြည့်၍ အလုပ်လုပ်ရသူ ဖြစ်သဖြင့် အဘိုး
ကြီး ထွက်သွားပေလိမ့်မည်ဟု တွေးမိပြီး...

“ဦးကြီး နာမည်ကလေးနဲ့ ဘယ်မှာနေထိုင်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါရစေခင်ဗျာ၊ အကြောင်းရှိတဲ့အခါ ကျွန်တော် ဆက်သွယ်နိုင်အောင် လို့ပါ”

ဟု ကျွန်တော်က စလိုက်မိပါသည်။

ဤနည်းဖြင့် ကျွန်တော်သည် ရှေ့နေ သုံးလေးဦး၏ နာမည်၊ ရုံးလိပ်စာ၊ အိမ်လိပ်စာများ သိခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

“အေးကွာ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဦးကြီးနာမည်က ဆရာဘကြီးတဲ့ကွ နေတာကတော့ ကျွန်းတောလမ်း၊ အိမ်နံပါတ် (... ..) မှာပါ”

“ဪ... ဪ... ဒါဖြင့် ဦးကြီး ဘားလမ်းထဲမှာရော ရုံးခန်း မဖွင့်ထားဘူးလားဗျ”

“မဖွင့်ပါဘူးကွာ၊ ဘားလမ်းထဲမှာတော့ ရှေ့နေတွေသာ ရုံးခန်း ဖွင့်ထားတော့မပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဦးကြီးက ရှေ့နေ အမိန့်တော်ရ မဟုတ်လား ခင်ဗျာ”
ဟု ကျွန်တော်က ဆက်၍ရှည်လိုက်ပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒါဖြင့် ဦးကြီးက ဘာလုပ်တာပါလဲ ခင်ဗျာ”

ဟု မနေနိုင်သဖြင့် မေးမိပြန်ပါသည်။

“ဦးကြီးက ဗေဒင်ဆရာကွ။ အမှုသည်တွေ၊ တရားခံတွေ လွတ်ရာ လွတ်ကြောင်း ယတြာတွေ၊ ဓာတ်တွေ လုပ်လုပ်ပေးရတာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးကြီး လန့်သွားမည် စိုးသဖြင့် ကျွန်တော့် နာမည် ကျွန်တော် လက်ဝါးနှင့် မရိုက်မိရန် မနည်းထိန်း၍ ထားလိုက်ရတော့ သတည်း။

ထိုဆွဲကြိုး

မောင်သာဇံသည် ခင်မေကို စောင့်ကြိုနေရင်း ရင်လေးသလို
ဖြစ်လာသည်။ ခါတိုင်း ခင်မေကို ယခုလောက် ကြာကြာကြီး စောင့်ရ
လေ့မရှိ။ ဆိုက်ကား ကလိုင်တီး အချက်ပေးလိုက်သည်ဆိုလျှင် ခင်မေ
သည် သုံးထပ်တိုက် ပြတင်းပေါက်မှ ကိုယ်ရိပ်လာပြသည်။ သာဇံ
ဟုတ်မဟုတ် ငုံ့ကြည့်သည်။ ခဏစောင့်ဦး ဟူသည့်သဘောဖြင့် မျက်ရိပ်
လက်ရိပ်ပြသည်။ နောက်မကြာမီ လှေကားရင်းရှိ တံခါးပေါက်ကြီးမှ
ခင်မေပေါ်လာပြီး ဆိုက်ကားပေါ် တက်ထိုင်လေ့ရှိသည်။ ထိုအခါမှ
မောင်သာဇံက သနပ်ခါးနဲ့ကလေး၊ ပေါင်ဒါနဲ့ကလေး၊ ဆီမွှေးနဲ့ကလေး
သင်းပျံ့ပျံ့ကို ရှူရှိုက်ရင်း ဆိုက်ကားကို တစ်လိုမှီချင်း နင်းထွက်လေ့
ရှိသည်။

ယနေ့မှာမူ ခါတိုင်းလို့ မဟုတ်ခဲ့ချေ။ မောင်သာဇံသည် ၁၅ မိနစ်
ကို တစ်ကြိမ်ခန့် အချက်ပေးခဲ့ရသည်မှာ ငါးကြိမ်တိုင်တိုင် ရှိခဲ့ပြီ။ ခါတိုင်း
ကိုယ်ရိပ်ပြလေ့ရှိသည့် ပြတင်းကို မော့ကြည့်ရသည်မှာလည်း ဇက်ပိုးများ
ပင် အောင့်ခဲ့ရပြီ။ ခင်မေ ပေါ်မလာသေး။ ခင်မေ၏ အရိပ်အယောင်ကို
ပင် မမြင်ရသေး။ ထို့ကြောင့် မောင်သာဇံသည် ခင်မေကို စောင့်ကြို

နေရင်းမှ ရင်လေးသလို ဖြစ်လာသည်။ နေမချို၊ ထိုင်မချို ဖြစ်လာသည်။
 အလိုလိုနေရင်း လက်ဖဝါးမှ ဈေးစေးများ ထွက်လာသည်။ ရင်တဒိန်း
 ဒိန်း ခုန်လာသည်။ လမ်းသွား လမ်းလာများက မောင်သာဇံကို ဂရုစိုက်
 ကြည့်၍သာ၊ ဂရုစိုက်ကြည့်ကြပါလျှင် မောင်သာဇံ မျက်နှာပျက်နေ
 သည်ကို အထင်းသား မြင်ကြရပါလိမ့်မည်။ သင်္ကာမကင်းစရာ ထင်ကြ
 ဝါလိမ့်မည်။

သူ့ကိုယ်သူ သတိထားပြီး စိတ်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေမိသည်။
 ခင်မေ အလုပ်များနေလို့ ဖြစ်မှာပါ။ ခင်မေသည် သူ့အိမ်ရှင်ကလေးများ
 နှင့် ထမင်းကျွေးနေရ၍ ကြာနေခြင်းဖြစ်ပေမည်။ သို့မဟုတ် သူထိန်းရ
 သော ကလေးများအနက် တစ်ဦးဦး နေမကောင်းဖြစ်နေ၍ ပြုစုနေရ
 သဖြင့် ကြာနေခြင်းလားမသိ။ စသည်ဖြင့် တောင်စဉ်ရေမရ တွေးနေမိ
 သည်။

ခင်မေကို လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်က တစ်ခါတွေ့ရသည်။ တွေ့သည့်
 နေ့တိုင်းတွင် နောက်တစ်ခါ တွေ့ရမည့်ရက်နှင့် အချိန်ကို ခင်မေက
 ချိန်းလေ့ရှိသည်။ မောင်သာဇံက ချိန်းရခြင်းမရှိချေ။ သူ့အလုပ်ချောင်မည့်
 ဇနီးကို တွက်ချက်ပြီး သေချာမှလည်း ချိန်းလေ့ရှိပေသည်။ ပြီးတော့
 နေသည့်အခါဟူ၍ တစ်ခါမျှ မရှိခဲ့ဖူးပေ။

သို့သော်... ယနေ့ ခင်မေ အဘယ်ကြောင့် ပျက်ကွက်နေရပါလိမ့်
 မှ မောင်သာဇံ စဉ်းစားသည်။ စဉ်းစား၍လည်း မရပါ။

အခွင့်အရေးသာရှိလျှင် မောင်သာဇံသည် ခင်မေ ဆင်းလာလေ့ရှိ
 သော လှေကားမှ ခင်မေတို့အခန်းကို တိုက်ရိုက်တက်သွားပြီး တံခါးကို
 ခင်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်ချင်၏။ သို့သော် ခင်မေက မောင်သာဇံကို
 ဇနီးကဲ့သို့ မပြုရန် တားမြစ်ထားသည်။ နောက်ဆုံး ခင်မေအနေနှင့်
 ဈေးစားရှိသည်။ သို့မဟုတ် အပြင်လူနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသည့်

အကြောင်းကိုပင် သူ့သခင်နှင့် သခင်မတို့ မသိရအောင် ပိပိရိရိ နေရန် လိုသည်ဟု ပြောထားဖူးသည်။

အကယ်၍ ခင်မေနှင့် သခင်မတို့ တစ်စုံတစ်ရာ အစွန်းအထင်း ရှိသည်ဟု သိသွားလျှင် သူတို့အိမ်တွင် ဆက်ထားလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု လည်း မောင်သာဇံကို သတိပေးထားဖူးလေသည်။

ထို့ကြောင့် မောင်သာဇံသည် ဆိုင်သော်လည်း မဆိုင်သလို၊ ပိုင်သော်လည်း မပိုင်သကဲ့သို့ နေထိုင်လာခဲ့ရသည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။

မောင်သာဇံသည် လမ်းသွားလမ်းလာများကို ငေးမောရင်း ဆိုက်ကားဘေးတွဲပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ခရီးသည်ကို စောင့်နေဟန်မျိုးနှင့် ခူးကိုကွေး၍ လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဆိုင်ကား ထိုင်နေ၏။ လူပုံငြိမ်သော်လည်း သူ့စိတ်မှာ ခင်မေလာချိန်ပေါ်မလာသဖြင့် အလွန်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေစွာ ၏။

နေရောင်သည် တစ်စတစ်စ ပျောက်ကွယ်ကာ ဓာတ်မီးရောင်များ ထိန်လင်းလာကြ၏။ လမ်းမကြီးပေါ်မှ တော်တော်ကားများ၏ အသံမှာ အဆက်မပြတ် ဆူညံနေကြ၏။ သူ့ ဆိုက်ကားရပ်ထားသည့် လမ်းထောင့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ စာပုံနှိပ်စက်အသံလည်း ရပ်သွားပြီ။ စောစောက ပြေးလွှားအော်ဟစ်ဆူညံနေသော လမ်းပေါ်မှ ကလေးများ သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း တိတ်ဆိတ်၍ ကျဲသွား၏။ တစ်စတစ်စ ကြက်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားကြ၏။ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ချရောင်းနေသော ဈေးသည်များလည်း သိမ်းသူကသိမ်း၊ ပြန်သူက ပြန်ကြ၏။ သူတို့နေရာတွင် မှောင်ခိုပစ္စည်းရောင်းသူများက တစ်ဖန် နေရာယူ ကြပြန်သည်။

ရေမြောင်းပပ်ကြားအက်ကြီးအတွင်းမှ ကြွက်ကြီးများထွက်လာကြ
ပြန်သည်။ ဟိုတစ်ကောင်၊ သည်တစ်ကောင်နှင့် ပြေးလိုက်လွှားလိုက်
ပျောက်သွားလိုက်နှင့် တစ်စတစ်စ မောင်သာဇံသည် စိတ်လျှောစပြုလာ
၏။ စောင့်နေလိုရော လာမှလာပါဦးမလား။

* * *

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ယခုအချိန်လောက်တွင် လူသူကင်း၍ လေ
ကောင်းလေသန့်ရသော ကမ်းနားသင်္ဘောဆိပ်တွင် သူတို့ရောက်နေကြ
ပြီ။ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ဖျစ်ညှစ်
ဆုပ်ကိုင်ရင်း မည်သည့်ကဗျာဆရာမှ မရေးစပ်ဖူးသေးသော၊ သို့မဟုတ်
မည်သည့် စာရေးဆရာမျှ မဖွဲ့နွဲ့ရဖူးသေးသော အချစ်စကားများကို
နှစ်ဦးသားပြောနေကြလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လူလစ်လျှင် လစ်သလို
မောင်သာဇံက ခင်မေ၏ ခါးကို ရစ်သိုင်း၍ဖက်သည်။ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို
ဖျစ်ညှစ်သည်။ ချစ်သူတို့ဘာဝ အနည်းဆုံး ခစ်ခနဲ ရယ်မောသွားအောင်
တစ်နည်းနည်းလုပ်လေ့လည်း ရှိသည်။ ပြီးလျှင် နန်းကြာညိုဇာတ်လမ်း
ကလေးခင်းကာ မြစ်ရေပြင်ကို နှစ်ဦးသား ကျောပေး၍ မြို့ထဲပြန်လာခဲ့
ကြ၏။

ခင်မေကို လမ်းထိပ်တွင်ချပေးပြီး မောင်သာဇံက သူတဲနန်းရှိရာ
အလုံကမ်းနားကို ပြန်လေ့ရှိ၏။ ထမင်းကလေး ဘာကလေးစားပြီး
တစ်ဖန် သီတာရုပ်ရှင်ရုံဖြစ်ဖြစ်၊ မြို့ထဲ ရုပ်ရှင်ရုံများဖြစ်ဖြစ် တစ်ပတ်ပြန်
ကျောလေ့ရှိသည်။

ယခုသော် ခင်မေ ပေါ်မလာသေး။ မောင်သာဇံ စောင့်ရင်း မောလှ
ပြီ။ ဝမ်းတွင်းကလည်း တကြုတ်ကြုတ် မြည်လာပြီ။

* * *

ခင်မေနှင့် သာဓံမှာ ရန်ကုန်ဇာတိများ မဟုတ်ကြချေ။ စာဘူး
တောင်းသက်ဆီမှ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ရွာတည်းသာ နေလာခဲ့ကြသော်
လည်း ရွာတွင်ရှိစဉ်က သမီးရည်းစားများ မဟုတ်ကြပေ။

နှစ်ဦးစလုံးမှာ စီးပွားရေးအခြေအနေ မကောင်းသလို၊ ဆွေမျိုး
သားချင်း အမှီသဟဲလည်း ကောင်းကောင်း မရှိကြချေ။ အဒေါ် ဝမ်းကွဲ
တစ်ယောက်အိမ်တွင် ခင်မေမှာ ကပ်ရပ်နေခဲ့ရသည်။ တစ်နေ့ ထိုအဒေါ်
က ရန်ကုန်ခေါ်လာပြီး ယခု ခင်မေရောက်နေသော ကုလားသူဌေးထံ
အပ်နှံထားခဲ့သည်။ ခင်မေ တစ်လကို ငါးဆယ်ရရှိပေသည်။ အဝတ်
အထည်နှင့် အစားအသောက်အတွက်ပါ မပူပင်ရသဖြင့် ခင်မေရသော
ငွေငါးဆယ်မှာ တိုလိမိုလိဝယ်ရုံမှအပ အသားတင် လေးဆယ်လောက်
တော့ လတိုင်းလိုလို စုမိနိုင်ခဲ့သည်။ သူစုလိုရသည့် ငွေအထဲမှ
မောင်သာဓံ၏ ငွေနှင့် ပေါင်းထားပြီး ဆိုက်ကားကိုယ်ပိုင်ဝယ်ရန်
နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ကြသည်။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုက်ကားဝယ်ပြီးမှ ခင်မေက
ဈေးရောင်းမည်။ မောင်သာဓံက ဆိုက်ကားနင်းမည်။ ပြီးလျှင်
ကလေးများနှင့် ပျော်ပျော်နေကြမည်ဟု နှစ်ယောက်သား တွက်ကိန်းများ
ချထားပြီးဖြစ်သည်။

မောင်သာဓံမှာလည်း ခင်မေကဲ့သို့ပင် ရွာတွင်နေခဲ့စဉ်က
ဇာရင်းငှားလုပ်ခဲ့ရသည်။ နောက် လယ်လုပ်ငန်းကို အေးအေးချမ်းချမ်း
မလုပ်ရသဖြင့် ရန်ကုန်ကို တက်လာခဲ့သည်။ ပထမ မြူနီစပယ်တွင်
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် ဆွက်သွယ်မိသဖြင့် အမှိုက်သိမ်း တစ်နေ့
သုံးကျပ်ဆယ်ငါးပြားနှင့် လုပ်ခဲ့သည်။ နှစ်အတန်ကြာပြီး ရန်ကုန်တွင်
ရေလည်လာကာမှ ဆိုက်ကားနင်းဘဝကို ပြောင်းလုပ်သည်။ ယခုဆိုလျှင်
စားစားသောက်သောက်ဖြင့် တစ်နေ့ ငါးကျပ်၊ ခြောက်ကျပ်ကိုယ့်တွက်
ကျန်ခဲ့သည်။ ၎င်းတို့ကို ဖဲ့၍ ဖဲ့၍ စုလာခဲ့သည်။

ခင်မေနှင့် ဆိုက်ကားနင်းရင်း တွေ့ခဲ့ကြသည်။ ရွာမှနေစဉ်တုန်းက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခပ်စိမ်းစိမ်း နေခဲ့ကြသော်လည်း ရန်ကုန်ကိုရောက်မှ မြင်တွေ့ပြီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မောင်နှမလို ခင်မင်လာခဲ့ကြသည်။ ဆွေမဲ့ ချိုးမဲ့ အခြေအနေမဲ့များ ဖြစ်ကြရ၍လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အားထားလာ ကြသည်။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ယုံကြည်လာကြသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သံယောဇဉ်ရှိလာကြသည်။ ထို့နောက် ချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြပြီး အိမ်တစ်ဆောင် မီးတပြောင် နေနိုင်ဖို့ တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။ ခင်မေသည် မောင်သာဇံကို တကယ်ချစ်၍ တကယ်မြတ်နိုးသလို မောင်သာဇံကလည်း ခင်မေကို တကယ်မြတ်နိုး၊ တကယ်တွယ်တာခဲ့လေသည်။

ခင်မေသည် ရန်ကုန်ရောက်လာကာမှ တစ်သွေးတစ်မွှေး ဖြစ်လာ သည်။ မြင်စက ခင်မေကို ရုတ်တရက် မမှတ်မိ။ ခင်မေက ဝမ်းသာအား ရ...

“ဟောတော့... ကိုသာဇံကြီး”

ဟု အထိတ်တလန့် အော်ခေါ်နှုတ်ဆက်သည့်တိုင် မောင်သာဇံ သည် ဆိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်းရတော့မလို မဆင်းရတော့မလို၊ ဝါးဖပ် ဦးထုပ်ကို ချွတ်ရတော့မလို မချွတ်ရတော့မလို၊ ရင်ထဲမှာ ဟာသလိုလို ပြည့်သလိုလို၊ ဝမ်းသာရသလိုလို၊ ဝမ်းနည်းရသလိုလို မဖော်ပြတတ်သော ခေဒနာကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ကိုသာဇံ ဒီက ခဏစောင့်နေနော်၊ ကျုပ်အပေါ်ပြန်တက်ပြီး ခဏနေဆင်းခဲ့မယ်၊ အားရပါးရ စကားပြောရအောင်ပါတော်”

ဟု မှာထားပြီး ပြန်ဆင်းလာသည်။ ထိုရက်မှစ၍ ယခုရက်တိုင် ယခုအခြေတိုင် ရောက်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ခရီးသို့ပင် တိုင်ခဲ့လေပြီ။ နှစ်နှစ်အတွင်း တစ်ခါမျှ ပျက်ကွက်လှေမရှိသော ခင်မေ ယနေ့မှ ဘာကြောင့် နောက်ကျနေရပါလိမ့်ဟု နောက်ဆုံးအတွေးကြော ပြတ်ချိန်

ဝယ် မောင်သာဇံ၏ စိတ်မှာ တထင့်ထင့်ဖြစ်လာပြန်လေ၏။

* * *

“ကိုသာဇံ စောင့်ရတာ ကြာပြီလားဟင်”

ဟု ခင်မေ၏ အသံနွဲ့နွဲ့ကလေးကို ကြားရမှ မောင်သာဇံ သတိပြန်ရလာလေသည်။ ခင်မေ ဘယ်အချိန်က သူ့အနားရောက်လာရပါလိမ့်။ သူသည် ယခုမှ အပူလုံးကြီး ကျသွားသလို ခင်မေ၏ ဝိုင်းစက်ဝန်းပြည့်သော မျက်နှာကို အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ ရင်ထဲမှ သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်ရင်း ပြုံးလိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်၍ ဝမ်းမြောက်လာသဖြင့် မျက်နှာမှာ ကြည်လင်တောက်ပနေ၏။ တဖျပ်ဖျပ် မျက်တောင်ခတ်ရင်း ခင်မေ့ကို ထပ်၍ ပြုံးပြ၏။ ခင်မေက ပြန်မပြုံး၊ သူ့အကြည့်ကို လွဲသလို မျက်နှာအောက်ချ ထား၏။ ဆိုက်ကားပေါ် ရုတ်တရက်မတက်၊ ခပ်ဖင့်ဖင့် လုပ်နေ၏။

မောင်သာဇံ ရင်တစ်ခုလုံး ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်မေရယ်... ဟုမျှမှ မမေးသော်လည်း ခေါင်းကို ငဲ့၍ ဆိုက်ကားဆေးမှ ခင်မေ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်၍ ကြည့်နေမိသည်။

“သွားရအောင် ကိုသာဇံ၊ အေးအေးဆေးဆေးကျမှ ခင်မေ ပြောမယ်”

ဟု ခင်မေက ပြောပြောဆိုဆို ဆိုက်ကားဆေးတွဲပေါ်သို့ တက်ထိုင်မှ သတိရကာ လမ်းမကြီးနက်သို့ တွန်း၍နင်းတက်ပြီး တစ်လှိုမ့်ချင်း လှိုမ့်လာခဲ့၏။

တစ်လမ်းလုံး ခင်မေမှာ မျက်လွှာချ၍ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ မောင်သာဇံကလည်း မေးချင်လျက်က တိတ်ဆိတ်စွာပင် ခင်မေ့ကို အကဲခတ်ရင်း နင်းလာခဲ့၏။

လူရှင်းသော ဆိပ်ကမ်းတစ်နေရာကို ရောက်လာကြ၏။
ညီကံကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ခင်မေသည် ဆိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ
တမ်းနဖူး အုတ်ခုံကလေး တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။ မောင်သာဇံ
သည် ခင်မေနှင့်ကပ်လျက် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

လေအေးကလေး တိုက်ခတ်လာသည်။ ဒီရေတက်နေသဖြင့်
မြစ်လုံးပြည့်လျှံနေသည်။

ခင်မေရင်မှာလည်း ပြောစရာများ ပြည့်လျှံနေပေသည်။ သို့သော်
ခင်မေ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ငြိမ်သက်နေသည်။ ငေးငေးနေသည်။

“ခင်မေ... ဘာဖြစ်လာသလဲဟင်”

မောင်သာဇံက တိုးတိုးသက်သာမေးရင်း ခင်မေ၏ ပခုံးကိုဆွဲ၍
သူ့ဘက်သို့ လှည့်စေ၏။

“ဟင်... ခင်မေ ငိုနေပါလား”

* * *

ခင်မေသည် မောင်သာဇံ၏ ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ကာ ရှိုက်၍
ရွံ့က်၍ငိုနေသည်။ မျက်ရည်များ တစ်ပေါက်ချင်း လိမ့်ဆင်းလာကြ၏။
ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရှိုက်ရာမှ တိုး၍တိုး၍ ရှိုက်လာ၏။ မောင်သာဇံ၏
ရင်ခွင်သို့ ဖိပြီးတိုးရင်းမှ အသံထွက်သည်အထိ ငိုမိလိုက်တော့၏။

မောင်သာဇံမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား၏။ ခင်မေ၏ ကိုယ်
လုံးကလေးကို သိမ်းဖက်ထား၏။ လက်ကလေးများကိုယူကာ ဖျစ်ညှစ်
ထား၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ခင်မေရယ်၊ နင့်သခင်က မနေရတော့ဘူးလို့
ပြောလို့လား”

ခင်မေ ခေါင်းကိုယမ်းသည်။ ရှိုက်မြဲရှိုက်နေ၏။

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်သလဲ၊ ပစ္စည်းပျောက်လို့များ နင့်ကို ဆူပူကြိမ်းလို့ လား”

ခင်မေက ခေါင်းကိုယမ်းပြ၏။ ရှိုက်မြိရိုက်နေသည်။

“ကလေးတွေ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ နင့်ကိုရိုက်လို့လား”

ခင်မေက ခေါင်းကို ခါပြသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်တာလဲဟာ ငါ့ကိုပြောစမ်းပါဦး”

ခင်မေက အရှိုက်ရပ်သွားသည်။ မောင်သာဇံကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖက်၍ မောင်သာဇံ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။

ပြီးလျှင်...

“ကိုသာဇံ၊ ခင်မေကို တကယ်ချစ်ပါတယ်နော်”

ဟု မေး၏။ ရှိုက်သံပါနေသဖြင့် မပီမသ ဖြစ်နေ၏။ မောင်သာဇံ ကတော့ နားလည်ပါသည်။

“ဒါ... မေးနေရသေးသလား ခင်မေရယ်”

ဟု သက်ပြင်းချရင်း ပြုံးပြီးပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်လည်း တော့ကို ချစ်ပါတယ်တော်၊ နှစ်နှစ်ကာကာ အားကိုး တကြီးနဲ့ ကျုပ်ချစ်တာပါတော်”

ဟု ပြောပြီး ရှိုက်နေပြန်၏။

“ဒါ... ဘာဖြစ်သလဲ ခင်မေရယ်”

ဟု နားမလည်သလို မေးလိုက်ပြန်၏။

“ကျုပ်ဟာ တစ်ကောင်ကြွက်ပါနော်၊ ကိုသာဇံ”

“ခင်မေရယ် ဒါ အဆန်းလား၊ နင်တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သလို ငါလည်း တစ်ကောင်ကြွက်ပါပဲ ခင်မေရယ်၊ နင်... ငါ့ကို အားကိုးသလို ငါလည်း နင့်ကို အားကိုးတာပဲ မဟုတ်လား”

ခင်မေက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ မျက်ရည်စများကို သုတ်ရင်း မောင်

သာဓံ၏ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပတ်စမ်းရင်း

“ခင်မေ တစ်ခုပြောပါရစေ ကိုသာဓံ”

ဟု ဆိုနေပြန်၏။

“ပြောပါ ခင်မေ၊ ငါကလွဲပြီး နင့်မှာ တခြားပြောစရာလူမရှိပါဘူး၊ ငါ့မှာလည်း နင့်လိုပါပဲ”

“ပြောရမှာ ရှက်လည်း ရှက်ပါတယ်တော်၊ ပြီးတော့ တော့ကိုလည်း သိပ်သနားတယ်”

မောင်သာဓံသည် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား၏။ ဘာများပြောရမှာ မှီလဲ ခင်မေရယ်ဟု စိတ်တွင်းမှ ညည်းညူရင်းအလုံးကြီး မျိုချလိုက်ရ၏။

“ပြီးတော့လေ တော် ကျုပ်ကို မုန်းပြီးပစ်သွားမှာလည်း သိပ် ကြောက်တာပဲ တော်ရယ်”

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ ခင်မေရယ်၊ ငါစိတ်ပူလှပြီ။ နင့်ကို ငါ ဘယ်တော့မှ မမုန်းပါဘူး၊ ပစ်လည်း မပစ်ပါဘူး”

ခင်မေသည် မည်ပုံမည်နည်း ပြောရမည်နည်းဟု ခပ်တွေတွေ ခြုံးစားပြီးကာမှ...

“ဒီလိုတော့...၊ ဟိုတစ်နေ့က ကျုပ်တို့အစ်မက တညင်ကို သွား ဧရာရှိလို့ သွားတယ်၊ ကျုပ်က အိမ်မှာ ကလေးတွေနဲ့ နေရစ်ခဲ့ရတယ်”

“အစ်ကိုက နေ့ခင်းမှာ အလုပ်ကနေပြီး ပြန်လာတယ်။ ကလေး တွေလည်း အိပ်နေကြတုန်း၊ အစ်ကို နေ့လယ်စာ စားရအောင်ဆိုပြီး ဆော်ဖီဖျော်၊ မုန့်တစ်ပွဲ ပြင်ပေးနေတုန်း အစ်ကိုက ကျုပ်ကို အမှတ်တမဲ့ ငြုန်းခနဲ အတင်းဖက်ပြီးတော့ ကြိတ်တယ်တော့”

မောင်သာဓံမှာ မျက်လုံးပြူးသွားတော့၏။ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ခင်မေ၏ လက်များကို လွှတ်ပစ်လိုက်၏။ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံး

များဖြင့် ခင်မေကို ကြည့်လိုက်၏။ မနည်းစိတ်ကို ချုပ်တည်းထားရဟန် ရှိ၏။ အလိုလို လက်သီးများကို ဆုပ်ထားလိုက်မိ၏။ မောင်သာဇံသည် ခင်မေ ဆက်ပြောမည်ကို မကြားချင်တော့ချေ။ သို့သော် ခင်မေက ဆက်ပြောသေး၏။

“ကြံတယ်ဆိုပေမဲ့ မအောင်မြင်ပါဘူးတော်၊ ကျုပ်က အတင်း အော်ပြီး ရုန်းလိုက်တာပဲ။ ရုန်းတာနဲ့ပဲ ကြောင်အိမ်ပေါ်က ပုလင်းတွေ၊ ဖန်ခွက်တွေ တိုက်မိပြီး ကျကွဲကုန်တာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ကလေးတွေလည်း နိုးလာပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ ပြေးဝင်လာကြတယ်။ ဒါနဲ့ သူလည်း ကိုယ် ရှိန်သတ်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ငိုတော့တာပဲ၊ တော့ ဆီကို ဒရောသောပါး ပြေးလာခဲ့ချင်တာပဲ”

“အကြံ မအောင်မြင်ဘူးဆိုတာ နင်တကယ်ပြောတာနော်၊ ငါ့ကို တော့ မညာပါဘူးနော်”

“တကယ်ပြောတာပါတော်၊ ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါတော်၊ ကိုသာဇံကိုလည်း ကျုပ် မညာပါဘူး တော်”

“နင်က အကျိုးအကြောင်းကို နင့်အစ်မပြန်လာတော့ မတိုင်ဘူး လား”

“မတိုင်ရသေးဘူးတော့”

“နင် တိုင်ရမှာပေါ့၊ ဘာလဲ နင်က အလိုတူလို့ မတိုင်ဘဲ နေရတာ လား၊ နောက် ဒါထက်ကဲလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အလိုတူလို့ မတိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူးတော်၊ ကိုသာဇံကလည်း ကျုပ်က အစ်မလာရင် တိုင်မယ်ပြောတော့ အစ်ကိုက နင်မတိုင်နဲ့၊ ငါ နင့်ကို ရွှေဆွဲကြိုးလေး တစ်ခုပေးမယ် ပြောလို့ ရွှေဆွဲကြိုးလေးရအောင် မတိုင်ဘဲ နေတာပါတော်”

မောင်သာဇံသည် ဖျတ်ခနဲ ခင်မေဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်

သည်။ မျက်လုံးများမှာ မီးတောက်နေသည်။

“တော်... ခင်မေ... တော်၊ ငါ စိတ်မချဘူး၊ နင် အဲဒီအိမ်ကိုလည်း မပြန်ခဲ့တော့၊ အခု တစ်ခါတည်း ငါ့ဆီ လိုက်နေတော့”

“မဖြစ်သေးပါဘူး ကိုသာဇံရယ်၊ တစ်ခါတည်း လိုက်တော့ ကျုပ် ခွည်းလေးတွေ ဘယ့်နှယ်လုပ်ယူမလဲ”

“ဘာပစ္စည်းလဲ၊ ဘယ်လောက် များလို့လဲ၊ ပြန်ပြီး ထူထောင်မှာ ဆို၊ ငါ့မှာလည်း အသင့်အတင့် စုထားပြီး ရှိပါတယ်ဟာ” ဟု မောင်သာဇံ က ပြောလိုက်၏။

ခင်မေတွေ့၍ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုသတိရသလို မောင်သာဇံကို မော့ကြည့်ပြီး...

“ကိုသာဇံ ကျုပ်အခု ပြန်ပြီး သုံးရက်လောက် နေမယ်လေ၊ ဒီအတွင်း အစ်မလည်း ရှိနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကလည်း သတိနဲ့ နေမှာပေါ့တော်”

“ဘာပြန်လုပ်ရမှာလဲဟာ”

ဟု မောင်သာဇံက ညည်းလိုက်၏။

“ဒီလိုလေ... ကိုယ့်ပစ္စည်းကလေးတွေလည်း သိမ်း၊ ကိုယ်စုထား တဲ့ ငွေကလေးလည်း ပြန်ယူ၊ ဒီအတွင်း အစ်ကိုဆီက ရွှေဆွဲကြိုးလေး ထည်း ရလာမှာပေါ့တော်”

ဟု ပြုံးစေနှင့် မောင်သာဇံ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ရွှေဆွဲကြိုး ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ ရောင်းစားရင် ရှင့်ဖို့ဆိုက်ကား ကိုယ်ပိုင် လွယ် ထွယ် ဝယ်နိုင်တာပေါ့တော်”

ဟု ခင်မေက ပိုင်နိုင်စွာ ပြောလိုက်၏။

မောင်သာဇံ တွေဝေသွားသည်။

ကိုယ်ပိုင်ဆိုက်ကား လွယ်လွယ်ဝယ်နိုင်တာပေါ့ ဆိုသည်ကို နားမှ
မထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ငြိမ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

နောက်မှ တစ်စုံတစ်ခု ဆုံးဖြတ်သလို လုပ်ပြီးမှ...

“ကောင်းပြီလေ၊ သိမ်းစရာရှိတာ သိမ်း၊ မနက်ဖြန်မနက်ကျတော့
ရှစ်နာရီလောက် ငါလာခေါ်မယ်၊ တစ်ခါတည်းသာ အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြီး ဆင်းခဲ့တော့၊ ဒီအတွင်းမှာလည်း သတိထားပြီးတော့နေ၊ မနက်
ဖြန်တော့ လိုက်ဖြစ်အောင်သာ လိုက်ခဲ့တော့ ကြားလား”

ဟု ခပ်မာမာ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်၏။

ခင်မေသည် မောင်သာဇံကို နားမလည်သော မျက်လုံးများနှင့်
ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဟင်... နေမယ်ဆိုရင် ရွှေဆွဲကြိုးကလေး ရတဲ့အထိ နေလိုက်
ရင် မကောင်းဘူးလား ကိုသာဇံရယ်”

ဟု အသနားခံသော လေကလေးဖြင့် မေးရှာသည်။

“တော်... ခင်မေ၊ နင့်ရွှေဆွဲကြိုးကို မမက်နဲ့တော့၊ နင် ဘာမှ
မသိဘူး၊ နင် ဘာမှ နားမလည်ဘူး၊ ဒီကောင် ကုန်သည်မျိုးတွေဟာ
အမြတ်မရဘဲ ဘာမှ မလုပ်ကြဘူး၊ နင့်ကို ဆွဲကြိုးပေးပြီးတော့ ဒီကောင်
ကြီး ဘယ်လောက်အမြတ်ထုတ်သွားမလဲဆိုတာ နင်ဘာမှ မသိဘူး၊
အမြတ်မရဘဲနှင့် နင့်ကို ရွှေဆွဲကြိုး အလကားပေးပါ့မလားဟ”

နောက်ဆုံး အော်ပြောလိုက်သည့် အသံမှာ ကျယ်လောင်လှတော့
၏။ ရေပြင်ဆီမှပင် ပဲ့တင်ထပ်သွား၏။ စောစောက မနီးမဝေးမှ အော်
နေသော ပုရစ်သံကလေးများ တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။

ခင်မေပင်လျှင် လန့်ဖျပ်ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။ မောင်
သာဇံကို ကြောက်သလိုလည်း ဖြစ်သွား၏။

“ဒါဖြင့်လည်း ရွှေဆွဲကြိုးကို ကျုပ်မယူတော့ပါဘူး တော်”

ဟု အလိုလို ပြောမိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။

“ဒါပေါ့ဟာ...၊ နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက် ရှာဖွေစုဆောင်းပြီးတော့ နှင့် စိတ်ကြိုက် ဆွဲရပါစေမယ် ခင်မေရယ်၊ ဒါအတွက် သိပ်မက်မနေပါနဲ့ ဟယ်”

ဟု လေပျော့ကလေးနှင့်ချောရင်း ခင်မေ၏ ကျောကို လက်နှင့် ဝှုတ်ပေးနေ၏။

ခင်မေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မောင်သာဇံ၏ ရင်မှာ ပေါ့ပါးသွား၏။

ထိုအခိုက် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ ဝင်လာသော သင်္ဘောမှ ဥဩ နှည်ကြီးမှုတ်သံ ကြားရ၏။ သင်္ဘောမှ ထိုးလာသော မီးမောင်းကြီးသည် ခြေပြင်ကို ဝင်းခနဲ လက်သွား၏။

ထိုမီးမောင်းသည် မောင်သာဇံနှင့် ခင်မေတို့နှစ်ယောက်ဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး ဖြာကျလာ၏။ နှစ်ယောက်သား တစ်ဦးကို တစ်ဦး မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်မိကြ၏။

သူတို့ မျက်လုံးများမှ အရောင်တို့သည် သင်္ဘောမီးရောင်ကြောင့် တောက်ပနေကြ၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နားလည်ခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊ ခင်ခြင်း၊ သံကြည်ခြင်း၊ အားကိုးခြင်းဖြင့် ဖက်ထားလိုက်ကြသည် ဖြစ်ခြင်းကား သို့ဖွယ်ရာ မရှိပြီ။

ထိုမျက်လှည့်

ကျန်းမာရေးမှူး စာမေးပွဲကို အောင်မြင်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် အလုပ်
ဝတ္တရား စတင်ထမ်းရွက်ကြောင်းကို ညွှန်ကြားရေးဝန်ရုံးသို့ အစီရင်ခံစာ
တင်လိုက်ပါပြီ။ စတင်အမှုထမ်းရမည့်နေရာမှာ စစ်ကိုင်းတိုင်း၊
မော်လိုက်မြို့နယ်၊ 'ယုဝရွာ' ကျေးလက် ကျန်းမာရေးဌာနဖြစ်ကြောင်း
အမိန့်စာကိုပါ ရရှိပါပြီ။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှ ထွက်ခွာခဲ့ရပါပြီ။

ဤနည်းဖြင့် ၁၉၅၄ ခုနှစ်က အထက်ချင်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့
ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ပထမဆုံး အပတ် သင်တန်းဆင်းများ
ဖြစ်ကြသဖြင့် ကိုယ့်လုပ်ငန်းကို စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် စိမ်းနေကြသေးသည်။
ကျွန်တော်တို့အား ညွှန်ကြားအုပ်ချုပ်ရမည့် ခရိုင် ဆရာဝန်ကြီးဆိုသူ
ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာကိုညွှန်ကြား၍ ဘယ်လို
အုပ်ချုပ်ရမည်မသိဟု ဖွင့်ပြောပါသည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆက်ဆံကြရမည့် တောနေလူထု
ဆိုသည် မည်သို့ရှိလိမ့်မည်နည်း။

“ကျန်းမာရေးမှူးဆိုတာ ဘာများပါလိမ့်။ ဪ... သိပြီ၊ သိပြီ၊
အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်ကလေးတွေပဲ”

ဟု သူတို့ဘာသာသူတို့မေးပြီး သူတို့ဘာသာ သူတို့ ဖြေပေးကာ ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ကြပါသည်။ စစ်ဘက်နှင့် နီးစပ်သော ဒေသ၊ ရပ်ရွာများမှလူတို့ကလည်း ကျန်းမာရေးမှူးကို စစ်ဝေါဟာရအတိုင်း “ဆေးမှူး” ဟု နာမည်ပညတ်မှုပြုလိုက်ကြပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် အနှစ်နှစ်ဆယ်အတောအတွင်း တစ်ခါတစ်ရံ “ဆရာဝန်” ဟု အခေါ်ခံရရင်း စခန်းသွားခဲ့ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ “ဆေးမှူး” ဟု အခေါ်ခံရရင်း စခန်းသွားခဲ့ရ၏။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်၏ တရားဝင်ဂုဏ်ဒြပ်ပညတ်မှာ “လက်ထောက် ကျန်းမာရေးမှူး” သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဂုဏ်ဒြပ် ထိုပညတ်ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ နှစ်ဦးပိုင်းမှစ၍ ချင်းတွင်းမြစ်ရိုးရှိ မော်လိုက်မြို့အထက်၊ ခိုင်သုံးဆယ်ခန့်မျှ ဝေးသည့် ယုချောင်းအဝတွင် တည်နေသည့် ‘ယုဝရွာ’ သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ကျေးလက်ကျန်းမာရေးဌာနတစ်ခုတွင် အင်အားအပြည့်ဖြစ်ရန် သတ်မှတ်ထားသည်မှာ လက်ထောက်ကျန်းမာရေးမှူး တစ်ယောက်၊ အမျိုးသမီး ကျန်းမာရေးဆရာမတစ်ယောက်၊ သားဖွားဆရာမ သုံးယောက်၊ ကျောက်ထိုးဆရာတစ်ယောက်နှင့် အဆောက်အအုံစောင့် တစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

သို့သော် ထိုစဉ်က အင်အားပြည့်ဖြစ်ရန် အမှုထမ်း လုံလောက်အောင် မရှိပါ။ ကျွန်တော့် ဌာနတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်နှင့် မွမ်းမံသင်တန်းပေးထားသည့် လက်သည်တစ်ယောက်၊ ပေါင်းနှစ်ယောက်သာရှိကြပါသည်။

ယုဝသို့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဆေးသေတ္တာကြီး ဆယ့်နှစ်လုံးခန့်မျှ

လည်းပါလာပါသေးသည်။ ရုပ်ရွာလူကြီးများကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး ဆေး
သေတ္တာများကို ဖောက်၊ သေတ္တာအလွတ်များကို အစီအရီဆင့်၊
ဆေးပုလင်းများ ဗန်းပြကာ ကျွန်တော် ငှားထားသည့်အိမ်ကို ဆေးခန်း
အဖြစ် ဖန်ဆင်းပြလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့် ဆရာမကလည်း ကော်ဖီများဖျော်၊ မြို့မှဝယ်လာသည့်
ခူးမုန့်ကြွပ်များနှင့် ဧည့်ခံပါသည်။ ကျေးလက်ကျန်းမာရေးဌာန၏
လုပ်ငန်းများ၊ လက်ထောက် ကျန်းမာရေးမှူး၏ တာဝန်ဝတ္တရားများ
တို့အပြင် မကြာမြင့်မီ အမှုထမ်းအင်အားအပြည့်ဖြင့် ရုပ်လုံးပေါ်လာမည့်
ကျေးလက်ကျန်းမာရေးဌာန အဆောက်အအုံများ စသည်အကြောင်းကို
ကျွန်တော်က လက်ချာရိုက်ပါသည်။

ကြွရောက်လာကြသည့် ဧည့်ပရိသတ်များသည် ကျွန်တော် ဗန်းပြ
ထားသော ဆေးပုလင်းတို့ကို တအံ့တဩ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်သူတို့
က ကြည့်နေကြ၏။ တချို့က ညှပ်၊ ကတ်ကြေးစသည့် ကိရိယာ
တန်ဆာပလာများကို စိတ်ဝင်စားကာ ကြည့်နေကြ၏။ တချို့က
ငိုက်မျဉ်းနေ၏။ အတိုးအို သုံးယောက်ကမူ အချင်းချင်း တီးတိုးတီးတိုး
ပြောနေကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ကူးစက်ရောဂါဘယများ အကြောင်းကိုပါ
တစ်ဆက်တည်း လက်ချာရိုက်၏။ ကျွန်တော့် ပရိသတ်၏ စိတ်ဝင်စား
မှုကို မရကြောင်း သိလာရပါ၏။ ဤတွင် အာလူး မကျက်တကျက်
မီးထဲမှ ဆယ်ယူလိုက်ရဇော ကလေးကဲ့သို့ လက်ချာရုပ်ကာ အခမ်း
အနားကို သိမ်းလိုက်ရတော့၏။

သူတို့ ပြန်သွားတော့မှ ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာကလေး
တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ချပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ရင်း ဆေးတံကို
မှိန်းနေ၏။ ကျွန်တော့် ဆရာမသည် ဤဒေသမှာ ကြီးပြင်းခဲ့သူဖြစ်

သည်။ သူ့ ဆွေမျိုးသားချင်းများလည်း ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကို အကဲ
တော်မိဟန်တူသည်။ သူ့ ရွာသားများအတွက်လည်း မျက်နှာပူဟန်ရှိ
သည်။ ကျွန်တော်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော သင်ဖြူးပေါ် ကျုံ့ကျုံ့
ကလေးထိုင်ရင်း ခေါင်းငုံ့နေရှာသည်။

ကျွန်တော့် သက်ပြင်းချသံကြားသဖြင့် ဆရာမကျွန်တော့်ကို မော့
ကြည့်၏။ သူလည်း သက်ပြင်းချမိဟန်တူ၏။

“အစမို့ပါ ဆရာရယ်၊ နောက်ကျတော့ လူတွေ စိတ်ဝင်စားပြီး
အားကိုးလာမှာပါ။ ကျွန်မတို့မှာပါတဲ့ ဆေးတွေနဲ့ လူနာတွေကို
လက်တွေ့ကုပြလိုက်ရင် ဆရာလုပ်ချင်တဲ့လုပ်ငန်းတွေ လူတွေက
လိုက်လာကြမှာပါ”

ခပ်လေးလေး၊ ခပ်ခွဲခွဲနှင့် ကျွန်တော့် ဆရာမပြောလိုက်မှ
ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ထဲ ပေါ့သလို ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အသက် အစိတ်ထဲရောက်ကာရှိသေးသည်။
ကျွန်တော့်တွင် ယုဝလိုရွာမျိုး၌ နေရမည်၊ ထိုင်ရမည် ဆိုသည်ကို
စိတ်ကူး၍ပင် မကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။ ဖြတ်သန်းဖြတ်လာလည်း မပေါက်ရောက်
ဖူးပါ။ အသက်အစိတ်တွင် မန္တလေးနှင့် ရန်ကုန် တစ်ဝက်စီလောက်
ခွဲပြီး ကျင်လည်ခဲ့ရာမှ ဗြုန်းစားကြီး ယခုလိုရောက်လာရသည်ဖြင့်
အခွံကျွတ်စ သတ္တဝါငယ်ပမာ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းကြီး ရှိလှပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သဟဇာတဖြစ်အောင်လည်း မိမိကိုယ်မိမိ ပြုပြင်
နေရပါသည်။ မိမိက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြုပြင်ယူနိုင်ရမည့် အခွင့်အရေး၊
အပေါက်အလမ်းကိုလည်း အစဉ်သုံးသပ်နေရပါသည်။

မှန်သည်။ ကျွန်တော်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြုပြင်ထိန်းကျောင်း

ပေးရန် ကျေးလက်နေ လူတွေအတွက် တာဝန်တွေ တစ်ထမ်း တစ်ပိုးဖြင့် ရောက်လာရသူ မဟုတ်ပါလော။ သူတို့၏ ကျန်းမာရေး၊ သူတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေး၊ ကူးစက်ရောဂါများ ပပျောက်ရေး၊ ကလေးငယ်များ၏ အသေအပျောက်နှုန်း ကျဆင်းရေး၊ သူတို့၏ သက်တမ်း မြင့်မားရေး၊ နောက်ဆုံး သူတို့၏ လုပ်အား အပြည့်အဝရရေးမှသည် သူတို့၏ စီးပွားရေး အခြေအနေ မြင့်မားလာရေးအထိ ကြီးမားသော ရည်ရွယ်ချက်၊ မွန်မြတ်သည့် ရည်ရွယ်ချက်များဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ မဟုတ်လော။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အထီးကျန်ဖြစ်ကာ အားငယ်သလို လို စိတ်ပေါက်လာတိုင်း ကျောင်းမှ အာစရိယကြီးများ ညွှန်ပြထားသည့် ပန်းတိုင်တို့ကို ထင်ထင်ပြပြ ကိုယ်တိုင်မြင်သာအောင် ကြည့်ရပါသည်။ အားတင်းရပါသည်။ ယုံကြည်ချက်ကို မန္တန်သဖွယ် ဖော်ကျူးရပါသည်။

ဤတွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဒေါက်တာဘသန်းချိန်ပြောသည့် စကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာပါသည်။

“တပည့်တို့က ပိုင်အွန်းနီးယားတွေကွ”

ဆိုသည့် စကားဖြစ်ပါသည်။ စွန့်စား၍ လမ်းသစ်ထွင်ရသူဟု ဆရာကြီးဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပါသည်။ မှန်လည်း မှန်ပါသည်။

ကျွန်တော် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သုံးသပ်ကြည့်၏။ ကျွန်တော် ထိတွေ့ရသူများကို တီးခေါ်မိကြည့်၏။ ကျွန်တော့် လမ်းသစ်အတွက် လွယ်ကူပေါက်မြောက်ရန်ခက်ခဲလှ၏ဟု ထင်ရ၏။ တစ်နည်း ကျွန်တော်လိုချင်သော အနှစ်အတွက် ရိုက်ခွဲရမည့် အခွံသည် မာကျောထူထဲလှစွာ၏ဟု အောက်မေ့ရ၏။

သို့သော် ရင်သပ်ရှုကြည့်ပြီး မောနေ၍မဖြစ်။ မိုဟာမက်သည်

တောင်ကိုခေါ်၏။ တောင်က သူ့ထံမလာ။ ဤတွင် တောင်ထိပ်ရှိရာသို့ မိုဟာမက် သွားလေ၏။ သို့ စကားပုံရှိ၏။

* * *

ကျွန်တော့်ရွာ၏ အထက်ဘက် သုံးမိုင်ခန့်တွင် 'သဝန်' ဆိုသည့် ရွာရှိ၏။ သူ့အထက်မိုင်ဝက်သာသာခန့်တွင် 'သင်္ဂါ' ရွာရှိ၏။ ကျွန်တော့် တာဝန်က နယ်လှည့်ရမည့် တာဝန်ရှိ၏။ သို့သော် မသွားရ။ သင်္ဂါရွာ တွင် သောင်းကျန်းသူများ ဂိတ်စောင့်လျက် ရှိနေသည်။

ကျွန်တော့် အောက်ဘက်နားတွင် 'ရွှေလင်းတ' 'လက်ပံ' 'ပန်းသာ' စသည်ဖြင့် ရွာများရှိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်မသွားရ။ ပန်းသာတွင် သောင်းကျန်းသူများက ဂိတ်စောင့်လျက်ရှိနေ၏။ ကျွန်တော် မရောက်ခင် လေးငါးခြောက်လလောက်ကိုပင် ယုဝရွာ သစ် ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းကို ဝင်စီးသဖြင့် ကျွန်တော် ရောက်ချိန်တွင် သင်္ဘောမကပ်ရ၊ အမှုထမ်းများ ညဉ့်မအိပ်ရ၊ သစ်ထုတ်စခန်း ပြန်ရုပ်သိမ်းနှင့် အနီစက်ဝိုင်းကွင်းထား သည့် နေရာဖြစ်နေသည်။ ဘယ်ကိုမှ ကျွန်တော် မသွားသာ။

မြစ်ကမ်းနဖူးကို မေးတင်ထားသည့် ကျွန်တော့် အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှကြည့်လျှင် ကောက်ကွေ့လွန်လိမ်၍ ကမ်းပါးကြို၊ ကမ်းပါး ကြား ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသော ချင်းတွင်းမြစ်ကြောင်းကို စင်း စင်းပြားပြား မြင်နေရ၏။ တစ်ဖက်ကမ်းမှ သစ်တောမှာ အစိမ်းရင့်ရောင် နှင့် မှောင်နေ၏။ တစ်ခါက ထိုဘက်ကမ်း တောအုပ်မှ ကူးလာသော ခွေးတူ ဝက်တူတစ်ကောင်ကို ကျွန်တော်ဖမ်း၍ မိဖူး၏။ ထိုသတ္တဝါနှင့် အတူ သောင်ပြင်မှာ ရေဆင်းကူးရ၏။

သောင်ပြင်တွင် ဆောင်းဦးပေါက်ဆိုလျှင် အောက်ဘက်ဆီမှ ငါး ဖမ်းသူတို့၏ တဲကလေးများဖြင့် စည်ကားနေကြသည်။ မိုးကျလာပြန်

လျှင် လှေကိုယ်စီ၊ ဖောင်ကိုယ်စီနှင့် မိသားစုအလိုက် ပြန်စုန်သွားကြပြန်သည်။ သူတို့အုပ်စုကိုကြည့်ပြီး ဂျစ်ပစီများကို သတိရတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဝရန်တာမှ ငေးမျှော်ကြည့်ရှုနေစဉ် ဆရာမရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ကြသည်မှာ ခြောက်လကျော်ရှိကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့မှာ တာဝန်ဝတ္တရားနှင့် ရောက်ရှိလာကြသူများမှန်သော်လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် အလုပ်ဟူ၍ မရှိကြ။ ကြောင့်ကြပူပန်နေကြသူများလည်း မဟုတ်ကြ။ အပန်းဖြေ အနားယူစခန်းတစ်နေရာ ရောက်နေကြသူများပမာ ဖြစ်နေသည်။

ဆရာမမှာ ရောက်လာစဉ်ကထက် ဝဖြူးစိုပြည်လျက်သူ့ကိုယ်သူ သနေသူမို့ထင့် မျက်ခုံးမွေးများ ဆွဲလျက်၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားလျက် ရွှင်ပျသွက်လက်နေသည်။ သူ့ အသက်သုံးဆယ်ခန့်တော့ ရှိလောက်ပြီ။ ခပ်ပျပ်ပျပ်၊ ခပ်သွယ်သွယ်ပင်။ စကားပြောလျှင်တော့ ချို၍ခွဲသည်။

ဆရာမက ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မနေ့ညက သူလိုက်မီးဖွားပေးရသည့် လူနာအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အောင်အောင်မြင်မြင် ရှိမရှိကို သိချင်နေသည်။ သူ့မွေးပေးရသည့် လူနာမှာ ပထမ ကိုယ်ဝန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖွားသည်မှာလည်း ယောက်ျားကလေးဖြစ်ကြောင်း၊ မိခင်ရော ကလေးပါ ကျန်းမာကြကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာရသည်။ မိခင်ကိုရော၊ ကလေးရော ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်ဦးမည့် အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“ဆရာ လိုက်ကြည့်တယ်ဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ မိန်းကလေး သူ့ရဲ့ အဖေက သမီးကို သိပ်စိုးရိမ်တယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မက စိတ်မပူပါနဲ့၊ အပျိုကိုယ်ဝန်ဆိုတာ ကြာတတ်တဲ့အကြောင်း၊ မိန်းကလေးက အတွေ့အကြုံမရှိသေးလို့ ကြောက်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကလေးအနေအထားလည်း မှန်ပါတယ်။ လူကြီးကလည်း

ကျန်းမာနေလို့ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိတဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောပေမဲ့ မရဘူး ဆရာရေ...။ ညကများဆိုရင် ဗိန္ဒောဆရာကြီး ဦးထွန်းလှိုင်ရော၊ ပယောဂဆရာကြီး ဦးသာဝရော၊ လက်သည် ဆရာမကြီးရော၊ သူ့ဆွေမျိုး တွေရော စုံနေတာပဲ။ ပယောဂဆရာကြီးကလည်း မန်းလိုက်... မှတ်လိုက် နဲ့ လုပ်နေတာ စုံနေတာပဲ”

“ဘိုးထွန်းလှိုင်ကတော့ ငြိမ်နေတာပါပဲ။ လက်သည်ကြီးကတော့ ဣသုတိုင်ရမယ်ဆိုပြီး စကောတွေနဲ့ ထမင်းဟင်းနဲ့ လုပ်တာကို စုံနေရောပဲ။ ဒီအထဲ ကောင်မလေးရဲ့ ယောက္ခမက ဘုန်းကြီးဆီက ရေမန်းယူလာ ပြီး တိုက်သေးတယ်။ ကျွန်မကတော့ ရှင်တို့ ဘာလုပ်လုပ် မွေးချိန်ကျမှ မွေးမှာ၊ မယုံကြည်ဆိုပြီး ကျွန်မက နာရီနဲ့စကားပြောလိုက်တယ်။ တော်သေးတယ် ဆရာရေ...။ ကျွန်မ နာရီနဲ့ပြောတာ အချိန်ကိုက် ရှာရှော့ရှာ့ရှုမွေးလာလို့။”

ဆရာမသည် အောင်ပွဲတစ်ပွဲကို အသေးစိတ် ပြောဆိုသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ကိုယ်ပိုင်တဲ့ပိုင်နက်ထဲမှာ ဥပမာ... ဆေးရုံ လိုဟာမျိုးမှာ လုပ်ရကိုင်ရတာနဲ့ အပြင်မှာ လုပ်ရကိုင်ရတာ မတူဘူး။ ပြီးတော့ ဒီမှာက သူတို့မိရိုးဖလာစွဲမြဲယူမှတ်ထားတတ်တဲ့ အရိုးစွဲယုံကြည် ထားတတ်တာတွေက ရှိတော့၊ လုပ်ရကိုင်ရ၊ ပြောရ ယောရ သိပ်ခက်တာ ပဲ။”

“ဟိုတလောက ဦးသံစုံရဲ့ သားလေးကို ကြည့်လေ။ ဗိန္ဒောဆရာ ကြီး ဘိုးထွန်းလှိုင်က ဆရာ့ကို ပြချေဆိုလို့ လာတာ၊ ဆရာကတော့ လက်နဲ့စမ်းမကြည့်ဘဲ ဗိုက်လှန်ကြည့်လိုက်တာနဲ့၊ မျက်နှာအရောင်ကြည့် တာနဲ့ ငှက်ဖျားကြောင့် ဗေလုံးကြီးနေတယ်ဆိုတာ သိသားပဲ။”

“ဒီက ဆေးထိုးပေးမယ်... ဆေးထိုးပေးမယ်ဆိုတာတောင် လက်မခံဘူး၊ အပင်းရှိတာပါလို့ ပြောပြီး ပြန်ခေါ်သွားတာပဲ မဟုတ်လား။”

နောက်တော့ ပယောဂနဲ့ကုလို့သာ ရေလုံးအန်သလိုလို ပြောတာပဲ၊
အခုတော့ ပျောက်နေမလား မသိဘူး”

ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်ပျောက်မလဲ ဆရာရယ်၊ ပယောဂဆရာ ဆေးတိုက်တော့
အန်တော့ အန်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဗေလုံးကတော့ ဒီလို... ဒီလိုပဲ”

ဆရာမသည် တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားသလို လုပ်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်
ကာ...

“ဆရာရော ပယောဂဆိုတာ ယုံကြည်သလားဟင်”

ဟု မေးပါသည်။

ကျွန်တော် မည်သို့ဖြေရပါမည်နည်း။ ဆရာမသည် ဤဒေသသူ
ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ သိပ္ပံပညာဖြင့် စုစည်းတည်ဆောက်ထား
သော ဆေးပညာကို လက်တွေ့ သူမြင်သိသလောက်ကို အကြွင်းယုံ၏။

သို့သော် သူ့မှာ ဒေသအလိုက် စွဲလမ်းယုံကြည်ထားသည့်
အစွဲများလည်း ရှိသေးသည်ပင် မဟုတ်လော။ အင်း... မလှုပ်၊ အဲ...
မလှုပ်နှင့် ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြလိုက်၏။ သူပြန်သွားသည်။ ဆက်မမေးတော့။

ယောဆိုလျှင် ယောမို့လို့၊ ချင်းတွင်းဆိုလျှင် ချင်းတွင်းမို့လို့ ပြော
စကားများ အများကြီး ရှိကြ၏။

“ပျော်လိုမင်းကင်း၊ သေလိုမောက်ကတော်”

ဆိုသည့် စကားကြားရသည်ကပင် ကျောချမ်းဖွယ်ကောင်းလှ၏။

‘မင်းကင်း’ တို့ ‘မောက်ကတော်’ တို့ဆိုသည်မှာ မော်လိုက်အောက်
များစွာကျသေး၏။ သူတို့ဆီက လူများကလည်း အထက်ဘက်မှာ
ပညာတတ်သူတို့ ပေါ်လှသည်။ အစားဆင်ခြင်၊ အသွားဆင်ခြင်၊ အပြော

ဆင်ခြင်စသည်ဖြင့် ဆင်ခြင်စရာများကို မှာကြားတတ်ကြ၏။

ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာကား ဆိုဖွယ်မရှိပြီ။ နာတာရှည်ဖြင့် အိပ်ရာထဲလဲနေလျှင် ဖုတ်ဝင်ပြီဟု ထင်တတ်ကြ၏။ ဖုတ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောပြဆိုစသည့် ဗြူတ်စဗျင်းတောင်း ပုံပြင်တို့ကား မဆုံးပြီ။ အနာတစ်ခု မပျောက်နိုင်ပြီဆိုလျှင် အပင်းသွင်းသည့် အကြောင်း ပြောကြတော့ပြီ။

အပင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ဒဏ္ဍာရီတို့ကလည်း မှတ်၍မဆုံးပြီ။ အပူပြင်း၍ ကယောင်ကတမ်းပြောနေပြီဆိုလျှင် တစ္ဆေပူးပြီထင်ကြပြီ။ တစ္ဆေအကြောင်းမှအစ ကဝေအကြောင်း၊ မှင်စာအကြောင်း၊ ကျတ်အကြောင်းတို့သည် သောင်းပြောင်းထွေလာ ပေါ်လာကြပြန်သည်။

သည်အစွဲတို့ကို ချွတ်ရမည်ကပင် မလွယ်လှ။ ကျွန်တော်သည် ငမ်းထွင်ရမည့်သူ၊ သို့သော် ကျွန်တော်ထွင်ရမည့် လမ်းမှာ သစ်တော၊ ချွန်နယ်တို့ ထူထပ်သိပ်သည်းလှ၏။

မကြာမီ ဆရာအောင်ဆိုသူရောက်လာပြန်သည်။ လူပုံက ခပ်နက်နက်ပင်၊ သျှောင်ကို တစောင်းထုံးပြီး ပိုးပဝါနကို အမြိတ်မချဘဲ ပေါင်းထားလေ့ရှိသည်။ ပင်နီတိုက်ပုံ၊ ယောပုဆိုးနက်၊ မန္တလေးယာဉ်ပျံဖိနပ် ငါးစီးကာ စီးကရက်သောက်သည်။ အသက်လေးဆယ်နီးပါးခန့်သာ နှိုင်းမည်။ သွယ်သွယ်နွဲ့နွဲ့ဖြစ်၍ မင်းသားဟန်ပေါက်နေသည်။ တစ်ညသော် ကျွန်တော့်ထံသို့ ဆရာမနှင့်အတူ ရောက်လာပြီး ဆရာမက ဆရာအောင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဆရာမ၏ ခင်ပွန်းမှာ 'ကက်သာ' ရွာတွင် ကျောင်းဆရာ လုပ်နေသည်။ ဆရာအောင်ကလည်း ကက်သာ ရွာက ဖြစ်သည်။ သူသည် မြစ်စဉ်ကို လျှောက်ပြီး ဆေးကုနေသူဖြစ်သည်။ သူကုသည်မှာ ဇီနောမဟုတ်၊ ဓာတ်မဟုတ် ပယောဂသက်သက်ကိုသာ ကုသသူ

ဖြစ်သည်။

ယခု ဆရာမခင်ပွန်းက ဆက်ပေး၍ ဆရာမနှင့် သိရကြောင်း၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နှင့်ပါ သိကျွမ်းရသဖြင့် ဝမ်းသာကြောင်းတို့ကို ပြောပြ၏။ စကားပြော ရည်မွန်ပါသည်။ နေပုံထိုင်ပုံ ဣန္ဒြေရပါသည်။ စကားပြောပုံ သိက္ခာရှိပါသည်။ သူ့ပညာသူ ယုံယုံကြည်ကြည် ရှိပုံရ သည်။

ဤရွာတွင် နေဦးမည့်အကြောင်းနှင့် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ သူကုသရပါက ကျွန်တော့်ကိုပါ လောကီပညာနှင့် ပတ်သက်၍ ပြသဖွဲ့ ဦးမည်ဟု ပြောပါသည်။ ထိုနေ့က ညဉ့်နက်မှ ပြန်သွားပါသည်။

မကြာမကြာဆိုသလို ဆရာအောင် ကျွန်တော့်ထံလာပါသည်။ သူလာသည့်အခါတိုင်း ဇော်ကနီအကြောင်းက တစ်မျိုး၊ ကမေ အကြောင်းက တစ်မျိုး ကြားရတတ်ပါသည်။

သူပြောသည့်အထဲမှ အပင်းအကြောင်းသည် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း၏။ လူတစ်ဦး၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ပညာတတ်သူက သူသွတ် သွင်းလိုသည့် အရာအား လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ထားပြီး ပါးစပ်ဖြင့် ဖူးခနဲ မှုတ်လိုက်ရုံဖြင့် ဝင်သွားနိုင်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ခုံဖိနပ်၊ သားရေစ၊ အမဲသားတုံး၊ ချည်ခင်ထွေး စသည့် စသည့်... ကြောက်စရာ ကောင်းပါဘိ။

လူကိုမဆိုထားဘိ၊ တင်းဝါးအဆစ်နှစ်ဖက် အပိတ်ကိုပင် ပညာ တတ်သူက ဆန်ကိုဆုပ်ပြီး ဖူးခနဲမှုတ်ရုံဖြင့် ဆန်များ ဝါးဆစ်ပိုက်တွင် ဝင်သွားကြ၏။ ဆန်တို့သည် ဝါးဆစ်အတွင်းပွားလာကြ၏။ နောက်ဆုံး ဝါးဆစ်မှာ ပြည့်ကျပ်ပြီး ဖောင်းခနဲ ကွဲသွား၏။ ဤမှာ အပင်းရိုးရိုး မဟုတ်၊ ဆန်ပွားအပင်းဖြစ်၏။

ဆရာအောင်လာသည့်အခါ ကျွန်တော်က ရေခွေး၊ လက်ဖက်

သုပ်၊ ကြံသကာစသည်ဖြင့် တည်ခင်း၏။ သူပြောသမျှကို ကျွန်တော်
သာမက ကျွန်တော့် ဆရာမ၊ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးနှင့်
မြေးလှမေပါ နားထောင်ကြ၏။ မအိပ်ချင်ကြပေ၊ အပျင်းလည်းပြေ၏။

ကျွန်တော့်မှာ ငယ်စဉ်တုန်းက ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းပါ ကိုကိုလေး၏...
“မှော်ဆရာ မှတ်တမ်းများ”

ကို စာဖတ်တတ်သူ အမေကြီးများက တစ်ဆင့်ပြောပြသည့်အခါ
နားထောင်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို ပြန်လည်သတိရမိခဲ့၏။ ယခုလည်း
တစ်ခါတစ်ခါ ကြက်သီးများပင် ထသွားသေးသည် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာအောင်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍...

“ဆရာလေးက အင်္ဂလိပ်စာလည်းတတ်တော့ လောကဓာတ်ပညာ
ကို ပိုယုံကြည်မှာပေါ့လေ။ ဆရာတို့ ဆေးပညာဆိုတာကလည်း
လောကဓာတ်ပညာပါပဲ၊ ဒီတော့ ဆရာဘာနဲ့ တူသလဲဆိုတော့ မျက်စိ
တစ်ဖက်မှိတ်ပြီး ကြည့်တာနဲ့ တူတာပေါ့၊ လောကဓာတ်အပြင် ကျွန်တော်
ပြောခဲ့တဲ့ လောကီပညာတွေဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ် ဆရာရဲ့၊ ဆရာ
ကို ကျွန်တော် တတ်သလောက် သမားမြောက်အောင် ကျွန်တော် ပေးချင်
ပါတယ်။ ဒါမှ မျက်စိနစ်ဖက်နဲ့ ကြည့်တဲ့လူလို ပိုပြီးပြည့်ပြည့်စုံစုံ
မြင်ရတာပေါ့ ဆရာရယ်”

ဆရာအောင်ပြောသည်ကို အိမ်ရှင် အဘိုးကြီးက သူ ခေါင်းတုံးသူ
လက်တစ်ဖက်နှင့် ပွတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်၏။ ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို
အကဲခတ်သလို မော့ကြည့်နေ၏။ လှမေကတော့ ပြုံးပြီး ကလေးဘဝ
အတိုင်း...

“ဆရာကလည်း သင်ပေးရင် ယူလိုက်ပေါ့”

ဟု အားပေး၏။ သူ့ဘွားအေက...

“ကောင်းသားပဲ၊ ဒါမှ ငါ့သား စွယ်စုံတာပေါ့”

ဟု ပြောရင်း မျက်စိကို စုတ်မှိတ်စုတ်မှိတ် လုပ်ရင်း ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကို မီးညှိုနေသည်။ မှန်အိမ်အလင်းရောင်သာရှိသည့် အခန်းမှာ လင်းခနဲ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နံရံပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့ အရိပ်များ မှာ ပုသွားလိုက်ကြ၊ ရှည်သွားလိုက်ကြနှင့်။

ကျွန်တော်သည် ဆေးတံဆေးအိတ်ကလေးကိုဖွင့်၊ ဆေးတံကို ဆေးသိပ်ပြီး မီးညှိဖွာလိုက်ပါ၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကလည်း စကား ပြောလိုက်ရတော့၏။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာအောင်ပြောတဲ့ လောကီပညာဆိုတာ ကို တစ်နေ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကုစားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်ကုမယ့် နည်းကတော့ ဆေး၊ အင်း၊ အိုင်၊ လက်ဖွဲ့၊ ဂါထာ မန္တရားဂိုဏ်းဝင်စတဲ့ နည်းတွေနဲ့ လုံးဝပတ်သက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်နဲ့ သမာဓိနဲ့ပဲ ကုမှာပါ။ လောကမှာ စိတ်ဆိုတာ အရာရာကို ပြဋ္ဌာန်းလေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား”

ဟု စလိုက်ပါသည်။

အိမ်ရှင် အဘိုးကြီး ဦးမြကြီးက သူ၏ ခေါင်းတုံးကိုပွတ်ပြန်ပါ သည်။ ခေါင်းကိုလည်း ညိတ်ပါသည်။ စိတ်အရေးကြီးကြောင်းကို ပါဠိ ပါဠိသားမှ ထုတ်နုတ်၍လည်း ရွတ်ပြပါသည်။ ဆရာအောင်ပင်...

“ဟုတ်တာပေါ့”

ဟု လိုက်လျောရပြန်၏။

ကျွန်တော်သည် စိတ္တဗေဒပညာရပ်မှ စိတ်သမာဓိရအောင် လေ့ ကျင့်ပုံများ၊ စိတ်ညှို့ပညာများ၊ စိတ်ညှို့၍ စိတ်ဝေဒနာ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ပုံများ၊ စိတ်ချင်း ဆက်သွယ်မှု ပညာများ စသည်တို့ကို ဖတ်ဖူး၊ မှတ်ဖူး သမျှတို့မှ တင်ပြပြောဆိုသွားရင်း စိတ်၏ မာယာများနှင့် ဝေဒနာများ အကြောင်းကိုပါ ဆရာအောင်အား ပြောပြပါသည်။

ယခု ကျွန်တော့် အဆင့်မှာ စိတ်ညှို့ပြီး စိတ်ဝေဒနာကို ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ ကုသနိုင်မှု အဆင့်အထိတော့ မရောက်သေးကြောင်း၊ သို့သော် ပထမအဆင့် ဖြစ်သည့် စိတ်သမာဓိနှင့် အညှို့ကိုတော့ အတော်အတန် ရောက်နေကြောင်းတို့ပါ ပြောပြပါသည်။

အားလုံးငြိမ်နေကြပါသည်။ ဆရာအောင်လည်း စိတ်ဝင်စားပုံရ ပါသည်။ ငြိမ်ပြီး စဉ်းစားကာ နားထောင်နေသည်။ သို့သော် လှမေက အငြိမ်မနေဘဲ ခေါင်းမော့ကာ ကျွန်တော့်ကို အံ့ဩသံဖြင့်...

“ဟုတ်လား ဆရာ၊ ဒါဖြင့် လှမေတို့ကို ညှို့ပြစမ်းပါလား ဆရာ” ဟု ပွဲတောင်းပါတော့သည်။ လှမေကို အကြောင်းပြ၍ ကျွန်တော့် ဆရာမကပါ လှမေကို ထောက်ခံပြီး...

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်မတို့ကို ပြပါ ဆရာ” ဟု ဆိုလာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆေးတံကိုဖွာရင်း ခပ်အေးအေး အမူအရာဖြင့် ငြိမ်နေရင်း စိတ်အကြောင်းကို ဆက်ပြောပြန်၏။ လှမေနှင့် ဆရာမတို့က လက်တွေ့ပြရန် ပြောကြပြန်၏။ ဤတွင် ဆရာအောင်ကပါ ထောက်ခံ ရင်း တောင်းခံလာပြန်၏။

ကျွန်တော့်မှာ မလွဲမကင်းသာတော့ပါ။ မှန်အိမ်ငယ်ကို ခပ်လှမ်း လှမ်း ရွှေ့ခိုင်းလိုက်ရ၏။ လှမေက ရွှေ့ပေး၏။ သူ့ကိုရော ဆရာမကိုပါ နောက်သို့ ဆုတ်စေ၏။ ဤတွင် အလိုလို လူကြီးများပါ ဝိုင်းရံပေးကြ သလို နောက်ဆုတ်ထိုင်ကြ၏။

ကျွန်တော်က လွယ်လွယ်ပဲ ပြပါရစေ၊ ကျွန်တော် ထိတွေ့ ကိုင်တွယ်ထားသမျှ ကျွန်တော့် စိတ်ဩဇာ သက်ရောက်နေသဖြင့် ထို အရာဝတ္ထုတို့ကိုသာ ပြသမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် ခိုင်းစေတိုင်း ရချင်မှ ရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပဏာမခံကာ ပါးစပ်မှ ဆေးတံကို

ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လျှောတိုက်ပြီး ပစ်လိုက်ပါသည်။

အားလုံး ငြိမ်ပြီး ဆေးတံကို ကြည့်နေကြပါ၏။

ကျွန်တော်က အတော်ကြာစိုက်ကြည့်ပြီး လက်ဝါးနှင့်ပြ ပြပြီး ခေါ်ယူဟန်လုပ်ပါသည်။ တစ်ခါ မရ၊ နှစ်ခါ မရ၊ သုံးလေးခါကျတော့ ဆေးတံကလေးမှာ လျှောတိုက်၍ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာပါတော့ သည်။ မလှမ်းမကမ်း ရောက်လာသောအခါ ကောက်ယူပြီး ပါးစပ်မှာ တပ်လိုက်ရ၏။

အားလုံး ငြိမ်သွားကြတော့၏။ အဘွားကြီးမှာ မျက်လုံးများပင် ပြူးလျက် ဆေးလိပ်ကြီး လက်ကြားညှပ်ရင်း...

“အား... စုန်းထီးများလား ကရီ”

ဟု ပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲထွက်သွားရာ ဦးမြကြီးက...

“နင်ကလဲ”

ဟု ငေါက်လိုက်ရပါသည်။

နောက်ထပ် လှမေက ပွဲတောင်းပြန်ပါသည်။

ဤတွင် ခဏအကြာ ကျွန်တော်က ဆေးတံဆေးထည့်အိတ် ကလေး လျှောတိုက်ပစ်လိုက်ပြန်ပါသည်။ ရှေးနည်းတူ ပြန်ခေါ်ပြပါ သည်။

ယခု နည်းနည်း ခက်ခက်ခဲခဲ ခေါ်ယူရပါသည်။ သို့သော် ပထမ နည်းအတိုင်း အောင်မြင်သွားပါသည်။

ထိုနောက် မိုးချုပ်၍ ဆရာအောင် ပြန်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း အိပ်ရာဝင်ကြပါတော့သည်။

မနက် မိုးလင်းကော်ဖီသောက်နေစဉ် ဆရာမ ရောက်လာပါ သည်။ ဆရာအောင် မနက်စောစောကပင် ကသာပြန်သွားကြောင်း ပြောပါသည်။

“ဆရာ ဘယ်လိုကျင့်ထားသလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပစ္စည်းများကို ခေါ်ယူသလဲ”

စသည်ဖြင့် ဆရာမက မေးပါသည်။

“သွား... ဆရာအိပ်ရာဘေးက စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ ဆေးတံနဲ့ ဆေးအိတ်ရှိတယ်၊ ယူခဲ့...”

ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ဆရာမ သွားယူပြီး ပြန်လာသောအခါ ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်ပါလေတော့သည်။ ဆေးတံနှင့် ဆေးအိတ်တို့ကို ဆက်၍... ဆက်၍ ချည်ပြီး ရစ်ပတ်ထားသည့် ဆံပင်ချည်များကို ဆန့်ပြီး ဆရာမကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်တော့် ညှို့ဟန်များနှင့် ဆေးတံကို ခေါ်လိုက်၊ ဆေးအိတ်ကို ခေါ်လိုက်နှင့် လုပ်ကြည့်ရင်း ရယ်နေပါသည်။

သို့သော် ဆရာအောင် ဘာကြောင့် ပြန်သွားပါလိမ့်၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်သွားပါလိမ့်၊ မိမိကိုယ်မိမိ မေးနေမိပါသတည်း။

ထိုပီတိ

ယခင်က ကျန်းမာရေးမှူးဘဝဖြင့် ကျင်လည်ခဲ့ရသည့် ကျေးလက်
ကျန်းမာရေးဌာနရှိရာ ရွာသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားပါသည်။ လက်ရှိ
ကျန်းမာရေးမှူးက ထိုဌာနတွင် သူရှိနေစဉ် လာဖြစ်အောင်လာပါဟု
ဖိတ်လွန်းသဖြင့် တကူးတက ရောက်သွားခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ထိုဌာနရှိ ကျန်းမာရေးမှူးနှင့် ဌာနအစောင့်တို့ကလွဲပြီး အမျိုး
သမီး ကျန်းမာရေး ဆရာမ၊ သားဖွား ဆရာမနှင့် ကျောက်ထိုးဆရာတို့
အားလုံးမှာ မကြာမီက ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာကြသူများသာ ဖြစ်ကြ
သည်။ ကျန်းမာရေးမှူးက ကျွန်တော်နှင့် သူတို့အားလုံးကို မိတ်ဆက်ပေး
သည်။

ဆရာမများအားလုံးသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
အပြန်အလှန်ကြည့်ကြရင်းအံ့အားသင့်သလို ဝမ်းသာသလို အမူအရာ
များ အချင်းချင်း ဖော်ပြသလို ပြုကြရာက အသံများ ထွက်အောင် ပြီး
လိုက်ကြပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်းရော၍ ပြီးလိုက်ရပါသည်။

ကျန်းမာရေးမှူးက သူ့အိမ်သွားရအောင် ပြောသဖြင့် ဆရာမကြီး၊
ဆရာမကလေးတို့အား နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် အပြင်

ရောက်မှ သူတို့အချင်းချင်း တီးတိုးတီးတိုးနှင့် ပြောဆို ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည့် ဟန်ကို အကဲခတ်လိုက်မိပါသည်။

ကျန်းမာရေးဌာန၏ခြံဝင်းကြီးမှာ ကျယ်လှ၏။ လူနှစ်ဖက် လောက် ကြီးမားတုတ်ခိုင်ကြသည့် ကုက္ကိုပင်ကြီးတို့၏ အရိပ်အာဝါ သမှာ အေးမြလှ၏။ အဝင်အထွက်လမ်းကလေးများ၏ ဝဲယာတွင် တညီတညာ သွယ်တန်းစိုက်ပျိုးထားသည့် ဗိုလ်ကတော် မျက်ခုံးမွေး အပင်ကလေးများမှာ စိမ်းလန်းညီညာနေကြ၏။ နှင်းဆီပင်များမှာ အစို့... အစို့ ထွက်နေကြသည့် ရေတက်တို့ကလည်း တစ်နေ့နေ့တွင် အပွင့်များ ဝေဆာလာဦးမည့် နိမိတ်ကို ဖော်ပြနေကြသည်။ အတန်းလိုက် စိုက်ထား သည့် သဘောပင်တို့ကလည်း အသီးများ ပြုတ်လျက်၊ တွဲလျက်။

ဌာနစောင့် ကိုခင်မောင်သည် ကျွန်တော် ဂရုတစိုက် ဝဲယာကို ကြည့်ရှုနေသည့်အဖြစ်ကို အကဲခတ်မိသဖြင့် ပြုံးဖြီးဖြီးလုပ်ရင်းက...

“သဘောပင်တွေ ဆရာလက်ထက်တုန်းကထက် များလာပြီ ဆရာ၊ အခုဆိုရင် အစိမ်းရော၊ အမှည့်ရော သိပ်ရောင်းရတာပဲ။ လေးကွက်ကျား အပင်တွေထဲမှာ ကျွန်တော် ငှက်ပျောတွေ ချထားတာ လည်း အခုဆိုရင် ကောင်းကောင်းစားရပြီ”

ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်ရှိခဲ့စဉ်ကထက်ပို၍ စိမ်းစိုနေသော ခြံကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ကြည့်နူးသွားမိပါသည်။ ယခုဆိုလျှင် ရေတွင်း တစ်တွင်းပင် လျှင် သပ်ရပ်ကျနစွာ တူးဖော်ထားပြီးနေပါပြီ။ ရေတွင်းကိုကြည့်နေစဉ် ကျန်းမာရေးမျှက သူ၏ မတည်ငွေ၊ ရပ်ရွာက ထည့်ဝင်ငွေ စသည်တို့နှင့် ရေတွင်း ဖြစ်မြောက်လာပုံတို့ ပြောပြရှာသည်။

သူကိုယ်တိုင် ရေတွင်းကို ဆေးမှန်မှန်ခပ်ပေးပုံ၊ သန့်ရှင်းစွာ အသုံး ပြုရန် စည်းကမ်းထားပုံ၊ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ရွာလုံးကလိုလို သောက်

ရေအဖြစ် လာရောက် ခပ်ကြပုံတို့ကို ပြောပြသည်။ ဤသည်လည်း တစ်မျိုး ထပ်ဆင့် ကြည်နူးရပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော့် လက်ထက်က ထိုစိတ်ကူးမပေါ်ခဲ့မိသည်ကို ဝန်ခံရတော့မည်။

ကျန်းမာရေးဌာန ဝင်းခြံအတွင်းမှ စိုပြည်နေသော အရိပ်အာဝါသ တို့ကို လည်ပြန်ကြည့်မိရင်းကပင် ကျွန်တော်သည် မသိမသာ သက်ပြင်း ချလိုက်မိ၏။ မသိမသာ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ခန့်က အတိတ်ဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

အတိတ်ဟူသည် ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရှိလှ၏။ သို့သော် လန်းဆန်းလျက် ပင် ရှိသေးသည်။

ကျွန်တော် နေ့ချင်းပြန်ခရီးတစ်ခုက ပြန်ရောက်လာသည်။ အချိန် မှာ ညခုနစ်နာရီခန့်ရှိပြီ။ မိုးတစ်ပြိုက်ရွာနှင့်ထားသည်။ ဥတုက ခပ်အေး အေးရှိသည်။ ရေချိုးချင်စိတ်မရှိသဖြင့် ညစာကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြင်ခိုင်း လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း လက်ကျန်ရမ်းကို ရေစွက်ပြီး တစ်ငုံချင်း အပန်းဖြေစုပ်နေမိသည်။

ထိုအခိုက် ဌာနအစောင့် ကိုခင်မောင် ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော့် ဘေးတွင် မော်ရှာခုံကလေး ရွှေ့လာပြီး ထိုင်သည်။ စားပွဲဝိုင်းပေါ်တင် ထားသော ဖန်ခွက်ကိုကြည့်ပြီး ပုလင်းကို ဖွင့်ကာ ငဲ့ပေးရင်း...

“ညနေက လူနာတစ်ယောက် လာသေးတယ်”

ဟု သူက စပြောပါသည်။

“ဘာလူနာလဲ”

ဟု သာမန်သဘောဖြင့် မေးလိုက်ပါသည်။ ကျေးလက်

ကျန်းမာရေးဌာနဆိုသည်မှာ ဆေးရုံများလို စည်းကမ်းသတ်မှတ်ပြီး အချိန်နှင့်ဖွင့်၊ အချိန်နှင့်ပိတ်လို့ရသော ဌာနမျိုး မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆယ်ရက်လောက်က ဖျားနာနေသူက ယခုလို ညနေမျိုး ရောက်လာကာ မှ အဖျားကျဆေးပေးစမ်းပါဟု တောင်းလာကြသည်လည်း ရှိသည်။

ညကိုးနာရီ၊ ဆယ်နာရီလောက်ကျမှ နွားစာစဉ်းရင်း လက်ညှိုး ပြတ်လို့ ဆေးထည့်ပေးစမ်းပါဟု တောင်းခံလာသည်လည်း ရှိတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် သာမန်လာနေကျ လူနာဟု အောက်မေ့ကာ ငဲ့ပေးထားသည်ကို စိတ်ကြိုက်ရေရောပြီး ဆက်လက်မော့နေရင်းက ကိုခင်မောင်က...

“ငုတ်ထိုးမိလို့ ပြသွားတာပါ ဆရာ”
ဟု ပြန်ပြောလိုက်လျှင် ခွက်ကိုလက်ကချရင်း...
“ဘယ်နေရာကို ထိုးမိသလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ထိုးမိတာလဲ”
ဟု ဆက်တိုက်မေးလိုက်မိ၏။

“မိုးရွာထားလို့ မြေကြီးကချောနေတဲ့အပေါ် မာလကာသီး ကောက်ရင်းက ချော်လဲတော့ ငုတ်ပေါ် မှောက်ရက်ကျပြီး အချွန်နဲ့ ထိုးမိတာလို့ ပြောတာပဲ”

“ပြသွားသလား၊ ဘယ်နေရာကို ထိသွားသလဲ”
ကိုခင်မောင်သည် ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်ရင်း...
“ပြတာပေါ့ ဆရာ၊ ဒီနေရာမှာ...”

ဟု ပါးစပ်ကပြောရင်း ညာဘက်ပေါင်တွင်းသားဘက်၌ လက်ဝါးစောင်းထိပ်နှင့် ထောက်ပြပါသည်။

“ဟာ...”
ဟု ကျွန်တော် အသံထွက်သွားပြီး...

“ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလားဟင်”

ဟု မေးမိပါသည်။

“မိန်းမပေါ့ဆရာ၊ ဆရာသိပါတယ်၊ မကံရှိလေ၊ အရင်တုန်းက သူ့ယောက်ျား ရူးသွားတုန်းကတောင် ဆရာ ဆေးကု၊ ဆေးထိုး လုပ်ပေး သေးတယ်လေ”

ကိုခင်မောင်ပြောမှ ကျွန်တော် မှတ်မိတော့သည်။ မကံရှိခင်ပွန်းမှာ စိတ်နောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဆရာသမားကြီးများကို တိုင်ပင်ပြီး ဆေးဖိုးဝါးခ စိုက်ထုတ်ကုန်ကျပြီး ပြုစုပေးခဲ့ရ၏။ သို့သော် လုံးပါး ပါးသွားရှာပါသည်။

မကံရှိဆိုသည်မှာ နာမည်သာ ကံရှိသူဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူ့မှာ ဘာကံမှရှိဟန်မတူပါ။ အလွန် ဆင်းရဲရှာသည်။ လူမမည်ကလေး သူငယ်လေး ငါးယောက်နှင့် မုန့်ရောင်း၊ မုန့်ထောင်း ဝမ်းစာကို အနိုင် နိုင်ကျောင်းနေရရှာသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်ပေးလိုက်သလဲ”

ဟု ကိုခင်မောင်ကို မေးမိ၏။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ ဆရာမကြီးကို ခေါ်ပြတယ်၊ ဆရာမကြီးကတော့ ချုပ်တော့ ချုပ်ပေးလိုက်တာပဲ၊ ပြီးတော့ ဆေးလည်း ထိုးပေးလိုက်ပါတယ်”

ထိုအခိုက် ညစာခူးပြီးကြောင်း မီးဖိုချောင် အုပ်ချုပ်သူက သတင်း ပေးလာသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ထမင်းစားဖို့ထက် လူနာ မကံရှိအကြောင်း က ခေါင်းထဲမှာ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ စားဖိုမှူးအား ပြင်ပြီး ထမင်း များကို အုပ်ဆောင်းအုပ်ထားရန် မှာပြီး ကိုခင်မောင်အား စက်ဘီးများ ထုတ်ရန် ပြောလိုက်မိ၏။ စားဖိုမှူးက ဘာမျှ မပြောသော်လည်း ကျွန်တော် ကြားလောက်အောင် သက်ပြင်းချပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။

ကိုခင်မောင် လမ်းပြသဖြင့် မကံရှိတို့ တဲကလေးကို ရောက်သွား
ပါသည်။ ကျွန်တော် လူနာကို တွေ့ရသောအခါ လူနာမှာ ကြည်ကြည်
လင်လင်နှင့် ပက်လက်အိပ်နေရာမှ ခြေဆင်းလျက် ထိုင်ပါသည်။ သူ
ဘေးတွင် မိန်းမ သုံးလေးယောက်လည်း ရှိနှင့်နေကြပါသည်။

မကံရှိကို ဖြစ်ပျက်ပုံ မေးမြန်းသောအခါ ကိုခင်မောင် ပြောပြ
သလောက်ထက် ပို၍ မသိရပါ။ သို့သော် မီးခွက်ရောင်အောက်တွင်
မကံရှိ မျက်နှာမှာ ဖျော့တော့နေ၏။ မျက်ခွံများ အနိုင်နိုင်ပင့်ထားရပုံ
ရ၏။ မျက်ခွံနှစ်ခုကို သတိထား ထားပြီး ပင့် ပင့်ကြည့်နေပုံရှိသည်။
သူ့ အလိုလိုဆိုလျှင် အောက်စိုက်၍ပင် နေချင်ကြပုံရ၏။

သူ့အသားတွေမှာ အေးစက်စက် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် စေးထန်း
နေ၏။ သတိထားပြီး အသက်ကို အားစိုက်ရှူနေသည်ကို ကျွန်တော်
သတိပြုမိ၏။ အိပ်ခိုင်းလိုက်ရ၏။ နဖူးမှ ချွေးပေါက်များ မီးရောင်တွင်
သီးနေကြ၏။ ဘေးမှ အမျိုးသမီးများအပြင် နောက်ထပ် ရောက်လာ
ကြသူများပါ ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သလိုကြည့်နေကြ၏။ လူနာက
တော့ တစ်ချက် မညည်း၊ ပါးစပ်က ကြီးစားပြုံးရင်း...

“နာသလား”

မေးသည်ကိုပင်...

“မနာပါ”

ဟု ဖြေနေသည်။

စင်စစ် မကံရှိ ကျွန်တော့်ကို ဟန်ဆောင်ပြီး ညာနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေ
လိမ့်မည်။ ကျွန်တော် အလွန်သနားသွားသည်။ သူများတကာထက်ပို၍
ဂရုတစိုက် ခံချင်တတ်သူများ၊ တစ်ဖက်သားကို ညာတာရမှန်း မသိသူ
များ၊ မိမိ တစ်ဘို့တည်း ကြည့်ပြီး ကိုယ့်အရေးမှ အရေးဟု ထင်တတ်
ကြသည့် လူနာများမှာ ထိုသို့ မဟုတ်ချေ။ အဖြစ်အလွန် သည်းတတ်

ကြသည်။ မကံရှိ၏ဒဏ်ရာ မည်မျှ အရေးကြီးနေပြီဆိုသည်ကို ကျွန်တော် အကဲခတ်နားလည်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဟန်ဆောင်နေ၍ မရပါ။

“ဆရာ ပတ်တီး ဖြေကြည့်ပါရစေဦး”

ဟု ပြောရင်း အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် ဖေးမရင်း ပတ်တီးကို ဖြေပါသည်။ မကံရှိမှာ...

“ကန်တော့ ဆရာ... ကန်တော့”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ရင်း ကိုယ်ကို ဖော့ပေးထားပါသည်။

ကျွန်တော့် ဆရာမကြီး ချုပ်ပေးလိုက်သော ချုပ်ရိုးမှာ သေသပ် လှပါ၏။ သို့သော်... ဒဏ်ရာကိုတော့ စေ့စေ့စပ်စပ် သေသေသပ်သပ် မသုံးသပ်ဟု မှတ်ချက်ချမိလိုက်ပါသည်။ ချုပ်ရိုးကို မဖြေတော့ဘဲ အပေါ်မှ ကိုင်တွယ် ဖိနှိပ်စမ်းသပ်ရုံပြုပြီး ပတ်တီး ပြန်စည်းပေးရင်း...

“ကိုင်း... ကိုခင်မောင်၊ ကားအသင်း ဥက္ကဋ္ဌကြီးကို သွားပြော၊ အရေးကြီးလူနာ ပို့စရာရှိတယ်၊ ကားတစ်စင်းလို့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘေးလူများ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြ၏။ လူနာကို လာရောက်စမ်းသပ်သူက စမ်းသပ်ကြ၏။ မကံရှိမှာ ခေါင်း ထောင်လာပြီး...

“အနာက မနာပါဘူး ဆရာရဲ့၊ ကျွန်မ ဒီမှာတင်ပဲ ကုပါရစေ ဆရာရယ်၊ ဆရာမကြီးက ဆေးမှန်မှန်ထိုးရင် ပျောက်သွားမှာပါလို့ ပြော ပါတယ်”

ကိုခင်မောင်ကတော့ ကားခေါ်ရန် ထွက်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော် သည် မကံရှိ၏ အခက်အခဲပေါင်း များစွာကို သိနှင့်ထားသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးရုံကို မသွားချင်မှန်းလည်း သိပါသည်။ လူမှုရေး အခက်အခဲများ သည် မကံရှိ ဆေးရုံမတက်ရေးအတွက် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြုပြီး လွန်

ဆွဲနေကြပါပြီ။ ကျွန်တော် များစွာ နားလည်ပါသည်။ ကျန်းမာရေးမှူး
ဘဝရောက်လာကတည်းက သူတို့လို ဘဝများစွာနှင့် ကြုံတွေ့လာခဲ့ရ
ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံများအရ လူနာ၏ အခြေအနေ သေရေး
ဆက် ရှင်ရေးဘက်ကို အမြဲဆွဲပို့ရန်သာ ဖြစ်သည်။ ဘေးကလည်း
မကံရှိ သက်သာနေပါပြီဟူ၍ လူနာဘက်က ထောက်ခံသလို ပြောကြ
သေး၏။ ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းမာသည့် ဆရာတစ်ယောက်ဟု ထင်ကြမှာ
သေချာပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် ရင့်ကျက်သည့် အတွေ့အကြုံရှိသူဟူ၍
လည်းကောင်း၊ လူနာအပေါ် စေတနာအပြည့်အဝ ထားလေ့ရှိသည်ဟူ၍
လည်းကောင်း၊ မည်သည့်အခါမျှ ငွေရေးကြေးရေးနောက်ကို လိုက်လေ့
လိုက်ထ မရှိဟူ၍ လည်းကောင်း သိမှတ်ထားကြသည့်အတွက်ကြောင့်
ကျွန်တော့်မှာ ဩဇာတော့ ရှိသည်။ နောက်ဆုံး... ကျွန်တော့် ဩဇာ၊
ကျွန်တော့် စေတနာကြောင့် မြို့ဆေးရုံကြီးသို့ မကံရှိကို ပို့ရင်း ကျွန်တော်
ပါ ရောက်ရပါတော့သည်။

ထိုအချိန်က ညကိုးနာရီခွဲခွဲပြီ။

ညတာဝန်ကျနေသော ဆရာမမှာ လူနာကို ထားခဲ့ပါဟု ကျွန်တော့်
ကို ပြောနေသည်။ ကျွန်တော်က ယခုချက်ချင်း လူနာ၏ဒဏ်ရာကို
လက်ထောက်ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်ကြည့်စေချင်ကြောင်း ပြောပါ
သည်။ ဆရာမသည် ကျွန်တော် တောင်းဆိုသည်ကို လုံးဝ လိုက်လျော
ချင်ပုံမရပါ။ တစ်စုံတစ်ခု အရေးကြီးသလို ဟိုရှပ်ရှပ်... သည်ရှပ်ရှပ်
သွက်သွားပါသည်။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်အား လူနာကို စိတ်ချပြီးထားခဲ့ရန်၊

လက်ထောက်ဆရာဝန်နှစ်ယောက်မှာ ခွင့်ယူပြီး ရန်ကုန်ဆင်းသွားကြကြောင်း၊ ယခု... ခရိုင်လက်ထောက် ကျန်းမာရေး အရာရှိ ဆရာဝန်က ခေတ္တလက်ထောက် ဆရာဝန်အစား ဝင်နေရကြောင်း၊ သူကိုယ်တိုင်လည်း လွန်ခဲ့သည့် ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်ခန့်ကမှ လူနာများကို လှည့်လည်စစ်ဆေးပြီး ပြန်သွားကြောင်း...။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်က အရေးမကြီးသည့် လူနာအတွက် ယခုလောက် ဖုတ်ပူမီးတိုက်လုပ်ဖို့ မသင့်ကြောင်း၊ အခြား ကျန်းမာရေးမှူးများဆိုလျှင် ယခုလောက် မကသည့် ဒဏ်ရာများကိုပင် ချုပ်လုပ်ပြီး အောင်မြင်စွာ ကုသနိုင်ကြကြောင်း ပြောပြီး တခြားထွက်သွားတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် လူနာအတွက် ပိုပြီး အခွင့်အရေးများ တောင်းနေမိလေသလားဟု သံသယဖြစ်မိ၏။ မည်သို့ဆိုစေ အပြာရောင်ဝတ် ဆရာမကတော့ ထိုသို့ပင်လျှင် ယူဆသွားဟန်ရှိပါ၏။

ကျွန်တော်သည် လူနာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် စေတနာကောင်းရှိပါ၏။ သို့သော် လိုသည်ထက်ပိုပြီး ချောက်ချားတတ်လေသလားဟု သံသယ ဖြစ်မိ၏။ မည်သို့ဆိုစေ အပြာရောင်ဝတ် ဆရာမကတော့ ထိုသို့ပင်လျှင် ယူဆသွားဟန် ရှိပါ၏။

ကျွန်တော်သည် လူနာနှင့် ပတ်သက်ပြီး မိမိ၏ သြဇာမည်မျှ ထက်မြက်ကြောင်း၊ မျက်နှာရှိကြောင်း စသည်တို့ကို ကျေးရွာက လူများ အထင်ရှိလာအောင်လည်း ပြုမူနေမိပါသလားဟု သံသယဖြစ်မိ၏။ မည်သို့ဆိုစေ အပြာရောင်ဝတ် ဆရာမကတော့ ထိုသို့ပင်လျှင် ယူဆထားဟန်ရှိ၏။

လူနာစမ်းသပ်ကုတင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော မက်ရှီကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် စိတ်အားများပင် ငယ်သွား၏။ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် တက်လာခဲ့ရသည့် လှိုင်းသည် ချောက်ကမ်းပါးနံရံကို တွေ့လိုက်ရသည့်နယ်

ဘန်ရပ်သွားရတော့မည့်နှယ်...။

“မကံရှိ...”

လူနာ မျက်ခွံကလေးများဖွင့်ကာ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်၏။
ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး ပြုံးလိုက်ရ၏။

“ခဏနေရစ်စမ်းခဲ့ဦးနော်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ခေါင်းညိတ်ရှာသည်။ အစောင့်မရှိ၊ တစ်
ယောက်တည်းထားခဲ့ကာ ကျွန်တော်သည် လက်ထောက်ဆရာဝန်
တာဝန် ခေတ္တယူထားရသော ခရိုင်လက်ထောက် ကျန်းမာရေးအရာရှိ
ထံ ပြေးခဲ့ရသည်။

သူ ထမင်းစားနေစဉ် ကျွန်တော်က လူနာ၏အကြောင်း၊
ကျွန်တော့် တွေ့မြင်ချက်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထင်၊ ဒဏ်ရာနှင့် လူနာအခြေ
အနေအားလုံး ပြောပြ၏။ သူ စိတ်ရှည် လက်ရှည် နားထောင်ပြီး
လက်ဆေးပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဆေးရုံကို ပြန်လိုက်လာပါ
သည်။

ဆရာသည် လူနာကို သေချာစေစပ်စွာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပါသည်။
ဆရာမကို ခေါ်သေး၏။ မရှိကြောင်း သိသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဆရာမ
နေရာထားပြီး လက်ဆေးခိုင်းပါသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဆေးပါ
သည်။ ပြီးမှ ဒဏ်ရာချုပ်ရိုးကိုဖြေခိုင်းပြီး ကျွန်တော်က ကတ်ကြေး၊
ညှပ် စသည်တို့ဖြင့် ဖြေပြီး ဝမ်းလုံးဖြင့် သန့်ပြန့်အောင် လုပ်ပေးပါသည်။

ဆရာသည် ခွဲစိတ်သည့်အခါတွင် စွပ်သည့် ပေါင်းတင်ထားသော
လက်အိတ်ကို စွပ်၍ ဒဏ်ရာတွင်းကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ် နှိုက်သွား
ကြည့်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း မျက်တောင်မခတ်၊ အသက်မရှူဘဲ

ကြည့်နေရာမှ ဆရာလက်သည် အတွင်းဝင်သွားသည်မှာ လက်ကောက်
ဝတ်ပင် ပျောက်သွားသည်အထိ ဖြစ်တော့သည်အထိ ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး ဆရာသည် လူနာမမြင်
အောင် ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။ ပြီးတော့ လက်ကို ပြန်ထုတ်ပြီး ဒဏ်ရာ
ကို မေးငြေ့ပြသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဂေါ့စအသစ် ပေါင်းတင်ထားပြီး
ကပ်၍ ခပ်ရွံ့ စည်းပေးထားလိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တယ်လီဖုန်း
ဆက်၍ ဆရာဝန်ကြီးထံ ဆရာ အကြောင်းကြားနေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြင်ခန်း၌ စကားပြောနေစဉ် ဆရာဝန်
ကြီးနှင့် စောစောက အပြာရောင်ဝတ် ဆရာမတို့ ရောက်လာပါသည်။

ဆရာဝန်ပြောသမျှ နားထောင်ရင်း ဆရာဝန်ကြီးသည် လူနာကို
သွေးစမ်းခြင်း၊ မျက်ခွဲလှန်ကြည့်ခြင်း ဒဏ်ရာတစ်ဝိုက် ထောက်ကြည့်ခြင်း
စသည်ပြုလုပ်ပြီး ခွဲစိတ်ခန်းကို ပြင်ခိုင်းပါသည်။ ကိရိယာများ ပြုတ်ခိုင်း
ပါသည်။

အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေချိန်မှာ ညဉ့် ၁၁ နာရီ ရှိနေပါပြီ။

ယခုမှ ဆေးရုံတစ်ရုံလုံး သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာခဲ့သလို ဖြစ်နေပါ
သည်။ နောက်ထပ် အပြာဝတ်၊ နောက်ထပ် အနီဝတ်၊ နောက်ထပ်
အနီဝတ်... နောက်ထပ် နောက်ထပ် စသည်ဖြင့် လူတွေ များလာပါ
သည်။ အသံဗလံများ မြည်လာပါသည်။

ကျွန်တော့်တာဝန် ယခုမှ ပြီးပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည်
ဆေးရုံနဲ့ ကင်းဝေးရန်အတွက် ဝရန်တာမှ ထွက်၍ မြက်ခင်းပြင်ကို
ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

မကံရှိ ကံကောင်းပါစေ။

ထိုအခိုက် ဆရာမတစ်ယောက် ရောက်လာပါသည်။

“ဆရာဝန်ကြီးက ဆရာကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

ဟု ပြော၍ လိုက်သွားရပါသည်။

ဆရာဝန်ကြီးအား ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်း ဝင်ရန် အဖြူဝတ်ရုံများ ဆင်းစွပ်များကို ဆရာမနှစ်ယောက်က ဝတ်ဆင်ပေးနေစဉ် တွေ့ရသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးရင်း အင်္ဂလိပ်စကားနှင့် ညင်သာစွာ ပြောပါသည်။

“မင်းလူနာကို ငါမိုက်ခွဲကြည့်တော့မလို့၊ မင်းလူနာကို မင်းရော မကြည့်ချင်ဘူးလား။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဒီအခွင့်အရေးအတွက် မမျှော်လင့်မိတာ အမှန်ပါ။”

ဟုပင် ပြန်ပြောမိပါသည်။

“လုပ်လေကွာ...၊ ငါ့ဘေးနားမှာ မင်းက ငါ့အတွက် သက်သေ ပေါ့ကွ။”

ဟု အင်္ဂလိပ်လို ပြောရာမှ အဖြူဝတ်ရုံ ခြုံခိုင်းပါသည်။

မကံရှိမှာ မေ့ဆေးဝပြီး ငြိမ်နေပါပြီ။

ဆရာဝန်ကြီး၏ ဓားကလေးက တစ်ကြောင်းတည်း ရင်ဝ အောက်မှ ဆီးစပ်အထိ ဆွဲချလိုက်ပါသည်။ စိုလာသည့် သွေးများကို ဥမ်းလုံးဖြင့် ဆရာမက လိုက်တို့ပေးနေစဉ် ဆရာဝန်ကလေးက ပြတ်သွားသော သွေးကြောကလေးများကို ကလစ်ဖြင့် ဖမ်း၍ဖမ်း၍ ညှပ်လိုက်ပါသည်။

အတိတ်ဆိတ်ဆုံး အချိန်တည်း။

ဝမ်းမိုက်ကိုဖွင့်ပြီးပါပြီ။ ဒဏ်ရာအပေါက်မှ ဝင်သွားသော ငုတ်က အတွင်းအင်္ဂါကို ထိခိုက်မှု ရှိမရှိ အသေးစိတ် စစ်ဆေးကြည့်ရာမှ ဆရာ

ဝန်ကြီးသည် စုတ်သပ်ရင်း ခေါင်းခါလိုက်ပါသည်။

သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်၍ လှန်လှောကြည့်နေသော သားအိမ်မှာ သန္ဓေယော်ဖြင့် ကြီးထွားလုံးကျစ်မာကျောနေပါသည်။ အရောင်မှာ သဖြေ သီးမှည့်ပမာ ညိုနေပါသည်။ ညာဘက်ဘေးတွင် ငုတ်ထိုးထားသဖြင့် လက်ညှိုး တစ်ခေါင်းဝင်လောက်အောင် ပေါက်နေပါပြီ။

“သားအိမ်ကို ခွဲမွေးပေးရတော့မှပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သန္ဓေကတော့ မရှင် နိုင်တော့ဘူး”

ဟု သူ့ကိုယ်သူ ညည်းသလို အသံထွက်၍ ပြောပါသည်။ လက် ထောက်ဆရာဝန်၊ ဆရာမများနှင့် ကျွန်တော်ပါ အားလုံး ခေါင်းညိတ်မိ ကျပါသည်။

လူနာ အခန်းပြင်ပြန်ရောက်ချိန်မှာတော့ နံနက် ၃ နာရီ ထိုးနေပါ ပြီ။

ဆေးရုံမှအထွက် ဆင်ဝင်အောက် ရောက်သောအခါ ဆရာဝန် ကြီးက ကျွန်တော့်အနား ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော့် နာမည်ကို ခေါ်ပြီး ကားပေါ်တက်တော့မည့်ဆဲဆဲ တံခါးဖွင့်ထားရင်းက တစ်စုံ တစ်ခု စဉ်းစားသလို လုပ်ကာ အကြာကြီးနေပြီးမှ...

“ငါ မင်းကို ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ဘူး”

ဟု အင်္ဂလိပ်လို ပြောပြီး နှုတ်ဆက်သွားပါသည်။

* * *

အတိတ်ဟူသည် ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရှိလှ၏ဟု ကျွန်တော်ဆိုပါသည်။ သို့သော် လန်းဆန်းလျက်ပင် ရှိသေးသည်ဟုဆိုသည့်အတိုင်း ကျွန်တော် သည် အတွေးနစ်သလို ဖြစ်နေစဉ်...

ဘေးမှ ပါလာသော လက်ရှိ ကျန်းမာရေးမှူး ဦးသန်းထွန်းက

ကျွန်တော့်အား...

“ဆရာ ခွင့်ဘယ်တော့စေမလဲ၊ ဒီမှာ တစ်ည နှစ်ညလောက်တော့ အိပ်ပါ ဆရာ၊ ဆရာ မိတ်ဆွေတွေက သိပ်တွေ့ချင်နေကြတာ...”

ဟု ပြောတော့မှ ဦးသန်းထွန်းကိုလည်းကောင်း၊ ကိုခင်မောင်ကိုလည်းကောင်း သတိရလာ၏။ ညမအိပ်နိုင်သဖြင့် တောင်းပန်ရတော့သည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ရွာက ဆရာ မိတ်ဆွေတွေ အားလုံး တစ်စုတည်း၊ တစ်ချိန်တည်း တွေ့ရအောင် ကျွန်တော့် အိမ်ကို နောက်မှာထားမယ်။ အခု အလှူအိမ်ကို သွားကြရအောင်၊ ဟိုမှာ အားလုံး လူစုံတက်စုံ ရှိနေမှာ သေချာတယ် ဆရာ”

ဟု ဦးသန်းထွန်းပြောသဖြင့် ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

ကိုခင်မောင်က သူသွားနှင့်မည်ဆိုပြီး ထွက်သွားသဖြင့် ဦးသန်းထွန်းနှင့် ကျွန်တော်မှာ စကားတပြောပြောနှင့် ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြပါသည်။

ထိုအခိုက် အလှူလှည့်လည်လာသည့် လူတန်းကြီးကို တလှုပ်လှုပ် လှမ်း၍ မြင်ရပါသည်။ တီးသံမှုတ်သံများလည်း ပျံ့လွင့်လာပါသည်။

လူတန်းကြီးမှာ တရွေ့ရွေ့ နီးကပ်လာပါသည်။ နီးကပ်လာသော အခါ တောက်ပြောင်ဝင်းလက်နေသော အရောင်စုံနှင့်တကွ ရင်းနှီးသူ၊ ခင်မင်သူ၊ မြင်ဖူးသူ၊ မျက်မှန်းတန်းမိသူ စသည့် လူတစ်ဦးချင်းတို့ကိုလည်း တွေ့လာရပါသည်။ ဆိုင်းသံ၊ ဗျောသံ၊ အိုးစည်သံတို့မှာလည်း ပို၍ ဆူညံသံကွဲလာပါသည်။

ထိုအိပ်မက်

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်စုကလေးတွင် လူသုံးယောက်ရှိသည်။
ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် လေးနှစ်သမီးကလေးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဤသမီးကလေး မမွေးမီကတည်းက ကျွန်တော် အိမ်ခန်းရနီးနီး
လျှောက်လွှာများ တင်ခဲ့သည်။ အစိုးရအိမ်ခန်းကတော့ မရခဲ့ပါ။
သမီးမွေးစက စပြီး တစ်နှစ် တစ်နေရာလောက်နီးနီး ပြောင်းရွှေ့ စံမြန်း
ခဲ့ကြရသည်မှာ ရန်ကင်းတိုက်ခန်း၊ ကျိုက္ကဆံလမ်းမှ ယောက္ခမခြံ၊
ကမာရွတ်မှ အခန်းတစ်ခု၊ အင်းစိန်မြို့ရှိ အခန်းတစ်ခန်းမှသည် ယခု
တောင်ဥက္ကလာမှ အခန်းလေးတစ်ခုသို့သာ ရောက်ခဲ့ပြီ ကျွန်တော့်မှာ
နယ်ကပြောင်းလာရသော အမှုထမ်းတစ်ဦးအနေနှင့် လျှောက်လွှာတင်
ထားသော အခန်းကား မရသေး။

တစ်ခါမက၊ နှစ်ခါမက အခါခါဆိုသလို ကျွန်တော် အိပ်မက်
မက်လေ့ရှိသည်မှာ အိမ်ကျယ်ကြီးတွင် နေရလေ့ရှိသည်ဟူ၍ ဖြစ်ပါ
သည်။ တစ်ခါက မက်မိသော အိပ်မက်မှာ အိပ်နေရာမှ နီးလာသော
အခါ တစ်ယောက်တည်း အသံထွက်အောင် ရယ်ရသေးတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သည့် အိမ်ကြီးမှာ အလွန်ကြီးလှသည်

ဖြစ်၏။ အိမ်ကြီးကြီးသလောက် အခန်းတွေကလည်း များလှ၏။ တစ်ခုသော အခန်းတွင် ကျွန်တော့် ဇနီးက ထမင်းချက်နေ၏။ ကျွန်တော့် သမီးလေး ဝင်းမင်းမြတ်က သူ့အမေအနားမှာ ခြေချထားသော ဟင်းရွက်အဖွမ်းအရင့်များကို စဉ်းတီတုံးကလေး တစ်ခုပေါ်တင်ပြီး ဇွန်းကလေးကို ဓားလုပ်ကာ လှီးကစားနေ၏။

ကျွန်တော်က ဧရာမစာအုပ်စင်ကြီးဘေးမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ပြီး ဧရာမအင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကြီးကို ဖတ်နေ၏။ စာဖတ်ရသဖြင့် ညောင်းလာပြီး ကျွန်တော်က စာအုပ်ကြီးကို ဘေးမှ စားပွဲပုပေါ်တင်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ အညောင်းအညာ ဆန့်ရင်း သူတို့သားအမိ ချက်ပြုတ်နေသည့် အခန်းကို ဝင်သွား၏။ မီးဖိုပေါ်တွင် ဝက်သားနီချက်အတုံးကြီးများ ဖျစ်ဖျစ်မြည်နေ၏။ ဟင်းနဲ့ကလည်း မွှေးလှသည်။ ထမင်းဆာချင်စိတ်လည်း ပေါက်လာ၏။

ကျွန်တော်က...
“ကျက်ရင် စားကြစို့”

ဟု ပြောသောအခါ ဇနီးဖြစ်သူက ဟင်းအိုးထဲသို့ ရေစွက်လိုက်ရင်းမှ...

“ဒီတစ်ရေခန်းတော့မှ စားတာပေါ့”
ဟု ပြောသဖြင့် သူတို့အနားက ထွက်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော်က

“ခူးပြီးရင် ထမင်းစားမောင်းကလေး တီးလိုက်ကွာ”
ဟု ပြောရာ ကျွန်တော့်ဇနီးက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ကျွန်တော့်

သမီးလေးက လျှာသွက် အာသွက်ဖြင့်...
“ဟုတ်ကဲ့... ဒက်ဒီ”

ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော်က ချစ်စနိုးဖြင့် သူ့တင်ပါးကို ခြေဖမိုးဖြင့် ခတ်လိုက်၏။ သူ့ခမျာ လေးဖက်ထောက်ကလေး ကျသွားပြီး

သူ့လက်ထဲမှ ဇွန်းဖြင့် ကျွန်တော့် ခြေသလုံးကို ရိုက်နေလိုက်၏။ ကျွန်တော်လည်း ရယ်ရင်းမောရင်း အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာရာ နောက်တစ်ခန်းသို့ ကူးသွား၏။ ထိုမှ အခြားအခန်းတစ်ခုရောက်သွား၏။ ယင်းကနေပြီး နောက်တစ်ခန်း၊ နောက်တစ်ခန်းဖြင့် ဆက်ပြီး ဝင်လိုက်... ထွက်လိုက်၊ ထွက်လိုက်... ဝင်လိုက်ဖြင့် လုပ်နေမိရာက ထမင်းစား အချက်ပေးသည့် မောင်းသံကို ဆက်ကာဆက်ကာ ကြားသဖြင့် သူတို့သားအမိဆီ ပြန်လာရာ ပြန်မရောက်နိုင်တော့ဘဲ အခန်းများ တစ်ခုပြီးတစ်ခုသာ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်၊ ထွက်လိုက် ဝင်လိုက် လုပ်ရင်းက စိတ်မောပြီး ခိုးလာတော့၏။ ဤတွင် ဘယ်နှစ်ချက်မှန်းမသိ၊ ခေါက်လိုက်သောနာရီသံချောင်းသံအဆုံးကို နှစ်ချက်ဆက်၍ ကြားလိုက်ရ၏။

ထိုအခါမှ စိတ်အမောများ ပြေသွား၏။ သူတို့သားအမိမှာ ကျွန်တော့်ဘေး၌ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်လျက် အိပ်မောကျနေကြ၏။ စင်စစ် ကျွန်တော်တို့မှာ တောင်ဥက္ကလာက အခန်းကျဉ်းတစ်ခုမှာ သုံးဦးသား ဖြစ်သလိုနေကြရသည်။ သည်အဖြစ်နှင့် အိပ်မက်ထဲက အဖြစ်တို့ကို ယှဉ်ကြည့်မိပြီး ကျွန်တော့်မှာ အသံများထွက်အောင်ပင် ရယ်မိရသေး၏။

ဟိုပြောင်းသည်ရွှေ့ နေရသည့် အဖြစ်ကား စင်စစ် ကသီလင်တနိုင်လှ၏။ နေသားတကျကို မဖြစ်နိုင်။ အမေပြောသလို ပြောရလျှင်...

“ခွေးနေရာ မရနိုင်”

ဆိုသလို ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် စာရေးဆရာအနေဖြင့်ကား တွက်သားကိုက်ပါသည်။ ရုပ်ကွက်စုံသဖြင့် လူတန်းစုံတွေ့ရသဖြင့် ဇာတ်လမ်းစုံတွေ့ရ၏။ တကယ်သာ စာရေးကြတော့မည်သာ ဆိုပါက...

“ရေးစရာ ကုန်ကြမ်း”

များတစ်ထမ်းတစ်ပိုးကြီး ရနိုင်ပါပေ၏။

သို့သော် ကုန်ကြမ်းများ ရတိုင်း စာမရေးဖြစ်သည်က များပါ၏။ မိုးလင်းလာပြီး ဖင်လှုပ်၊ ခေါင်းလှုပ်နှင့် ရုံးတက်ရန် ဘတ်စ်ကားဆီ ပြေးရ၏။ ရုံးရောက်ပြီး ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်ရန် ဘတ်စ်ကားကို တိုးရ ဝေ့ရ၏။

အိမ်ရောက်ပြီး မကြာပါ။ ညစာကလေး ဝါးမျိုပြီး ဇနီးသည်နှင့် ဟိုအရေး သည်အရေး ငွေရေး၊ ကြေးရေး၊ စားရေး၊ သောက်ရေး စသည် ပြောပြီး အိပ်ရာဝင်ကြပြန်ပါသည်။ သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့ သံသရာသာ လည်သွားပါသည်။ စာရေးဖို့ကို ခရီးမဆိုက်နိုင်။ ကြာတော့ စာရေးခြင်း ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော့် အလုပ် မဟုတ်တော့သလို ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့် အလုပ်မှာ ဘတ်စ်ကားတက်ခြင်း၊ ဘတ်စ်ကား ဆင်းခြင်းတို့သာ ဖြစ်နေ ပါတော့သည်။

ကျွန်တော့် ဇနီးကတော့ အိမ်မှာနေရသူမို့ ရပ်ကွက်အတွင်းမှ ယောက်ျားများ၊ မိန်းမများကို ဘယ်သူနှင့် ဘယ်သူက ဇနီးမောင်နှံ တော်ကြသည်ဆိုခြင်းမျိုးကို သိ၏။ သူပြောမှ ကျွန်တော်လည်း သိလိုက် ၏။ အိမ်ရှေ့မှာ ဆော့နေသော ကလေးများရှိကြ၏။ ဟိုကလေးနှင့် သည်ကလေး အမြှာပူးဆိုသည်ကို သိ၏။ ဟိုကလေးက ဟိုဇနီးမောင်နှံ တို့၏ သားသမီးစသည်တို့ကိုလည်း သိ၏။ သူပြောမှ ကျွန်တော်လည်း လိုက်၍သိလိုက်၏။

သူပြောသည့်အထဲတွင် တစ်ခါတစ်ရံ လင်မယားများ ရန်ဖြစ် သည့်အကြောင်းလည်း ပါ၏။ ရန်ဖြစ်သံများကို နားထောင်ပြီး ယောက်ျား ဖြစ်သူက ယခင်မယားကြီးရှိကြောင်း၊ သားသမီးများလည်း ရှိကြောင်း၊ ယောက်ျားဖြစ်သူက ကုန်စုံဆိုင်က အမျိုးသမီးနဲ့ ဘာလိုလို

ဖြစ်နေ၍ ယခု မိန်းမက စွပ်စွဲကြရာက ယခုလို ရန်ဖြစ်နေကြကြောင်း စသည်ဖြင့် ရန်ဖြစ်ကြသည်အထဲမှ စကားများကို ကိုးကားပြီး ပြန်ပြောပြ၏။ ဤအခါများတွင်လည်း မအိပ်ချင်သေးက နားထောင်လို့ ရသော်လည်း အိပ်ချင်လာပြီဖြစ်သောအခါ ကျွန်တော့်မှာ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် နားထောင်နေရာမှ ကျွန်တော့် ဟောက်သံ ပေါ်လာသောအခါ သူပြောသော ဇာတ်လမ်းများကို သူ့ဟာသူ ဘရိတ်အုပ်သွားရတော့သည်။

သူ့ အမေလိုပင် ကျွန်တော့်သမီးကလည်း အပြောကောင်းတတ်ပါသည်။

“ဒက်ဒီရယ်...၊ မိသေးဆိုတာကလေး သူတို့မှာ မောင်နှမတွေ အများကြီးပဲ နေကြတာတဲ့၊ ထမင်းချက်တော့လည်း သူတို့ဟာသူတို့ ချက်တာပဲတဲ့။ စားကျတော့လည်း သူတို့ဟာ သူတို့ စားကြတာပဲတဲ့။ သူတို့အဖေနဲ့ အမေက မြို့ထဲမှာ နေတာတဲ့။ ညအိပ်ရင်လည်း သူတို့ဟာ သူတို့ အိပ်ကြတာပဲတဲ့။ အဲဒါ မကြောက်ဘူးတဲ့... တော်”

ဟု ပြောတတ်ပါသည်။ စကားလည်း ပီပါသည်။ တစ်နှစ်ပြည့်သည့်အခါကစပြီး စကားပြောတတ်လာသဖြင့် ယခု လေးနှစ်ပြည့်သည့်အခါမှာဆိုလျှင် လူကြီးပြောသည့် လေသံများ အတုခိုး၍ ပြောတတ်နေပါသည်။

တစ်ခါက ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ မောင်စိန်သော်က...

“မီးမီးစားဖို့”

မုန့်ထုပ်ကလေးများနှင့် မြေပဲဆားလှော်များ ကျွန်တော့်ကို ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က သမီးအားပေးရင်း...

“ဒါ... ကိုစိန်သော်က ပေးလိုက်တာ”

ဟု ပြောကာ သူ့ကို ပေးပါသည်။ သူက လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ခံယူရင်း...

“အဲတော်... ကိုစိန်သော်က တော်သားပဲ”

ပြောသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ရယ်မိပါသည်။

မိသေးဆိုသော ကလေးမလေးမှာ အသက်ရှစ်နှစ်လောက်ရှိပါ
ဦးမည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးက မုန့်ဖိုးပေးပြီး ဆန်ထုတ်၊ ရေနံထုတ်၊ လက်ဖက်
ရည်ဝယ် စသည်ဖြင့် ခိုင်းလေ့ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို
သိပါသည်။ ကျွန်တော့် ဇနီးကို မေးကြည့်သောအခါ ကျွန်တော့် သမီး
ပြောတာ အမှန်ဖြစ်နေပါသည်။ သူတို့အဖေနှင့် အမေမှာ မြို့ထဲ
တစ်နေရာတွင် ထမင်းကြော် ရောင်းနေကြပါသည်။ တောင်ဥက္ကလာကို
ပြန်ချိန်မရကြပါ။ တစ်ပတ်မှ တစ်ခါလောက် ပြန်လာနိုင်ကြပါသည်။
ချက်စရာ ပြုတ်စရာများကို ကလေးကြီးတို့က သွားယူပြီး သူတို့ဟာ
သူတို့ ချက်ပြုတ်စားကြရသည်။ သမီးကလေးပြောမှ သူတို့မောင်နှမ
တွေအကြောင်းကို သတိထားကြည့်မိပါသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာလည်း
ကောင်းပါသည်။ စာရေးမည်ဆိုက ရေးနိုင်လောက်သည့် အကြောင်း
များ၊ ဖန်တီးယူ၍ ရနိုင်ကောင်းသော ကုန်ကြမ်းများသာ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါက အိမ်ရှေ့တွင် ကောင်ကလေးမည်းကြုတ်ကြုတ်
တစ်ယောက် ဂေါ်လီပစ်တမ်းကစားနေသည်ကို ကျွန်တော့်သမီးက...

“ကိုကိုရေ... ကိုကိုရေ”

ဟု လှမ်းခေါ်နေပါသည်။

ကျွန်တော်က...

“ဟဲ့... သမီး၊ ဘယ်သူ့ကို ခေါ်တာလဲ”

ဟု မေးရာ ကောင်ကလေးကို မေးငေါ့ပြုပြီး...

“ဟို... ကိုကိုလေ၊ သူ့နာမည်က မောင်အေးတဲ့၊ သူ့မှာလေ အဖေ
လည်း မရှိဘူး၊ အမေလည်း အခု မရှိပြန်တော့ဘူးတဲ့”

ဟု ပြောနေပြန်ပါသည်။

ထိုအခိုက် မောင်အေး ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပေါက်ဝ ရောက်လာ
ပြီး...

“ဘာလဲ... မီးမီး”

ဟု မေးသည် ကျွန်တော့်ကိုလည်း စပ်ဖြူဖြူလုပ်ရင်း...

“ဦးလေး ဒီနေ့ ရုံးမသွားဘူးလား၊ မမရော...”

ဟု မေးပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ ရုံးမသွားကြောင်း၊ မီးမီးတို့
အမေ နောက်ဖေးမှာ ထမင်းဟင်းချက်နေကြောင်း ပြောလိုက်ပါသည်။
သူသည် မီးမီးတို့ သားအမိနှင့် ရင်းနှီးနေဟန်ရှိပါသည်။ တစ်နည်း
အားဖြင့်လည်း သူတို့သားအမိ မောင်အေးကို တောက်တိုမည်ရ ခိုင်းရ
အောင် စည်းရုံးထားကြဟန် တူပါသည်။

မောင်အေးက...

“ဘာလဲ မီးမီး”

ဟု မေးလျှင် ကျွန်တော့်သမီးက လက်ထဲက ဆုပ်ထားသော
ပိုက်ဆံကလေးများ မောင်အေးလက်ထဲ ထည့်ပေးရင်း...

“မေမေက ငရုတ်သီးလှော်ပြီးသား အမှုန့် တစ်မတ်ဖိုး ဝယ်ပေး
ပါတဲ့၊ ပြီးတော့လေ... မီးမီးဖို့ ဘိုးသိကြားတစ်ထုပ် ဝယ်ခဲ့နော်”

ဟု ကျကျနန မှာနေပါသည်။

ဘိုးသိကြား ဆိုသည်မှာ ဆီးသီးအခြောက်များကို ထုထောင်းပြီး
သကာရည်၊ မဆလာတို့ဖြင့် လုပ်ထားသော အထုပ်ကလေးများ ဖြစ်ပါ
သည်။

မောင်အေးက ပိုက်ဆံကိုကိုင်ရင်း ပြုံးစစ လုပ်နေပါသည်။ ကလေး
ကိုကြည့်လိုက်၊ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်နှင့် မသွားသေးဘဲ ယောင်
ပေပေ လုပ်နေပါသည်။ ကျွန်တော် စာဖတ်ရင်းမှ အကဲခတ်နေမိပါ

သည်။ မီးမီးက လေသံနှင့်...

“သွားလေ... သွားဝယ်လေ”

ဟု ပြောနေပါသည်။ တော်တော်ကြာမှ မောင်အေးက...

“ပိုက်ဆံမလောက်ဘူး၊ ကိုကို့မှာလည်း ပိုက်ဆံမပါဘူး”

ဟု လေသံနှင့် ပြန်ပြောသံ ကြား၍ မနေနိုင်တော့ဘဲ ကျွန်တော် ထကြည့်မိပါသည်။

တကယ်လည်း ဟုတ်နေပါသည်။ ငရုတ်သီးမှုန့် တစ်မတ်ဖိုး အတွက် မတ်စေ့ကလေးသာ ပေးထားသည်။ ဘိုးသိကြားတစ်ထုပ် အတွက် ဆယ်ပြားလား၊ ဆယ့်ငါးပြားလားမသိ။ အပိုက မပါ ပါ။

ကျွန်တော်က မီးဖိုဘက်ကို လှမ်း၍...

“ဟေ့... မင်းဟာက မတ်စေ့ပေးပြီး ငရုတ်သီး တစ်မတ်ဖိုးနဲ့ ဆီးထုပ်ပါ မှာတော့ ဟိုမှာ ဘယ်လိုလုပ် ဝယ်မလဲကွ၊ ပိုက်ဆံ ထပ်ပေးဦး မှပေါ့”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်ရပါသည်။

မီးဖိုချောင်တွင်းက ပြန်ပြီး...

“မောင်အေးရေ... ငရုတ်သီးမှုန့်ပဲ ဝယ်ခိုင်းတာဟေ့၊ ဘိုးသိကြား မပါဘူး”

ဟု လှမ်းပြောတော့မှ မီးမီး လူလည်လုပ်ပြီး သူ့အတွက် အပိုမှာ ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ပါသည်။ ထိုအခါမှ မောင်အေး လည်း...

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားပါ၏။

မီးမီးကတော့ မကျေနပ်ချေ။

“တကယ်ပဲ... မောင်အေးဟာ၊ ဟိုတစ်နေ့ကတော့ စားမလား...

စားမလားနဲ့ ဝယ်ပေးတယ်၊ အခုတော့ ဝယ်မပေးဘူး”

ဟု မျက်နှာကြီး စူအောင့်ပြီး မီးဖိုထဲ ဝင်ပြေးပါသည်။

မောင်အေး ငရုတ်သီးမှုန့်ဝယ်ပြီး ပြန်လာသောအခါ ငရုတ်သီးမှုန့် အပြင် ဘိုးသိကြားတစ်ထုပ်ပါ ပါလာပါသည်။ မီးမီးက ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူနေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ မနေသာတော့ဘဲ...

“ရှေး... ရှေး... မောင်အေး၊ ဘိုးသိကြားအတွက် ပိုက်ဆံ ယူဦးလေ”

ဟု ဆိုပြီး အိတ်ထဲက မတ်စေ့တစ်စေ့ ထုပ်ပေးရပါသည်။

မောင်အေးက နောက်ဆုတ်... နောက်ဆုတ်နဲ့ မယူဟု ငြင်းနေပါသည်။ ကျွန်တော်က အတင်းပေးပါသည်။ မယူပါ။ ထိုအခါ...

“မင်းမှာ ပိုက်ဆံမပါဘဲနှင့် ဘယ့်နှယ်လုပ် ဝယ်လာတာလဲ”

ဟု မေးရာ...

“ကျွန်တော် အကြွေးဝယ်လာတာပါ ဦး”

ဟု ပြောသဖြင့် ပိုစိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး...

“ယူလေကွာ၊ သွားပေးချေ၊ တော်တော်ကြာ အကြွေးတောင်းတော့လဲ ပေးရမှာပဲ ဥစ္စာ”

ဟု ပြောသော်လည်း မယူသလို လုပ်နေပါသည်။

မီးမီးက ဘိုးသိကြားစားရင်း လက်ကလေး တစ်ဖက် မြှောက်ကာ...

“ကိုကို ယူလေ၊ နောက်တော့ မီးမီးကို ဝယ်ပေးရတာပေါ့”

ဟု ပြောသောအခါ မောင်အေးမှာ ရယ်နေပါသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်ကပါ တိုက်တွန်းသဖြင့် မတ်စေ့ကလေး ယူသွားပါသည်။ မကြာပါ။ ဆယ်ပြား ပြန်လာပေးပါသည်။ ၎င်းကို ယူသွားဟု ပြောသော်လည်း မယူဘဲ ထွက်ပြေးသွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သား ထမင်းစားကြတော့မှ စောစောက မောင်အေးအကြောင်း မီးမီးပြောထားသည့် တစ်စွန်းတစ်စကို မေးကြည့်မိပါသည်။

“သူ့မှာ အဖေလည်း မရှိဘူး၊ အခု အမေကလည်း မရှိပြန်ဘူးတဲ့”

ဟု ပြောထားသဖြင့် ကျွန်တော့် ဇနီးကို မေးကြည့်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော့် ဇနီးက ပြောပါသည်။ မောင်အေးအမေနှင့် မောင်အေး အဖေတို့မှာ ကွဲနေကြသည်။ တော်တော်ကြာ ဟန်ရှိပြီ။ ယခုဆိုလျှင် မောင်အေး အဖေမှာ နောက်အိမ်ထောင်နှင့်ပင် ကလေးတွေ ရနေပြီဟု သိရပါသည်။ ယခု မောင်အေး ဖအေမှာ ဘတ်စ်ကားလိုင်းတွင် ကားမောင်းပြီး ဝင်ငွေကောင်းမည် ဖြစ်သော်လည်း မောင်အေးကို အတူခေါ်မထားဘဲ သူ့အမေနှင့်သာ နေသည်ဟု သိရသည်။

“ဒါဖြင့်... အခု သူ့အမေ အခုမရှိပြန်ဘူး ဆိုတာကရော...”
ဟု မေးရပြန်ပါသည်။

“ဟိုတစ်လောဆီကလေ ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ဆိုက်ကားသမားတွေနဲ့ အချိန်မတော် ညကြီးမိုးချုပ်မှာ ရဲတွေတွေ့သွားလို့ ဖမ်းသွားတာတဲ့၊ ပြီးတော့ ထောင်ကျသွားသတဲ့”

“မင်းကလည်းကွယ်...၊ ဆိုက်ကားသမားတွေနဲ့ တွေ့တာနဲ့ပဲ ထောင်ကျကရောတဲ့လား”

ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စကားကို နားထောင်ရင်း ထမင်းစားဟန် ဆောင်နေသည့် မီးမီးဆီ မသိမသာ မေးငေါ့ပြရင်း...

“အို... ရှင်ကလည်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က ရာဇဝင် မကောင်းလို့ နေမှာ

ပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်မှ ကျွန်တော့်မှာလည်း မဆက်သာတော့ပါ။
ထမင်းကိုသာ စားရပါသည်။

“ဒါဖြင့်... ဒီကလေးက ဘယ်သူတွေနဲ့ နေတာလဲ”

“သူ့ကြီးတော်နဲ့ နေတာပေါ့”

ဤတွင် မီးမီးက ငြိမ်ငြိမ်မနေဘဲ ဝင်ပြောပြန်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒက်ဒီ၊ သူကလေး အဒေါ်နဲ့ နေရတော့ အရင်
တစ်ခါ အဒေါ်က ရိုက်တယ်တဲ့”

ဟု ပြောပါသည်။

“ဘာလို့ ရိုက်တာတဲ့လဲ”

“ဟင်းတွေ များများစားလို့တဲ့”

ကျွန်တော့်မှာ ထမင်းမသီးအောင် အနိုင်နိုင်ကြီးစားရင်း ရယ်လိုက်
မိပါသည်။

“မီးမီးလည်း သတိထား၊ ဟင်းတွေချည်းပဲ အများကြီးစားရင်
အရိုက်ခံရမယ်”

ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။ သူ့အမေပြောမှ ရှင်းသွား
ပါသည်။

“သူ့အဒေါ် မြို့ထဲသွားနေတုန်း ချက်ထားတဲ့ ဟင်းတွေ မကုန်
အောင် အကုန်စားပစ်လို့ ရိုက်တာပါတဲ့”

မောင်အေးနှင့် ကျွန်တော် မျက်မှန်းတန်းမိသွားပါသည်။ တစ်ခါ
တစ်ခါ ကျွန်တော် စာဖတ်နေသည့်အခါ အိမ်တံစက်မြိတ် ခွေးကတက်
တွင် လာထိုင်တတ်ပါသည်။ သူ့ကြည့်ဖူးသော ရုပ်ရှင်များက ဇာတ်များ
ကို ဟိုတစ်ပေါက် သည်တစ်ပေါက် ပြောတတ်ပါသည်။ သူ ရုပ်ရှင်
ကြည့်ရပုံလည်း ပြောပြပါသည်။

ပိုက်ဆံမပေးရဘဲ ရှေ့လူ၊ နောက်လူကြား ညှပ်လိုက်သွားပြီး ကြည့်ရုံ၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မလစ်ဘဲ ပြန်ထွက်ခဲ့ရုံများ ရယ်ရင်း မောရင်း ပြောပြတတ်ပါသည်။

အသက်မှာ ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက်သာ ရှိပါဦးမည်။ အသားက မည်းမည်း၊ နှုတ်ခမ်းခပ်လန်လန်၊ သွားခပ်ကြီးကြီး၊ နှာခေါင်းပွပွ၊ ဆံပင်လိမ်ကောက်ကောက်၊ မျက်လုံး မျက်ခုံးကောင်းကောင်းနှင့် မေးရိုးကားမည့် သဏ္ဍာန်ရှိသည်။ သူ့အသက်နှင့်စာလျှင် အရပ်အမောင်းထွက်သည်။

သို့သော် ကလေးစိတ် မပျောက်သည်လား၊ စိတ်နေ မဖွံ့ဖြိုးသည်လား မပြောတတ်၊ ကလေးငယ်များလို ကစားပြီး တစ်ခါတစ်ရံ လုံချည်ကွင်းလုံးချွတ် ပြေးသည်ကို မြင်ရတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါတွင်လည်း ကွင်းသိုင်းရင်း ဂေါ်လီရိုက်တတ်၏။

ညနေစောင်း တစ်ခါတလေ ပုလင်း လက်တစ်ဖက်ကဆွဲပြီး ထွက်သွား၏။ အပြန်တွင် ပုလင်းကလေးဆွဲပြီး ပြန်လာ၏။ သူ့ကို မေးကြည့်သောအခါ လူကြီးများ ဝယ်ခိုင်းသည့် အရက်သွားဝယ်ပေးရသည်ဟု ပြော၏။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း သောက်ချင်လျှင် ဝယ်ပေးမည်ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့အရွယ် အရက်ဆိုင်တွင်း မဝင်ရဟု တားမြစ်ထားသည်ဆိုခြင်းကို သိ၏။ ဝယ်၍ရမည်လည်း မထင်ခဲ့။ ခိုင်းလည်း မခိုင်းခဲ့ပေ။ သူကတော့ ရသည်။ ဝယ်ပေးမည်ဟု ဆိုပါသည်။

တစ်ခါက မောင်အေးကို အရပ်ထဲမှာ မတွေ့ရချေ။ မတွေ့ရတာ ကြာသဖြင့် ကျွန်တော့် ဇနီးကို မေးကြည့်မိသေး၏။ ဟုတ်သည်။ မောင်အေးတစ်ယောက် သူ့အဒေါ် ရိုက်နက်ပြီး အိမ်မှာ မနေနှင့်ဟု နှင်လိုက်သဖြင့် ထွက်သွားကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်တော့်မှာ

စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိ၏။

သို့သော် သူ့အဒေါ်ကတော့ အကြောင်းမဲ့ ရိုက်လိမ့်မည်တော့ မဟုတ်ချေ။ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရိုက်လိမ့်မည်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် ဇနီး မေးကြည့်တော့...

“ဟုတ်တယ်၊ ပန်းကန်တွေ ခွဲပစ်လို့ သူ့အဒေါ်က စိတ်ဆိုးလို့ ရိုက်ပြီးနှင်တာတဲ့”

“ဟယ်... ဒါဖြင့် ဒီကောင်လေး ဘယ်သွားနေပါလိမ့်မလဲ”
ဟု ညည်းညူမိပါသည်။

“နောက်ထပ် အဒေါ်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်တဲ့၊ မြောက် ဥက္ကလာဆိုလား၊ မြို့ထဲမှာဆိုလား အဲဒီမှာ သွားနေသတဲ့”

ဟု ပြောပြပါသည်။

သို့နှင့် မေ့လောက်သလို ဖြစ်နေပြီးကာမှ မောင်အေး ပြန်ပေါက် လာပြန်သည်။

ကျွန်တော့် သမီးက...

“ကိုကိုရေ...”

ခေါ်ကာ ဆီးထုပ်ဝယ်ခိုင်းမြဲ။ ကျွန်တော့် ဇနီးက...

“မောင်အေးရေ...”

ခေါ်ကာ တောက်တိုမည်ရ ဝယ်ခိုင်းမြဲ။ ကျွန်တော် တွေ့ရပြန် သဖြင့် ကျွန်တော့် ဇနီးအား မေးကြည့်ပြန်ပါသည်။

“ဟေ့... ဘယ်နှယ်... အေး ဒီကို ပြန်ရောက်လာပြန်ပြီလား”

ကျွန်တော့် ဇနီးက ရယ်မောရင်း...

“ဟုတ်လား... မဟုတ်လားတော့ မသိပါဘူး၊ သူ့အဒေါ် ယောက်ျားက ဒီကောင် ဒီမှာ ဆက်နေရင် အိမ်ပါ မီးနဲ့ရှို့ပစ်မယ်ဆိုလို့ ဟိုမှာ မနေဝံ့တာနဲ့ ပြန်လာတာတဲ့”

“ဒီတော့ရော ဒီက အဒေါ်က ပြန်လက်ခံထားသလား”

“ဒါပေါ့... လက်ခံထားလို့သာ နေတာပေါ့”

မောင်အေးအကြောင်းကတော့ မထူးဆန်းလှတော့ပါ။ တစ်ခါ
မေးလျှင် တစ်မျိုးကြားရစမြဲသာ ဖြစ်သည်။

သူ့ အကြောင်းများကလည်း ရယ်စရာသာ ကောင်းသေးတော့
သည်။ အဒေါ်များကလည်း ယခုလိုတော့ ကျွေးမွေးပြီး လက်ခံမြဲ လက်ခံ
ထားရှာကြပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သည်းမခံနိုင်မှသာ ရိုက်နှက်ဟန်
ရှိပါသည်။ ပြန်လာပြန်တော့လည်း ပိုနေမြဲ၊ ကျားနေမြဲ ဖြစ်သွားကြဟန်
တူပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့်နေ့က မောင်အေး အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားရာ ကျွန်တော့်
ဇနီးက လှမ်းခေါ်ပါသည်။

“မောင်အေး...၊ ငါ့ကို ဆီငါးကျပ်သားလောက် ဝယ်ပေးစမ်းပါ
ဟယ်...”

ကျွန်တော်သည် လမ်းမဘက်ကို မျက်နှာမူလျက် ရေခွေးကြမ်း
သောက်ရင်း မောင်အေးကို ကြည့်နေမိပါသည်။ လမ်းထိပ်က ရေမြောင်း
အကူး အုတ်ခုံကလေးပေါ်သို့ သူ့ ချိုင်းကြားမှ အထုပ်ကလေးကိုချပြီး
ကျွန်တော်တို့ အခန်းပေါက်ကို လာရပ်ပါသည်။

ပြီးလျှင် ကျွန်တော့် ဇနီးကို လှမ်းပေးသော ပိုက်ဆံနှင့် ကလေး
ချောင်းဆိုးရည် ထည့်ထားသော ပုလင်းလွတ်ကလေးကို လှမ်းယူရင်း
ထွက်သွားပါသည်။ သူချထားသော အထုပ်ကလေးကို ယူမသွားပါ။
ဘာများလဲဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားရင်း ကြည့်နေမိပါသည်။ ဘာလဲဟု
မသဲကွဲပါ။

မိသေးတို့၊ မောင်အေးတို့ကို ကျွန်တော့်ဇနီး ဈေးဝယ်ခိုင်းနေသည်
ကိုလည်း စဉ်းစားမိပါသည်။

ဆီ ငါးကျပ်သားတို့၊ ငရုတ်သီးမှုန့် တစ်မတ်ဖိုးတို့၊ ကြံသကာ
 ငါးကျပ်သားတို့၊ မန်ကျည်းသီး တစ်မတ်ဖိုးတို့၊ ရှောက်သီးခြမ်းကလေး
 ဆယ်ပြားဖိုးတို့၊ ငါးပိကလေး ပြားလေးဆယ်ဖိုးတို့ကို ကိုယ်တိုင်
 ဝယ်ရမှာ မဝံ့သလို ဖြစ်နေ၍ ကလေးတို့ကို စည်းရုံးပြီး ဝယ်ခိုင်းနေဟန်ရှိ
 ကြောင်းကို ယခုမှ သဘောပေါက်မိပါသည်။ သဘောပေါက်သော်
 လည်း ယောက်ျားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မသိချင်ယောင် ဆောင်၍ နေလိုက်
 ရပါသည်။

မောင်အေး ပြန်လာပြီး ဆီပုလင်း လာပေးပါသည်။ ကျွန်တော့်
 ဇနီး အိမ်ထဲဝင်သွားသောအခါ ကျွန်တော့်ကို ပြုံး၍ လှည့်ထွက်သွား
 တော့မည်လုပ်သောအခါ...

“ဟေ့... မောင်အေး၊ ဟိုအုတ်ခုံပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့တာ ဘာထုပ်
 ကြီးလဲကွ”

ဟု မေးမိပါသည်။

“ကုန်အိတ်ပါ ဦးလေးရာ”

“ဘာလုပ်တာလဲကွ၊ သွားရောင်းဖို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရာ၊ ပလတ်စတစ် ကောက်မလို့ပါ၊ ဒီလို
 သံကောက်ကလေးနဲ့ လိုက်ကောက်ရတယ်ဗျ”

ဟု လက်ထဲက တုတ်တံကလေးလို ဟာမျိုးကို မြှောက်ပြပါသည်။

“ဟာ... မင်းတကယ် အလုပ်လုပ်တော့မလို့ပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်... ဦးလေးရာ၊ ကျွန်တော် မလုပ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး...”

“အေး... အေး... ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ငါတို့အိမ်မှာ ရှိတဲ့အခါ
 လည်း စုထားလိုက်မယ်၊ မင်းကို ငါ အလကားပေးပါမယ်ကွ”

ရယ်ရင်းဖြင့်...

“ဟုတ်ကဲ့... ဦးလေး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပြန်မလာချင်တော့ပါ

ဘူး ဦးလေးရာ”

“ဟေ့... မင်းဟာက ဘယ်သွားနေဦးမလို့လဲကွ”

“ဟိုဟို ဒီဒီ နေရတာပေါ့ ဦးလေးရာ”

ကျွန်တော့်မှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့် အိတ်ထဲ စမ်းကြည့်ရာ ကျပ်တန်ကလေး တစ်ချပ်တွေ့သဖြင့်...

“ရှေ့... ယူသွားဦးကွာ၊ မင်း ပလတ်စတစ် မရောင်းရခင် ဆာတဲ့ အခါ မုန့်ဟင်းခါး စားရအောင်ပေါ့”

သူ မငြင်း မပြု လှမ်းယူပြီး သူနှင့် မတန်တဆ ကြီးနေသော ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ကြီးထဲ ထည့်လိုက်ပါသည်။

ပြီးလျှင် တစ်ချက်ပြုံးပြီး...

“ကျွန်တော် မနေ့ညက အိပ်မက်တွေ မက်လိုက်တာ ဦးလေးရာ”

“ဟေ့... ဘယ်လိုမက်လဲကွ၊ ပိုက်ဆံတွေ ကောက်ရတယ်လို့ မက် တာလားကွာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရာ၊ မေမေ ထောင်က လွတ်လာတယ်လို့ မက်တာဗျ”

“ဟေ့... အေး... အေး... အေး...”

ကျွန်တော့်မှာ ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ပါ။ ပြုံးပြပြီး မောင်အေး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ယနေ့ထိ ပေါ်မလာ။

ထိုတောလား

ကျွန်တော်သည် ရောင်းဦးမြို့နယ်အတွင်းက မန်ကျည်းခွရွာတွင် ကျန်းမာရေးကိစ္စရပ်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး အထူးတာဝန်ပေးထားသဖြင့် ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ မန်ကျည်းခွ၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ရှိသော ကျေးရွာ များကိုလည်း မကြာမကြာ လှည့်လည်ကြည့်ရှုရမည်ဟုလည်း အထက် အမိန့်က ဆိုထားပါသည်။ သို့နှင့် မန်ကျည်းခွရွာရောက်ပြီး ခုနစ်ရက်ခန့် ကြာသောအခါ ခရီးထွက်ရန် အကြောင်းတိုက်ခိုင်းလာပါသည်။

ကျွန်တော်မှန်းထားသော ခရီးစဉ်မှာ မန်ကျည်းခွရွာမှ မန်ကျည်း ပုတ်ရွာကိုဖြတ်ပြီး တောကျောင်းတွင် ညဉ့်အိပ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ တော ကျောင်းရွာကလေးတွင် ကျောက်ရောဂါ ကာကွယ်ရေး လုပ်ငန်းများကို စစ်ဆေး၍ လိုအပ်ပါက ကိုယ်တိုင် ကျောက်ဆေးထိုးပေးရန် ရည်ရွယ်ပါ သည်။ ထိုရွာမှတစ်ဆင့် နောက်နှစ်ရက်တွင် အမြင့်ရွာကို ကူးရန် ဖြစ် ပါသည်။ အမြင့်ကျေးလက် ကျန်းမာရေးဌာနမှ ကျန်းမာရေးမှူးနှင့် တွေ့ဆုံပြီး အခြားကိစ္စရပ်များ လိုအပ်လျှင် လိုအပ်သလို တိုင်ပင် ဆွေးနွေးရန် ဖြစ်ပါသည်။

မန်ကျည်းခွရွာတွင် ကျွန်တော်ထွက်မည့်နေ့က မုံရွာ၊ ပရိန်မ သွား

သည့် ကား ရှိလိုရှိငြား စောင့်ကြည့်ပါသေးသည်။ ခါတိုင်း ရက်မှန်ထွက်
လေ့ရှိပါသည်။ ယခု မိုးတွင်းဖြစ်နေသဖြင့် လမ်းတစ်လျှောက် ဗွက်များ
ထူထပ်သဖြင့် ကားမထွက်နိုင်ဘဲ ရက်ပျက်နေဟန်ရှိပါသည်။ နောက်ဆုံး
ကားကို အားကိုး၍ မဖြစ်တော့ပါ။

မိုးကုန်ခါနီးလာပြီဖြစ်သဖြင့် ဂျုံစိုက်ခင်းများကို တောင်သူများ
အားသွန်ခွန်စိုက် ထွန်နေကြချိန် ဖြစ်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် လှည်း
အကူးအသန်းလည်း သိပ်မရှိပါ။ တကူးတက ငှား၍လည်း မလိုက်နိုင်
ကြပါ။ ဆင်မစီးရဟူသော ပညတ်ချက်ကြီးကလည်း ဦးထိပ်ရွက်ထား
ရပြန်သည်နှင့် မသွားလျှင် မဖြစ်တော့သည့် အဆုံး ဝန်ကျဉ်းကျဉ်း
ဖြစ်အောင် အဝတ်အစား အနည်းငယ်ကို အိပ်ရာလိပ်သေးသေးတွင်
ထည့်၊ စာရွက်စာတမ်းနှင့် ကျောက်ဆေး ကိရိယာအစုံတို့ကို လွယ်အိတ်
နှင့် လွယ်ပြီး ကိုယ့်ဝန်ကိုယ်ထမ်းကာ ခြေကျင်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်ရပါ
တော့သည်။

မန်ကျဉ်းခွတွင် ကျွန်တော် တည်းခိုနေသည့် သူကြီးဦးစိန်နှင့်
သူကြီးကတော် အကြည်တို့မှာ အလွန်သဘောကောင်းကြပါသည်။
ကျွန်တော့်အတွက် စားမှုသောက်မှုကအစ ရေချိုး အဝတ်လျှော်သည်
အထိ လိုလေသေးမရှိ၊ သားချင်းအရင်းအချာသဖွယ် ပြုစုထားကြပါ
သည်။

အိပ်ရာ၊ နေရာ ထိုင်ခင်းအားလုံးတို့ကိုလည်း အထူးသန့်ပြန်အောင်
ဆောင်ရွက်ပြုလုပ်ပေးထားပါသည်။ ဦးစိန်နှင့်အတူ အကြည်ပါ ရင်းရင်း
နီးနီး ခင်မင်လေးစားစွာ ဆက်ဆံကြသဖြင့် ကျွန်တော့်တွင် အလွန်
အနေသာယာလျက် ရှိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် ခရီးထွက်မည့်နေ့က လှည်းကြိုမရှိ၊ ကားကြိုမလာ
သဖြင့် အိမ်ရှင်များ စိတ်ကောင်းကြပုံ မပေါ်ပါ။ နံနက်စာ စားပြီး တစ်ခု

ကြိုမည်လားဟု စောင့်ပါသေးသည်။ နောက်ဆုံး အချိန်ကုန် နေမြင့်လာမည် စိုးသဖြင့် ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်သယ်ကာ ခြေကျင်ထွက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ချောင်းဦးမြို့နယ်ဆိုသည်မှာ မုံရွာခရိုင်အတွင်း ဖြစ်သဖြင့် မိုးခေါင်ရေရှား ဒေသတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မိုးတွင်းဆိုရသော်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ ခေါင်လျှင် တော်တော်ခေါင်တတ်ပါသည်။

မိုးတစ်ခါရွာမည့်အရေး ဆိုပြန်လျှင်လည်း ခုနစ်ရက်၊ ရှစ်ရက်က ကြိုတင်ပြီး အပူကြီး ပူလေ့ရှိတတ်ပါသေးသည်။ ယခု ကျွန်တော် ခရီးထွက်သည့်နေ့မှာလည်း အပူကြီး ပူသော နေ့မျိုးနှင့် ကြိုကြိုက်နေပါသည်။

မန်ကျည်းခွ ရွာကလေးက ထွက်လာပြီဆိုကတည်းက သစ်ပင်ရိပ်ဆို၍ လမ်းဘေးဝဲယာ ပေါက်နေကြသည့် နဘူးပင်အနွယ်များမှလွဲ၍ ကြီးကြီးမားမား သိပ်မရှိပါ။ တစ်ခါတစ်ရံမှ မန်ကျည်းပင်၊ တမာပင် ကျိုးတိုးကျဲတဲ တွေ့ရပါသည်။ နေပြင်းလာသည်နှင့်အမျှ ခြေလျှောက် နင်းနေရသော သဲလမ်းကြီးကလည်း အပူဓာတ်များ ပြင်းပြင်းလာပါသည်။ ပခုံးပေါ်မှ သယ်ခဲ့ရသည့် အိပ်ရာလိပ်ကို နေပူဒဏ်မှ သက်သာရစေတော့ ဟူသောသဘောနှင့် ကျောပေါ်တွင် အလျားလိုက်တင်ပြီး လက်နှင့် ပခုံးပေါ်မှ ကွေးချကာ ဆွဲခဲ့ရပါသည်။ ထိုအခါမှ လွယ်အိတ်လည်း ပခုံးပေါ်မြဲနေပါသည်။ သို့သော် ခရီးတော်တော် ပေါက်မိခဲ့လျှင် လွယ်အိတ်ရော အိပ်ရာလိပ်ပါ ဝန်ပိပြီး လေးလာကြပါတော့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများလည်း နစ်နေအောင်ထွက်လာကြပါသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပါ။ တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းနေ၍ အကြောင်းမထူးပါ။ လမ်းသွားတိုင်း အိပ်ရာလိပ်ကလေး တပုတ်ပုတ် ကျောပြင်နှင့် ရိုက်လျက် အသံမြည်ပြီး ပါလာပါသည်။ ထိုအခါ လေဟပ်သဖြင့်

ကျောပြင်မှာ အေးခနဲ အေးခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော် သွားနေသည့် တောအတွင်း လူသူလေးပါး တစ်ယောက်တလေမျှ မတွေ့ရပါ။

ကျွန်တော့် ဝဲယာကို ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း နဘူးခုံများ၊ ယာခင်းများ စသည်ဖြင့်သာ ရှိပါသည်။ တောအုပ် တောတန်းဟူ၍ မရှိပါ။ ကျွန်တော် မန်ကျည်းခွတွင်နေစဉ် နှစ်ရက်သုံးရက် အတွင်းက မသင်္ကာ ဖွယ် လူတစ်စု ဆားလင်းကြီးနှင့် ရေစကြိုနယ်စပ်ရှိ ငခုံလင်း စကျက်ရွာဘက်ဆီမှ မြစ်ကိုကူးပြီး မန်ကျည်းခွရွာကို ရောက်သလိုလို၊ ကောလာဟလ ကြားရပါသည်။ ယခု ကျွန်တော်ရောက်နေသော လမ်းမှာ မန်ကျည်းပုတ်နှင့် မန်ကျည်းခွရွာအကြား ဖြစ်နေပါသည်။

မတော်တဆ အန္တရာယ်ပေးမည့်သူများနှင့်တွေ့လျှင် ဟူ၍ တွေးပြီး စိုးရိမ်သလိုလို ဖြစ်သွားမိပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် လက်နက်ဆို၍ ကျောက်ဆေးထိုးရန် ယူလာသည့် အပ်ကလေး နှစ်ချောင်းမှလွဲပြီး ဘာမျှ မပါခဲ့ပါ။ အရေးကြီးလျှင် ကြိုသလို ပြေးရတော့မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါလောက် ခရီးပေါက်ပြီဆိုလျှင် တစ်ထောက် ရပ်ပြီး ခရီးအဝေးကို လှမ်းမျှော်စုံစမ်း ကြည့်ရှုပြီး ခပ်သုတ်သုတ် သွားနေရပါသည်။

နေသည် ပူသည်ထက် ပူလာပါသည်။ ခြေထောက်က ဖိနပ်ပါသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း သဲထဲတွင် နစ်၍ မြုပ်... မြုပ်သွားပြီး ယက်ကန်... ယက်ကန်နှင့် လှမ်းနေရသောကြောင့် ခြေဖဝါးတွင် မကပါ။ ခြေဖမိုးနီးနီးအထိ ပူပါသည်။ အိပ်ရာလိပ် ထမ်းရသောကြောင့် ထီးကိုလည်း ဝန်ကျယ်မည်စိုးသဖြင့် မယူခဲ့နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် နေပူဒဏ်ကို ပို၍ ခံရပါသည်။ ဦးထုပ်ကလည်း မရှိပြန်နှင့် ခေါင်းမှ ထွက်လာသော ချွေးတို့သည် ဆံပင်မှတစ်ဆင့်စီးပြီး အင်္ကျီကော်လံနှင့် ကုပ်အတွင်းသို့ ပေါက်ခနဲ... ပေါက်ခနဲ ကျလာပါသည်။ နဖူးမှ ချွေးတို့ကား ဆိုဖွယ်

မရှိပြီ။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး စီးပြီး မျက်လုံးထဲ ဝင်လာကြသဖြင့် ကျိန်းစပ်နေတော့သည်။ နေကာမျက်မှန်မှာ နှာခေါင်းအပေါ်က လျှော့ပြီး ကျရုံမက ပါးနှင့် ထိသော မှန်အောက်ခြေ အပိုင်း၌ ချွေးများစီးပြီး မှန်ကုန်သဖြင့် နောက်ဆုံး အသုံးမဝင်သည့်အပြင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာ၍ ချွတ်ပြီး အိတ်ထဲထည့်ထားလိုက်ရတော့သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ပါးစပ်ဖြင့် လေမှုတ်ပြီး ရင်ဘတ်ကို အေးအောင် ပြုလုပ်မိပါသည်။ တစ်စ တစ်စ ချွေးအထွက်များလာသဖြင့် ရေငတ်လာပါသည်။ ရေဘူးကလည်း မရှိသဖြင့် မသယ်ခဲ့ရပါ။

ရိုးရိုးမြေမာဆိုလျှင် ကျွန်တော် ခြေလှမ်းတော်တော်သွက်ပါသည်။ ယခု သဲလမ်းတွင်တော့ မသွက်နိုင်တော့ပါ။ မသွက်ရုံမက ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ရုန်းနေရသဖြင့် ခြေသလုံး ကြွက်သားများ တင်းပြီး အောင့်လာကြပါသည်။ အောင့်သော်လည်း နားရန် အရိပ်ကောင်းကောင်း မတွေ့သေး၍ ဆက်လျှောက်နေရပါသည်။ မန်ကျည်းပုတ်ရွာကို ရောက်ရန်လည်း အတော်လိုပါသေးသည်။ တစ်နေရာတွင် မတတ်သာတော့ပါ။ ခြေသလုံး ကြွက်သား တစ်ဖက်မှာ လုံးပြီး စုသွားကြဟန်တူပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်း ခူးကိုကွေးပြီး မြေကြီးပေါ် ခြေဆင်းထိုင်လိုက်ရပါသည်။

“ကြွက်တက်တယ်ဆိုတာ ဒါကိုး...”

ဟု ကိုယ်တိုင်ခံစားရမှ သိလာပါသည်။ အလွန် နာပါသည်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း နှိပ်ပြီး ဖြေချရပါသည်။ ချွေးအထွက်များသဖြင့် ဖြစ်သွားဟန်တူပါသည်။

ကြွက်အတက် သက်သာသွားပြီး ဆက်၍ မန်ကျည်းပုတ်ရွာအရောက် လှမ်းခဲ့ရပါသည်။ ထိုရွာရောက်မှ ရေအိုးစင်အရိပ်ဝင်ကာ ရေကို အားရပါးရ သောက်ရင်း ချွေးသိပ်ရန် နားလိုက်နိုင်ပါတော့သည်။

မန်ကျည်းပုတ်ရွာကလေးမှာ မုံရွာခရိုင်တွင် မပါဝင်ပါ။ စစ်ကိုင်း ခရိုင်အတွင်းမှာ ပါဝင်သည့် ရွာကလေး ဖြစ်ပါသည်။ အသိမိတ်ဆွေ ကလည်း မရှိ၊ တစ်ခါမျှလည်း မရောက်ဖူးသဖြင့် တစ်အိမ်အိမ်ဝင်ရန် စိတ်မကူးမိတော့ပေ။ ကလေးနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် ဘယ်ထောင့်က ပေါက်လာကြသည်မသိပါ။ ကိုယ်လုံးတီးကလေးတွေနှင့် အသားမည်း မည်း၊ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့ ကလေးများနှင့် ကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းကြည့်နေကြပါသည်။ ကလေးတစ်ယောက်မှာ မျက်ခမ်းစပ်နေပါ သည်။ ဖြုတ်များ သူ့မျက်စိတွင် ဝိုင်းအုံနေကြပါသည်။ လက်နှင့် ခတ်မပစ်ဘဲ မျက်စိကို မှေး၊ ခြေထောက်ကလေး နှစ်ဖက်ကို လိမ်ထားပြီး လက်နောက်ပစ်၍ စတိုင်ပါပါနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပါသည်။ သူ့ဆံပင်ကလေးတွေပါ နီနေကြပါသည်။ ရင်ဘတ်နှင့် ဗိုက်တစ်ပြင် လုံး ချွေးများ အကြောင်းအကြောင်း ထပ်နေသည်။ ဝိုင်းအကြည့်ခံရ သော ကလေးများအကြားတွင် ကျွန်တော် အနေရ အထိုင်ရ ခက်လာပါ သည်။ ရေအိုးရွက်လာသည့် မိန်းမတစ်ယောက်မှာ လုံချည်ကို ခါးမှာ ဝတ်ထားပြီး ကြယ်သီးတစ်လုံးသာ တပ်ထားသည့် ဘော်လီအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ အပေါ်ဝတ်တော့ မပါ။ လမ်းလျှောက်တိုင်း တွဲကျနေ သော သူ့ ရင်သားတို့မှာ အတိုင်းသား ပေါ်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော့် ကို တစ်လှည့် ကလေးများကို တစ်လှည့် ကြည့်...

“ဟဲ့... ကောင်လေးတွေ သွားကြစမ်း၊ လူကြီးကို အားနာစရာ၊ နင်တို့ ဘာမှတ်လို့ ကြည့်နေကြတာလဲ”

ဟု ငေါက်လွှတ်ပါသည်။ တော်ပါသေးသည်။ အရူးမှတ်လို့ ကြည့်နေကြတာလားဟု ဆိုမသွားသေးပေ။

အကျိုးအကြောင်းသိချင်သဖြင့်...

ကျွန်တော်လည်း ကြာကြာ မထိုင်အားတော့ပါ။ ခပ်သုတ်သုတ်

ကိုယ့်အိပ်ရာလိပ် ကိုယ်တိုင်ထမ်း၍ ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ရွာပြင်
 ရောက်လျှင် မန်ကျည်းပင်အုပ်များ တွေ့ရပါသည်။ သဲပြင်ကလေးမှာ
 လည်း ဖွေးနု၍ အရိပ်အောက်မှာ ရှိနေသဖြင့် အေးနေပါသည်။
 မန်ကျည်းပင်များမှာလည်း တောအုပ်ကလေးတမျှ ပေါက်နေကြပါ
 သည်။ လူသူလည်း ကင်းရှင်းပါသည်။ ထိုနေရာတွင် နားဦးမည်ဟု
 သဘောရပါသည်။ သစ်ပင်ရင်း တစ်ခုတွင် အိပ်ရာလိပ်ကိုချ၍ သဲပြင်
 တွင် ကျောခင်းပြီး နားနေလိုက်ရင်း ကျွန်တော်သည် ခပ်အေးအေးရှိ
 သဖြင့် တစ်မှေးပင် ပျော်သွားပါတော့သည်။

တစ်ရေးနိုးလာသည့်အခါ နေလည်း အတော်ချိုသွားပါသဖြင့်
 ခရီးဆက်ရန်လည်း သိပ်မဝေးတော့ပြီ။ သစ်ပင်အုပ်ထဲမှ တော်တော်
 သွားမိလျှင် အင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုအင်းကို ဖြတ်ကူးရန်က
 ရှိနေပြန်ပါသည်။ ရေပြင်က ကျယ်လည်းကျယ်၊ နက်လည်းနက်ဟန်
 တူပါသည်။ အင်း၏ တစ်ဖက်တွင် လှေကလေးတစ်စင်း ရှိသော်လည်း
 လူတစ်ယောက်မျှမမြင်ရသေးသဖြင့် အရိပ်အခြည်ကြည့်နေရပါသည်။

လှေစောင့်ရင်း... စောင့်ရင်းဖြင့် နေလုံးတော်တော်ကျသွားပါ
 သည်။

“ကူးတို့ဆရာ... ကူးတို့ဆရာ”

ဟု ခေါ်သေးသော်လည်း ပြန်ထူးသံလည်း မပေါ်လာ။ လူရိပ်
 လည်း မမြင်ရပါ။ နေလုံးပျောက်သွားလျှင် မန်ကျည်းပုတ်သို့ ပြန်ပြီး
 အိပ်ရပါတော့မည်။

နေဝင်ခါနီးလောက်ရောက်မှ လှေတစ်စင်းနှင့် လူနှစ်ယောက်
 ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှော်လာကြပါသည်။ သူတို့ရောက်လာလျှင်
 အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး အကူအညီတောင်းရပါသည်။ ချက်ချင်း လှော်
 ခတ်၍ ပို့ကြပါသည်။

အင်းတစ်ဖက်ကမ်းရောက်၍ ကူးတို့ခပေးသော်လည်း မယူကြပါ။
၎င်းတို့မှာ အင်းလုပ်သားများ ဖြစ်ကြပါသည်။ အစိုးရဘက်က လူများ
အား အခမဲ့ပို့ရမည်ဟု တာဝန်ပေးထားသဖြင့် မယူပါဟု ပြောကြပါ
သည်။

အင်းစောင်းမှတက်လျှင် တက်ချင်း ရွာကလေးကို တွေ့ရပါသည်။
သို့သော် လူမရှိသော ရွာကလေးလို တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။ ခွေးဟောင်
သံပင် မကြားရပါ။ တဲကလေးများမှာ ပိတ်ထားကြသည်ရှိပြီး တချို့မှာ
လည်း ဟာလာဟင်းလင်းပင်ဖွင့်ထားကြပါသည်။ လူဆို၍ တစ်ယောက်
တလေမျှပင် မတွေ့ရသလို တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။

ရွာနံဘေးတွင် လက်ပံပင်ကြီးများရှိပါသည်။ ထိုသစ်ပင်ကြီးများ
အနားတွင် ထင်းကောက်နေသော ခါးကုန်းကုန်းနှင့် အဘွားကြီးတစ်
ယောက်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုအဘွားကြီးအနား သွား၍...

“အမေကြီး၊ ဒါ ဘာရွာလဲ”

ဟု မေးရပါသည်။ နားလေးပုံရပါသည်။ တော်တော်နှင့် အရေး
မလုပ်ပါ။ ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်ပြောမှ...

“အင်းပေါက်ရွာလေ”

ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ တောကျောင်းကို သွားရမည် ဖြစ်ပါသည်။
ထို့ကြောင့်...

“တောကျောင်းရွာ ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးရပြန်ပါသည်။

“ဟိုဟာ... တောကျောင်းပဲ”

ဟု အဘွားကြီးက လက်ညှိုးထိုးပြရာ ကြည့်လိုက်မှ ရွာချင်းကပ်
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

အကျိုးအကြောင်းသိချင်သဖြင့်...

“ဒီရွာမှာ လူတွေ မရှိကြဘူးလား”

ဟု မေးမိပါသည်။

“မရှိကြဘူး၊ ဟို... အထက် စစ်သောင်တို့၊ ယုဝတို့ကို သွားပြီး သစ်ခုတ်ကြတယ်”

ဟု ပြောပြပါသည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်မိပါသည်။ ဤဒေသမှ အချို့ ရွာများသည် အထက်ချင်းတွင်းသို့ နှစ်လုံးပေါက်နီးနီး အိမ်သူအိမ်သား များပါ လှေနှင့်ဆန်တက်ကြရာ၊ စခန်းကောင်းသည့်နေရာတွင် တစ်ခု တစ်စေး စတည်းချပြီး သစ်ခုတ်ခြင်း၊ ဝါးခုတ်ခြင်း၊ ငါးဖမ်းခြင်း စသည် တို့ကို ပြုလုပ်ပြီး ရွာကို ခဏတစ်ဖြုတ်သာ ပြန်လာလေ့ ရှိကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အင်းပေါက်မှ တောကျောင်းရွာသို့ ဆက်လာ ခဲ့ပါသည်။ သူကြီးအိမ်ကို မေးပြီး ထိုနေ့အဖို့ စတည်းချတည်းခိုရန် ဖြစ်ပါသည်။

သူကြီးအိမ်ဝင်းမှာ အကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။ ဝါးများနှင့် ဝင်းထရံ ရက်ကာထားသည်။ အိမ်မှာ နှစ်ထပ် ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးနှင့် ဖြစ်သည်။ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်များအတွက် ခေတ္တဝင်ရောက်နေထိုင်ရန် ပြုလုပ်ထားဟန်ရှိသည့် ဝါးကပ်ကာ ထန်းလက်မိုးတဲတစ်လုံးရှိသည်။ အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာဘေးနားကျကျတွင် ဆောက်ထားသည်။ ကျွန်တော့်ကို ထိုတဲအတွင်းထိုင်ရန် နေရာပေးပါ သည်။

တဲအတွင်း၌ ကွပ်ပျစ်မြင့်မြင့်တစ်ချပ်ရှိသည်။ ၎င်း၏ ခြေရင်းတွင် နောက်မှီနှင့် တန်းလျားတစ်ခုရှိသည်။ စားပွဲတစ်လုံး ကွပ်ပျစ်ဘေးမှာ ချထားသည်။ ဧည့်ခံစားပွဲသာဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်တော်လည်း ခုံတန်း

လျားပေါ်တွင် အိပ်ရာလိပ်နှင့် လွယ်အိတ်ကလေးချပြီး ထိုင်နေရပါသည်။

အသက် ငါးဆယ်ကျော်ခန့် လူကြီးတစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ခံစကားလည်း ပြောပါသည်။ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးကို လက်ကလည်း မချပါ။ ပါးစပ်ကလည်း မပြတ်ဖွာနေပါသည်။ ကွပ်ပျစ်ကြီးပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် စားပွဲပေါ်မှ ဆေးလိပ်ခံတွင် ပြာများ ခြွေလိုက်၊ ဆေးလိပ်ဖွာလိုက်နှင့် မပြတ်လုပ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်ထိုင်သော တန်းလျားမှာ အတော်ကလေး နိမ့်ပါသည်။ ထိုလူကြီးကို စကားပြောတိုင်း မော့... မော့ ကြည့်ပြီး ပြောရပါသည်။

သူကြီး ခရိုင်ဝန်ရုံးကို သွားနေသည်ဟု သိရပါသည်။ မည်သည့်နေ့ ပြန်လာမည်ဟု အတိအကျ မသိရသေးဟု ဆိုပါသည်။ နက်ဖြန်လည်း ရောက်ချင်ရောက်လာမည်။ သန်ဘက်ခါမှလည်း ရောက်ချင်ရောက်လာမည်ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို ဘာကိစ္စနှင့် လာသနည်းဟု မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က ကျန်းမာရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျောက်ဆေးထိုးထားသည့် အခြေအနေ သိလို၍ စစ်ဆေးပြီး ဆေးထိုးသင့်က ထိုးပေးလို၍ လာခဲ့ကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ခံသော အဘိုးကြီး သဘောပေါက်သွားဟန် တူပါသည်။

“ဪ... ဪ... မောင်က ကျောက်ထိုးဆရာကိုး”
ဟု ပြောပြန်ပါသေးသည်။

အမှန်က ကျွန်တော် ကျန်းမာရေးမှူးပါ။ ကိုယ့်အောက်က အမှုထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည့် ကျောက်ထိုးဆရာဟု အထင်ခံရသွားသည်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမျှ ဖြစ်မသွားနိုင်သည်မှာ မှန်သော်လည်း...

“ပုံတော့ ပဲ့သွားပါသည်”

သို့သော် ဘာမျှ ရှင်းမပြချင်တော့ပါ။ ခပ်အေးအေး အပန်းဖြေရင်း စကားကို နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင် ရှိထားမိပါသည်။ လူကလည်း ပင်ပန်းလာပါသည်။ မနက်စာသာ စားခဲ့ရပြီး နေ့ခင်းက ဘာမျှ မစားခဲ့ရသဖြင့် ဆာလည်း ဆာလာပါသည်။ ဝမ်းထဲက တကြုတ်ကြုတ် မြည်နေကြပါသည်။

ဘယ်အချိန် ထမင်းခူးပြီး စားရအောင် ခေါ်မည်လဲဟု မျှော်လင့်ရင်းနှင့် အချိန်များ ကုန်သွားပါသည်။ ညဉ့်သည် မှောင်သည်ထက်သာ မှောင်လာပါသည်။ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာသဖြင့် နာရီက ရှစ်နာရီခွဲသာသာရှိလာပြီ ဖြစ်သည့်အခါ မျှော်လင့်ချက်ကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်ရပါတော့သည်။

ကိုးနာရီသာသာလောက်ရောက်လျှင် အဘိုးကြီး အိပ်ချင်စပြုလာဟန် တူပါသည်။ အဘိုးကြီးသာမဟုတ်၊ ကျွန်တော်လည်း ခြေဆန့်လက်ဆန့် လှဲချင်စိတ် ပေါက်လာပါသည်။

သို့သော် အဘိုးကြီး အရိပ်အခြေ စောင့်ကြည့်နေရပါသည်။ ဧည့်သည်ဖြစ်သူက...

“ဘယ်မှာ အိပ်ရမလဲ”

ဟု မေးရမည့်အစား အိမ်ရှင်က အိပ်ရာပေးမှသာ အိပ်၍ကောင်းပါလိမ့်မည်။

ခဏကြာလျှင် အဘိုးကြီး တဲပြင်ထွက်သွားပြီး ပြန်ဝင်လာပါသည်။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် သူ့ခေါင်းအုံးနှင့် အိပ်ရာများ ပြင်ဆင်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း...

“ကိုင်း... ဆရာလေးလည်း အိပ်ချင်ရောပေါ့၊ အဲဒီတန်းလျားပေါ်မှာ အိပ်ပေတော့”

ဟု ပြောရင်းဆိုရင်း အဘိုးကြီး အိပ်ရာဝင်တော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း ပါလာသော အိပ်ရာလိပ်ကလေးကို ဖြေ၍ ခုံရှည်ပေါ်တွင် လှဲချလိုက်ပါတော့သည်။ ယခုမှပင် ညောင်းညာလာသမျှ ကို ဆန့်တန်းလိုက်ရသဖြင့် နေသာထိုင်သာရှိသွားပါသည်။ ဧက ကြာလျှင် ကျွန်တော်သည် မှေးခနဲ အိပ်ချင်စ ပြုလာပါတော့သည်။

အိပ်တော့မည်ဟု အာရုံကို ချထားကာ ရှိပါသေးသည်။ စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ ကြုံလာပါသည်။ ၎င်းမှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ စောစောက ဘယ်နေရာ ရောက်နေမှန်းမသိရသော ခွေးက ကျွန်တော့် ခုံတန်းလျားနား လာရပ်ပြီး ပါးစပ်က တဆူဆူ လာလုပ်နေခြင်း ဖြစ် ပါသည်။

ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ရာ ခွေးမှာ ကျွန်တော့်အပေါ် ခုန်တော့ မလိုလို နောက်ခြေ နှစ်ချောင်းစုလိုက်၊ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်း စုလိုက်၊ ကိုယ်ကို ကျုံ့လိုက်၊ ဆန့်လိုက်နှင့် ဖင်ကိုလည်း တယမ်းယမ်း တလှုပ်လှုပ် လုပ်နေ ပါသည်။

ကျွန်တော် ငေါက်လည်း မငေါက်ရဲပါ။ မတော်တဆ မျက်နှာ ကို ခုန်ဟပ်လိုက်လျှင်ခက်ပါမည်။ တခြားကိုလည်း မသွားပါ။ စောစောက ကြွကြွနှင့် မြည်နေရာမှ ကျွန်တော် ခေါင်းထောင်ကြည့်ကာ မှ ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး တစ်ချက်နှစ်ချက် ဟောင်ပါ သေးသည်။

ခွေးကလည်း အညာဆီမှ ဝက်လိုက်ခွေးမျိုးဖြစ်ပါသည်။ သိပ် မထွားလှသော်လည်း သတ္တိရှိပြီး ကိုယ်အားကောင်းသော နားရွက်ကုပ်၊ မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် ခွေးမျိုးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် အကြံရအိုက်နေစဉ် ခွေးသည် ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်း ခုံတန်းပေါ်လှမ်းတင်ပြီး ကုတ်လာပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော် တော်တော်လန့်ပြီး...

“ဟဲ့... ခွေး”

ဟု ငေါက်လိုက်မိပါသည်။ ခွေးလည်း နောက်ဆုတ်သွားပါသည်။

အဘိုးကြီးက အခြေအနေကို သိသွားပုံရပါသည်။ ထတော့ မကြည့်ပါ။ မောင်းလည်း မမောင်းပါ။ အိပ်ရာထဲမှ အအိပ်မပျက်ကပင် ကျွန်တော့်ကို အားပေးပါသည်။

“ဆရာလေး... ဒီကောင် မကြောက်နဲ့ဗျ၊ ဒီကောင် တက်လာရင် ကန်သာချလိုက်ပါ။ ဒါက သူ့အိပ်နေကျနေရာကိုး”

ဟု ပြောပါသည်။

အဘိုးကြီးပြောမှ ကျွန်တော်သည် ရယ်ရအခက်၊ မရယ်ရအခက်၊ ဝမ်းနည်းရအခက်၊ မနည်းရအခက်၊ ဒေါသဖြစ်ရအခက်၊ ရှက်ရအခက်၊ မရှက်ရအခက် ကြုံဆုံလိုက်ရပါတော့သည်။

ထိုမုဆိုး

“နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နဲ့ သွားနေတော့ သူဟာ မသိမသာ
ညာဘက်ကိုစွဲပြီး ဆုတ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ သူ့နောက်ဘက်မှာ ပေါင်
လယ်လောက်အထိ ပေါက်နေကြတဲ့ ကိုင်းမြက်တောစပ်ကလေး ရှိ
တယ်။ အဲဒီအထဲကိုတိုးပြီး သုံးလေးလှမ်းလည်း ဆုတ်လိုက်ရော ဖြန်းခနဲ
ထခုန်လိုက်တာပဲဗျ”

* * *

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က ကျွန်တော် “မော်လိုက်မြို့” သို့ အလည်အပတ်
ရောက်သွားပါသည်။ မော်လိုက်တွင် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း
“စောလုံမိုင်း” ကို မမျှော်လင့်ဘဲ သွားတွေ့ပါသည်။

သင်္ဘောဆိပ်မှာ တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း ကျွန်တော့်ကို တခြားမှာ
သွားမတည်းစေတော့ဘဲ သူ့အိမ်ကို ခေါ်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်
လည်း မည်သူ့ထံကိုမျှ ကြိုတင်စာရေးထားခြင်း မရှိသဖြင့် အလွယ်
ဘကူပင် လိုက်သွားပါသည်။

သူ့အိမ်ဆိုသည်မှာ ရှေးခေတ်က အရာရှိများအတွက် ဆောက်

ထားသော နှစ်ထပ်တိုက် ဖြစ်ပါသည်။ ဝင်းကြီးကလည်း ကျယ်လှပါသည်။ မပြုမပြင်၊ မရှင်းမလင်းဘဲ ပစ်ထားသဖြင့် ခြံဝင်းပတ်ပတ်လည်မှာ ဇာမနိ ရုံကြီးများ တောထနေကြပါသည်။ သင်္ဘောဆိပ်မှ မြို့တွင်းကို ဖြတ်ပြီး အတော်ကလေး သွားပြီးမှ ရောက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို သူ့ဇနီးနှင့် သားသမီး ရှစ်ယောက်တို့က ဆင်ဝင်အောက်မှ တန်းစီပြီး ကြိုနေကြပါသည်။ သူ့ဇနီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိပါသည်။ သူ့သားသမီးများကသာ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူ ဘယ်ဝါနည်းဟု သူတို့အမေကို တိုးတိုးမေးရင်း ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် နောက်မှ ထမ်းပိုးလာသော 'အလုပ်သမား' နှစ်ယောက်ထံမှ ကျွန်တော့် အိပ်ရာလိပ်၊ ဝန်စည်စလယ်တို့ကို အကြီးများက တစ်ဆင့်သယ်ပိုးပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ကြရင်း ခေတ္တနားကြပါသည်။

ဤတွင် စောလုံမိုင်းက အပန်းဖြေပြီး ရေချိုးရန်၊ ရေချိုးပြီး ဧည့်ခန်းတွင်း၌ စကားပြောရင်း အနွေးဓာတ်ယူရန်၊ ပြီးမှ ထမင်းစားရန် စသည်တို့ကို အစီအစဉ်ချမှတ်ပြီး ဇနီးအား ဇယားဆွဲပြလိုက်ပါသည်။

ဤတွင် ဇနီးက သားဘယ်သူက ရေချိုးခန်း ရေဖြည့်ရန်၊ သမီးဘယ်သူက မီးဖိုဖိုရန်၊ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်ဝါက 'ဦးဦး' အိပ်ရာလိပ် ပြင်ဆင်ရန် စသည်တို့ကို လုပ်ငန်းတာဝန်ခွဲဝေပေးလိုက်ပြီးမှ သူကိုယ်တိုင်က မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆေးတံတစ်ယောက်တစ်လုံးစီဖြင့် ဧည့်ခန်း ကုလားထိုင်ကြီးများပေါ်တွင် မိုန်းပြီး ကိုယ့်အကြောင်း၊ သူ့အကြောင်း၊ သူငယ်ချင်းများအကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောနေကြပါ

သည်။ ခဏကြာလျှင်...

“ဦးဦးနဲ့ ဖေဖေ၊ ရေချိုးနိုင်ကြပြီ”

ဟု ကလေးတစ်ယောက်က လာပြောပါသည်။

ထိုအချိန်က မိုးကလည်း ရွာလာသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ချမ်းစိမ့်စိမ့်

ဖြစ်နေပြန်သဖြင့်...

“ရေမချိုးတော့ပါဘူး”

ဟု ငြင်းလိုက်ပါသေးသည်။

ကိုစောလုံမိုင်းက...

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ... ရေကို အားရပါးရ ချိုးပစ်လိုက်၊ ဒါမှ ညအိပ်
လို့ကောင်းမယ်။ ရေမချိုးရင် ပိုချမ်းပြီး ကိုယ်တွေ လက်တွေ ကိုက်ခဲပြီး
ဖျားမှာစိုးရတယ်။ ချိုးသာ ချိုးပါ၊ ပြီးတော့ နွေးအောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်
လေ”

ဟု တိုက်တွန်းသောကြောင့် ရေချိုးလိုက်ရတော့၏။ သူ ကိုယ်တိုင်
လည်း တခြား ရေချိုးခန်းတစ်ခုမှာ ဝင်ပြီး ချိုးပါသည်။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ရေချိုးပြီး မထူမပါး အပေါ်ဝတ်
ဆွယ်တာကလေးနှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီ ပွပွကို ဝတ်၊ ခြေအိတ်စွပ်ကာ
ရှေ့ထိုးဖိနပ်ကလေးစီး၍ ဧည့်ခန်းရှိ မီးဖိုဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရသည်မှာ
သက်သောင့်သက်သာ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလှပါတ်သည်။

ဧည့်ခန်းကလေးမှာ ဆင်ဝင်က ဝင်လိုက်ပြီး ညာဘက်အစွန်တွင်
သီးသန့်အဆောင်ကလေး ထုတ်ထားသလို တည်ရှိပါသည်။ အတွင်း
ဘံခါးက ဝင်လိုက်လျှင် ထမင်းစားခန်းမကြီးထဲ ရောက်သွားပါသည်။
အပြင်တံခါးက ထွက်လိုက်လျှင် ဆင်ဝင်နှင့် မျက်နှာစာတို့ကို
ရောက်သွားပါသည်။ ပြတင်းပေါက်များက ကြည့်လိုက်လျှင် တစ်ဖက်
တွင် ညိုညိုမှိုင်းနေသော တောင်ထွတ် တောင်ကုန်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊

တခြားအပေါက်က ကြည့်လိုက်လျှင် ခပ်ပြေပြေ နိမ့်ဆင်းသွားသော သစ်ပင်တန်းနှင့် လမ်းနီနီနှင့် မြို့အကွက်အကွင်းတို့ကို လည်းကောင်း မြင်နေရပါသည်။ သဘာဝ ရှုခင်းတို့သည် လှပနေကြ၏။ အချိန်ကို လိုက်၍ အရောင်ပြောင်းနေသည့် ပန်းချီကားကြီးနှင့်မိမိပေး။ ၎င်းတို့ကို ဆေးတံဖွာရှိုက်ရင်း ခေတ္တခဏ ကြည့်နေလိုက်ရသည့် ခဏချင်းမှာပင် ရန်ကုန်မှ မိုင်ခုနစ်ရာကျော် ခရီးကို မီးရထား တစ်တန်း၊ ကားတစ်တန်း၊ သင်္ဘောတစ်တန်း စီးခဲ့ရသည့် ပင်ပန်းသမျှတို့မှာ ပြေပျောက်သွားခမန်း ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်တွင်းအကျယ်အဝန်းမှာလည်း အလောတော်လောက်သာ ရှိ သည်။ လူငါးယောက် ခြောက်ယောက် ခြေဆန့် လက်ဆန့် နေထိုင်နိုင် သည်။ စာအုပ်စင်၊ ပန်းအိုးတင်ခုံများဖြင့် သားနားသည်။ ထောင့်တစ် နေရာတွင် နံရံကပ် ဆောက်ထားသည့် မီးဖိုစရာ နေရာရှိသည်။ အပေါ် ထပ်သို့ တက်သွားသည့် နံရံများမှာ မီးဖို၏ ခေါင်းတိုင်ကြီး ဖြစ်နေပြီး အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းများအားလည်း အနွေးဓာတ်ကို ပေးပြီးသားဖြစ် အောင် ဆောက်လုပ်ထားပုံမှာ ပြေပြစ်သပ်ရပ်လှသည်။

မော်လိုက်မြို့သည် ဥတ္တရ ယာဉ်စွန်းတန်း အထက်တွင် တည်ရှိပြီး ဧပြီလတွင် အပူဒီဂရီ ၈၀ ကျော်လောက် ရှိပြီး ကျန်အချိန်များတွင် သမသော ဥတုရှိသည်။ မိုးတွင်း၌ အအေးဓာတ်ပိုပြီး ဆောင်းမှာဆိုလျှင် ဒီဂရီ ၄၅ လောက်အထိ ကျဆင်းတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှေးခေတ် က အရာရှိများအတွက် ဆောက်ထားသော အိမ်တိုင်းမှာ ဧည့်ခန်းတွင် အထူးလုပ်ထားသော မီးဖိုတစ်ဖိုပါစမြဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လိုက်ချိန်တွင် မီးဖိုတွင် အတော် အရှိန်ရနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အပြင်မှာ မိုးက သည်းလိုက် စဲလိုက်ဖြင့် မှောင်စပြုလာပြီ ဖြစ်၍ ကျွန်တော် တံခါးတချို့ကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။

ကိုစောလုံမိုင်းသည် စစ်ဆွယ်တာ၊ စစ်ဘောင်းဘီများ ဝတ်ပြီး ရောက်လာပါသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် သူ့ ဇနီးကိုယ်တိုင် ပုလင်းများ၊ ဖန်ခွက်များကို လင်ပန်းတွင် ထည့်လျက် သမီးအကြီးက စားစရာတချို့ကို ထည့်ယူလာပါသည်။ ကိုစောလုံမိုင်း၏ စောစောဇာ...

“နွေးအောင် လုပ်ပေးမယ်လေ”

ဆိုသည်မှာ ‘ဒါကြောင့်ကိုး’ ဟု ရိပ်မိပါတော့သည်။

“ကဲ... ရှင်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေးမှ ပဲ ထမင်းစားကြပေတော့၊ ကျွန်မကတော့ ကလေးတွေကို ထမင်းကျွေးရင်း စားနှင့်လိုက်တော့မယ်”

ဆိုကာ ခွင့်တောင်းပြီး ထွက်သွားပါသည်။

“ကဲ... ကိုမင်းကီ၊ ခင်ဗျား ရန်ကုန်မှာ မစားရတဲ့အသားတွေ စားစမ်းပါဦးဗျာ။ ဒါကတော့ ဝက်သားကျပ်တိုက်၊ ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ ကြက်သွန်နီနဲ့ ပြန်ဆီပူ လှိမ့်ထားတာ၊ ဒါကတော့ ဆတ်သားခြောက် ပြုတ်ပြီး အသားအမျှင်ကလေးတွေလုပ် ကြော်ထားတာ၊ ဒါကတော့ ပိုရှားတဲ့ အသားဗျ၊ မီးကင်ပြီး ဆီဆမ်းထားတာ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ၎င်းပန်းကန်ကို အာရုံစိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဘာသားလဲဗျ၊ ရှားပါးတဲ့ အသားဆိုတာ”

ဟု မေးလိုက်ပါသည်။

“ရှားဆို မျောက်ညိုသားလေ”

ဟု ပြောမှ ကျွန်တော့်မှာ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောလိုက်မိပါသည်။ မျောက်ညိုသားမှာ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်း တစ်လျှောက် ပေါလှပါသည်။ မိုးဦးကျ ‘ကနစိုးသီး’ သီးချိန်ဆိုလျှင် အလွယ်တကူ ပစ်ခတ်ရလေ့ရှိပါသည်။

“အခြောက်လှန်း မီးဖုတ်စားတာထက် ချေးခါးကလေးချက်မှ ပိုပြီး

စားကောင်းတော့မပေါ့”

ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ကြိုက်လှတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့် မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေက ရွံတယ်ပြောကြလို့ဗျ”

ဟု ပြောရင်း ရယ်နေပါသည်။

သူ ငဲ့ပြီး လှမ်းပေးသော အရက်ခွက်ကို ကျွန်တော်ယူပြီး နှာခေါင်းဝမှာတော့နမ်းကြည့်မိပါသည်။ ထန်းလျက် အရက်လို ချဉ်စုတ်စုတ်လည်း မနေပါ။ ဆန်အရက်လို ပွဲနန့်လည်း မရပါ။ ဝိစကီ အနံ့လေးလို သင်းနေပါသည်။ အရောင်ကလည်း စိမ်းလဲ့လဲ့ကလေး ညိုနေပါသည်။

“ဘာအရက်လဲဗျ”

“ဒါ ‘ဟောင်ပါး’ ခေါ်တယ်ဗျ၊ ခန္တီးကို စပယ်ရှယ်မှာယူပြီး လှောင်ထားရတာ။ ကျွန်တော်တို့ မော်လိုက်မှာက ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်မှာလို တင်လဲဖြူမရှိဘူး၊ ဘီအီးဒီစီလည်း မရှိဘူး၊ ရမ်တို့၊ ဘရန်ဒီတို့ဆိုတာတော့ ဝေးပေါ့ဗျာ။ အဲ့ဒါတွေ သောက်ချင်ရင် သင်္ဘောဆိုက်တဲ့ရက်မှာမှ ဦးခန်းက ဘဏ္ဍာစိုးဆီမှာ ဝယ်သောက်ရတယ်ဗျ။ ထန်းလျက်ချက်တဲ့ လိုင်စင်စီတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ စတင်းဒတ်ကျတော့ သိပ်ညံ့တာ၊ ရေထဲ အနံ့ကလေး ရောထားတာလောက်ပါပဲဗျာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဖန်တန်တန်၊ ချဉ်စူးစူးနဲ့”

ဟု ပြောပါသည်။

“ဟောင်ပါးကတော့ ဝိစကီပါပဲ၊ သူတို့ချက်တဲ့ ပစ္စည်းကလည်း လူးဆပ်တို့ ပြောင်းဖူးတို့နဲ့ ချက်တာဗျ၊ မော့ဝိစကီထက် သာတယ်တောင် ပြောချင်သေးတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားမီးရှို့ကြည့်စမ်းပါလား”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်က မီးခြစ်ခြစ်နေစဉ် သူက သူ့မီးခြစ်ကို ခြစ်ပြီး ကျွန်တော့် ဖန်ခွက်ပေါ်ကို မီးတောက်တင်လိုက်ရာ ဖန်ခွက်မှာ

မီးထတောက်သဖြင့် ကယျာကယာ စားပွဲပေါ်ကိုချပြီး အပေါ်က လက်ဖဝါးနှင့် အုပ်လိုက်မှ မီးတောက်ပြာပြာကလေး ငြိမ်းပြီး သေသွား ပါသည်။ သူက တဟဲဟဲ ရယ်နေပါသည်။

သူ့ အရက်ကို သူသာ ရေမရောဘဲ မော့နေသော်လည်း ကျွန်တော် မှာ ရေတစ်ဝက်လောက် စွက်ပြီးမှ မော့ရဲပါတော့သည်။ တကယ်ပင် မော့ဝိစကီထက်ပိုပြီး သဘာဝအရသာနှင့် ရနံ့တို့က ထူးကဲနေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ကျိုက် ဝဝကြီး သောက်လိုက်ပြီး အနံ့နှင့် အရသာကို ဂရုစိုက် ခံကြည့်ပါသည်။ တကယ့် ဝိစကီပင် ဖြစ်ပါသည် ဟု ဝန်ခံလိုက်မိပါသည်။

ကိုစောလုံးမိုင်းကတော့ ထပ်၍ ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်ပြန်ပါသည်။

“စကော့တလန်မှာ ရှေးတုန်းက တိတ်တိတ်ခိုးချက်တဲ့ အရက်တွေ ကို ‘တောင်ပေါ်က နှင်းရည်’ လို့ စကားဝှက်နဲ့ ခေါ်ကြသလို ဟောင်ပါး ကိုလည်း တောင်ပေါ်က နှင်းရည်လို့တောင် ခေါ်ဖို့ ကောင်းတယ်ဗျ” ဟု ပြောပါသည်။

သူ့ ဇနီး ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် ကြော်ထားသော တောဝက်သား ကျပ်တင်ကလည်း စားကောင်းလှပါသည်။ ဝက်ပေါင်ခြောက်လိုလည်း ဆားမငန်ပါ။ ချိုမြိန်ချိုနေပါသည်။ ကျပ်ခိုးနဲ့ကလေးကလည်း သင်းနေ ပါသည်။

“ဒီဝက်ကရော ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပစ်တာလား၊ ဝယ်ရတာတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့”

“ကျွန်တော် မပစ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် အမဲပစ်တဲ့ အလုပ်ကို နဲ့လိုက်တာ ကြာပြီဗျ၊ ဒီအသားကတော့ လက်ဆောင်ပေးတာပါ၊ ဒီမှာ တောဝက်သားဈေးက သိပ်မရှိပါဘူး။ အခု ဆန်ဈေး၊ ဆားဈေးမြင့်တာနဲ့ သူလည်း တစ်ပိဿာကို ဆယ်နှစ်ကျပ် ဖြစ်လာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့

ရောက်စနစ်က (လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ကျော်) ဆိုရင် တစ်ပိဿာမှ ငါးကျပ်
ဈေးရှိတာကလား”

“အပြန်ကျရင် တောဝက်သားကျပ်တင် ယူသွားဦးမယ်ဗျာ၊
ရန်ကုန်က ငတ်နေတဲ့ ငနဲလေးတွေ ကျွေးချင်လို့ စာရေးဆရာတွေလေ၊
ဝက်သားဈေး နှစ်ဆကျော်ဆိုတော့ မစားနိုင်ကြရှာဘူးဗျာ။ အထူးသဖြင့်
သူငယ်ချင်း ဒေါင်းနွယ်ဆွေကြီး ကျွေးချင်တာပါ”

ဟု ပြောရင်း ကျွန်တော်က ရယ်လိုက်ပါသည်။

ကိုစောလုံမိုင်းကတော့...

“ကျပ်တင်တွင် မကဘူးဗျာ၊ ခေါင်းကို ဝက်သားချဉ်ထုပ်ထုပ်ပေး
လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောရှာပါသည်။

သူလည်း စာဖတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် စာရေးဆရာများကို မတွေ့ဖူး
သော်လည်း သိနေသူဖြစ်ပါသည်။

“တောဝက်က အညာမှာ ပေါသလားဗျ။ ဒီအကောင်တွေ ပစ်ရင်
မီးမကူးဘူးတို့၊ မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်တိုးတယ်တို့ ဆိုတာ ဘာပြော
တာလဲဗျ”

ကိုစောလုံမိုင်းကတော့ သစ်တောအရာရှိလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ကိုယ်တိုင်
ကလည်း အမဲပစ်ဝါသနာ ပါသဖြင့် မှုဆိုး မှတ်တမ်းများ၊ ဂျာနယ်များ၊
နိုင်ငံခြားကထုတ်သည့် စာအုပ် စာတမ်းများကို ဖတ်သည့်အပြင်
အထက်ချင်းတွင်း တောတွင်းဘဝကို ကျွမ်းကျင်သဖြင့် မေးကြည့်မိပါ
သည်။

“ပေါတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီကောင်တွေက ပေါလွန်းတော့ စပါးခင်းတို့
ပဲခင်းတို့ကို လာလာဖျက်လွန်းလို့ မနိုင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်၊ တော်
ရုံတန်ရုံ ခြောက်လှန့်လွတ်တာတော့ ဖြူတောင် မဖြူဘူး။ သေနတ်ရှိတဲ့

လူကိုဆိုရင် ရှိခိုးဦးတင် လာခေါ်ကြရတာကလား”

“ဟိုတုန်းကတော့ ဝက်လိုက်တဲ့ မုဆိုးတွေရှိတယ်။ သူတို့ကတော့ ခွေးနဲ့ လှံနဲ့ လိုက်ကြတာပဲ။ ခွေးကလည်း အင်းခွေးတွေလောက် မကြီးဘူး။ ခပ်ပုပုနဲ့ နားရွက် ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေးတွေပဲ။ သူတို့ကို ဝက်လိုက်ခွေးလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ ခွေးတစ်ကောင်ကို အရင်တုန်းကတောင် နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ပေးဝယ်ရတယ်။ အဲဒီခွေး သုံးကောင်လောက်နဲ့ လှံအသွားကြီးက တစ်တောင်လောက်၊ အရိုးက တစ်လံနဲ့ တစ်တောင်လေးသစ်လောက် ရှိတဲ့ လှံနဲ့ ဝက်ကိုလိုက်ကြတာပဲ”

“အား... တယ်စွန့်ရတဲ့ အလုပ်ပါလား”

“စွန့်ရတယ်ဆိုပေမဲ့ သူတို့အဖို့တော့ ကောင်းဘွိုင်မြင်းရိုင်းဖမ်းတာလို အပျော်လုပ်နေကြသလိုပါပဲ။ ခွေးတွေကလည်း သိပ်အားကိုးရတာမျှ။ ဝက်အုပ် မြင်လိုက်ရင် ခြောက်လှန့်ပြီး အုပ်ကွဲအောင် လုပ်လိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့မှ အုပ်ကွဲ ကျန်ခဲ့တဲ့အကောင်ကို နားရွက်ဝင်ခဲတာပဲ။ ဝက်ပြန်ပက်ရင် ရှောင်တယ်။ နောက်တစ်ကောင်က အမြီးက ဝင်ခဲ၊ နောက်ပြန်ပက်တုန်း တစ်ကောင်က နားရွက်ခဲနဲ့ ဝက်ဟာ ကြာတော့ မောလည်းမော၊ ကြောက်လည်းကြောက်နဲ့ ခံနေတုန်း နားရွက်ကို မိမိရရခဲပြီး ဝက်ကိုယ်ပေါ်က တခြားဘက်ရောက်အောင် ခုန်ချတယ်။ ဒီတော့ ဝက်ခေါင်းမော့ပြီး ဖင်ထိုင်ချလိုက်ရတာပေါ့။ ဒီတော့မှ မုဆိုးက လှံနဲ့ မိမိရရထိုးတယ်။ အခုတော့ အဲဒီလို ထိုးရဲတဲ့လူတော့ သိပ်မရှိတော့ပါဘူး။ သေနတ်ကို အားကိုးလာကြတာကိုး”

“မီးမကူးဘူးဆိုတာကရော”

“ဒီဟာကိုတော့ တောကလူတွေ အခုထက်ထိ ယုံနေကြသေးတာပဲ။ ဝက်စွယ်ဟာ ကြီးလွန်း လို့ နားဝကို လာပြီး ချိတ်နေတယ်။ ဒီအစွယ်ကလည်း အခေါင်းပွမဟုတ်ဘဲ ဆင်စွယ်လို အနှစ်ပြည့်နေမယ်ဆိုရင်

မီးမကူးဘူးလို့ ယုံနေကြတယ်။ ကျွန်တော်တော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး။ ဟို... သေနတ်ပေါ်ခါစ ခေတ်တုန်းက တူမီး သေနတ်တွေနဲ့ ပစ်ကြတာကိုးဗျ။ ယမ်းစိုလို့ မီးမကူးတာနဲ့ ကြုံဖူးတဲ့ မှဆိုတွေ ပြောတာကို တကယ်မီးမကူးဘူးလို့ စွဲလမ်း ယုံကြည်နေကြတာ ဖြစ်မယ် ထင်တာပဲ”

“မီးခိုးကြွက်လျှောက် ဆိုတာကရောဗျာ”

“ဒီကောင်တွေက အစာစားနေရာက သေနတ်သံ ကြားလို့ လန့်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ်ဦးတည်ထားတဲ့ ဘက်ကို စွတ်ပြေးတာပဲဗျ။ ရှေ့ကို တိုက်စရာရှိတိုက်၊ လဲစရာရှိ လဲပစ်တာပဲဗျ။ ပြီးတော့ အကောင် တွေက တောမှာ ကျင်လည်နေတဲ့ အကောင်တွေဆိုတော့ မြန်ဆန်တယ်၊ သန်မာတယ်၊ ရှေ့တည့်တည့်က ပစ်လို့ မမှန်ဘဲ နေရာမှာတင် ပုံမကျဘဲနဲ့ ဆိုရင် ရုတ်တရက် ရှောင်ဖို့မလွယ်အောင် စွတ်ခနဲ ရောက်လာနိုင်တယ်။ ဒါကို မီးခိုးကြွက်လျှောက် ခေါ်တာပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဝက်သိုး ကြီးတွေရဲ့ ပခုံးစွန်းကြီးတွေဟာ သိပ်မာတယ်၊ ပေါင်လုံးလောက် ခြေသလုံးလောက် သစ်ပင်ဆိုရင် သူတို့ ပွတ်တာနဲ့ လဲတယ်၊ ယားတဲ့ အခါလည်း အဲဒီနေရာနဲ့ သစ်ပင်ကို တိုက်လိုက် ပွတ်လိုက်နဲ့ လုပ်နေတော့ မာနေတာပဲ၊ တော်ရုံသေနတ်၊ ဥပမာ ကိုးလုံးကျည်၊ ခြောက်လုံး ကျည်ဆိုရင် ပေါက်ကို မပေါက်ဘူး၊ အဲဒီနေရာကို ပစ်ပြီး မှန်ဦးတော့ ကျည်မစူးဘူး၊ အဲဒါကို ပြီးတယ်လို့ ခေါ်ကြတာလားတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော်တော့ ရိုင်ဖယ်နဲ့ ပစ်လေ့ပစ်ထ ရှိတော့ ပြီးတဲ့ဝက်လည်း မတွေ့ဖူးခဲ့ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ မီးမကူးတာလည်း မကြုံဖူးသေးဘူး၊ မီးခိုး ကြွက်လျှောက်လိုက်တာ၊ အဲ... အဲ... ဝက်ခေါင်းထိုး စွတ်ထိုးတာ၊ မသိ အောင်တော့ မပစ်ခင်ကတည်းက ကိုယ်ယူတဲ့ နေရာမှန်အောင် ယူထား ရတာပေါ့ဗျာ”

“အခုဆိုရင် မိုးကျလာပြီ၊ ဝက်သားစားလို့ စကောင်းပြီ။ နွေမှာဆိုရင် ဒီကောင်တွေက ရေငတ်တော့ သူတို့ ကျင်ငယ်ရေ သူတို့ ပြန်သောက်ရတော့ အသားက နံ့တယ်၊ မကောင်းဘူး။ မျှစ်တွေ ပေါတဲ့အချိန်၊ စပါးတွေသီးတဲ့ ရာသီဆိုရင် သိပ်စားလို့ ကောင်းလာပြီ။ အစာဝဝလင်လင် စားရတော့ အသားလည်းပြည့်၊ အဆီလည်းတင်ပြီး စားရတာ ပိုအရသာရှိတာပေါ့လေ”

ဟု စောလုံမိုင်းက ပြောရင်း...

“အင်း... သူများအသားများ စားလို့ကောင်းတယ် ပြောရင်း တယ်သွားရည်ကျတယ်”

ဟု ဆိုရင်း မော့လိုက်ပြီး ဆတ်သားခြောက်ကို စားလိုက်ပြန်ပါသည်။

“စားပါဦး ကိုမင်းဇော်၊ ခင်ဗျားကလည်း တောဝက်သားပဲ ခံတွင်းတွေ နေတယ်ထင်တယ်၊ ဆတ်သားလည်း ကောင်းပါတယ်”

ကျွန်တော် ဆတ်သားကို နှိုက်စားလိုက်ပါသည်။ အနံ့မှာ ဆိတ်သားလို မညှိပါ။ ချောသားထက်လည်း အဖျင်ကြီးပါသည်။ သမင်သားလို ဝါမနေဘဲ ရဲနေပါသည်။ စားလို့လည်း ချိုပါသည်။

“အင်း... တောဝက်သားလည်း ကောင်းပါ၏။ ဆတ်သားလည်း ကောင်းပါ၏ လို့ပဲ ပြောရမှာဗျာ”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ရှေးခေတ်က ဖော်ဘွားတွေဆိုရင် ဆတ်ကောင်းတွေကို မွေးဖွားပြီးတော့မှ ကိုယ်တိုင်ပစ်စားကြတာကလား”

“ဟာ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ကြားတောင် မကြားဖူးပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်လိုမွေးမြူရေး လုပ်တာလဲဗျ၊ ဒီစနစ် ကောင်းရင်လည်း သားဈေးငါးဈေးကျအောင် အကြံပေး ဆောင်းပါးလေး ဘာလေး ရေးရ

အောင်လို့”

“အား... မလုပ်နဲ့ ကိုမင်းဏီ၊ မလုပ်နဲ့၊ ဒီစနစ်က ပဒေသရာဇ်တွေ ရဲ့ စနစ်တွေပျ၊ သွားမရေးလိုက်နဲ့လေ၊ ဝိုင်းဆာလိုက်ကြလို့၊ ပဒေသရာဇ် စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုလဲဗျ”

“မော်လိုက်က ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပြီးတော့မှ အသစ် တည်တဲ့ မြို့ပျ၊ ဟိုး... ရှေးမြန်မာဘုရင်တွေ လက်ထက်တုန်းကတော့ မြို့မရှိဘူး၊ စော်ဘွားတွေကတော့ ခန္တီစော်ဘွား၊ သူတို့တစ်တွေ အချင်းချင်း ချိန်းပြီး တော့ အမဲလိုက်ဖို့ ဒေသကြီးတစ်ခုကို သတ်မှတ်ထားတယ်၊ မော်လိုက် အောက်နားက အရှေ့ဘက် ကမ်းမှာရှိတဲ့ ကိုးတန် ချောင်းရိုးကို တက် သွားရင် ‘စော်ဘွားဟင်းအိုး’ ဆိုပြီး ခေါ်တဲ့ လွင်ပြင်ကြီးရှိတယ်၊ အဲဒီ ထဲမှာရှိတဲ့ အမဲမှန်သမျှ အထူးသဖြင့် ဆတ်ကို ဆင်းရဲသားများ မပစ်မခတ်ရဆိုပြီး သတ်မှတ် မွေးမြူထားတာပေါ့ဗျ၊ သူတို့ ကိုယ်တိုင် တော့ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်လောက်ဆိုသလို လာပြီး တောလိုက်ကစားလေ့ရှိ ကြတယ်။

“ဆတ်ဆိုတဲ့ အကောင်ကလည်း တောသိပ်နက်ရင် မနေဘူး၊ မြက်ခင်းကောင်းကောင်း ချောင်းနားမြစ်နားလွင်ပြင်မှာ ကျက်စားလေ့ ရှိတယ်။ တောနက်တော့လည်း ကျားကိုကြောက်ရတာကိုးဗျ၊ ပြီးတော့ သူတို့ စားတာကလည်း မြက်ကိုပဲ စားတာကိုး၊ တစ်နေရာမှာ နေရင် လည်း သိပ်ပြီးတော့ တောပြောင်းလေ့ ပြောင်းထ မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် သူတို့ ကျက်စားပေါက်ဖွားတဲ့ ဒေသကို ကြိုးဝိုင်း သတ်မှတ်ပြီး မပစ် မခတ်ဘဲ ထားလိုက်ရင် သုံးလေးနှစ်ဆိုရင် ပစ်ချင်သလောက်ပစ်လို့ ရတာပဲဗျ၊ ဒီလိုနည်းနဲ့ အပျော်တမ်း အမဲလိုက်ရအောင်ဆိုပြီး ပဒေသရာဇ်တွေက ကြိုးဝိုင်းသတ်မှတ်ပြီး မွေးထားတာကို ဆိုတာပါ”

“အခုလည်း ဆတ်သားခြောက်တွေကို ဗန်းမော်ဘက်ကလည်း လာနေတာပဲ။ ဒီချင်းတွင်းကလည်း စားရတာပဲ။ မုဆိုးတွေဟာ ဘာနဲ့ ဖမ်းသလဲဗျ။ မုဆိုးတိုင်း သေနတ်ရှိဖို့ဆိုတာလည်း ဒီခေတ်မှာ ဘယ်လွယ် မလဲနော်”

ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“တောထဲက အကောင်တွေကတော့ မျိုးမပြုတ်ချင်အဆုံးပါပဲ ကိုမင်းကီရာ။ ဟိုခေတ်ကတော့ ဆတ်သား၊ ခိုင်သား၊ ပြောင်သားဆိုတာ တွေကို မုဆိုးလိုင်စင်ရှိတဲ့ လူတွေကိုမှ ပစ်ခွင့်ပေးထားတာ။ တစ်နှစ် အမဲ ဘယ်နှစ်ကောင် ရတယ်၊ အထီး အမ ခွဲခြားပြီးတော့ အစီရင်ခံရ တယ်။ ခိုင်တို့ ပြောင်တို့ဆိုရင် အမကို မပစ်ရဘူး။ ဆတ်တို့၊ ချေတို့ ဆိုရင်တော့ အမကို သားလွယ်ချိန် မုဆိုးလိုင်စင်ယူထားတဲ့ လူဟာ ဒီ တားမြစ်ချက်တွေကို တိတိကျကျ လိုက်နာရတယ်။ ခုတော့ သောင်းကျန်း သူတွေကတော့ ဥပဒေအပြင်ဘက် ရောက်နေပြီ။ ပစ်ခတ်စားကြတာက တစ်မျိုး၊ သေနတ် ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရှိတဲ့ လူက ဥပဒေကို မသိကျိုးကျွန် ပြုပြီး ပစ်ခတ်ကြတာက တစ်မျိုးနဲ့ ဒီခေတ်မှာ မုဆိုးလိုင်စင်ယူတာတို့ မုဆိုးအမည်ခံပြီး အမဲလိုက်တာတို့ မရှိတော့ဘဲ သူလည်းပစ်၊ ကိုယ် လည်း ပစ်ဖြစ်နေရတာပါပဲဗျာ”

“ဟို... ရှေ့က အမဲလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ တကယ့် မုဆိုးတွေရော ရှိသေးသလား ကိုစောလုံမိုင်း”

“ရှိပြီကော ကိုမင်းကီရဲ့၊ ဘယ်လောက်တော်တဲ့ မုဆိုးတွေလဲ ဆိုရင် ကျွန်တော် ပြောပြရင် ခင်ဗျား အံ့ဩသွားမယ်”

“မင်းချောင်းရွာမှာ ရှေးကတည်းက မုဆိုးလုပ်လာတဲ့ ဦးထော် ညွှန်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ အခု အသက်ခြောက်ဆယ် ကျော်နေပြီ။ တစ်ခါ က သူ့သားတစ်ယောက်ရဲ့ အလှူမှာ ကျွေးဖို့အတွက် ဆတ်သား ရှာပေး

တာ အကောင် ဘယ်လောက်များသလဲတော့ မသိဘူး၊ လာသမျှ ဧည့်
သည်ကို ဆတ်သားဆီပူထိုး၊ မန်ကျည်းရွက်စားသိပ်အသုပ်၊ မဲဇလီ
ဟင်းချိုနဲ့၊ ထမင်းဆယ်ရက်ကျွေးတယ်၊ ဆတ်သား ဆီပူထိုး ဆယ်ဝင်
အိုး တစ်လုံး သန့်သန့်တောင် မကုန်သေးတာတွေ့ရတယ်”

ကျွန်တော် ရင်မပြီး ‘အားပါးပါး’ ဟု အော်မိပြီး ရင်မထားသည်ကို
ပြန်ကျသွားစေရန် ဟောင်ပါး ခပ်များများ တစ်ငုံပြည့်ပြည့်ကြီး မျိုချလိုက်
ရ၏။ ပြီးတော့ ဆတ်သားတစ်လုတ်စားလိုက်ရ၏။

“ဒီလောက် များများစားစားရအောင် အဘိုးကြီး ဘယ်လိုလုပ်
ပစ်သလဲ၊ သေနတ်ပုန်းများ ရှိလို့လား”

“ဘယ်ကလား သေနတ်ပုန်းနဲ့ ပစ်မလဲ၊ ဒီရှေးလူတွေဟာ ရာဇဝတ်
မှုကို သိပ်ကြောက်တတ်တယ်၊ သေနတ်တွေ ဘာတွေ ဆိုတာ ပေးပြီး
ပစ်ခိုင်းတာတောင် မကိုင်ဘူး။ တကယ်စားချင်လို့ ဆတ်ရအောင်
လုပ်ပေးစမ်းပါဆိုရင် သေနတ်မပါဘဲ သူနည်း သူဟန်နဲ့ရအောင်
လုပ်ပေးတာပဲဗျ”

“တယ်ဟုတ်ပါလားဗျာ၊ ဘယ်လိုလဲဗျ”

“သူ ကျွမ်းကျင်တဲ့ မှဆိုနည်းကတော့ ‘ကိုင်းညွတ်’ ထောင်တဲ့
နည်းဗျ။ ဆတ်သွားတဲ့ လမ်း၊ ခြေရာ စသည်တို့ကို လိုက်ပြီးတော့
ကြည့်ထားတာပဲ၊ မြင်ပြီဆိုရင် သူကိုယ်တိုင် လုပ်ထားတဲ့ ဝါးကိုင်းကြီး
တွေကို ဝါးအလိုက်တိုင်း ထိပ်ပိုင်းကို နှီးစဖြာပြီးတော့မှ ကျားပွတ်ကြီးလို
ဖြစ်နေအောင် ကျစ်ထားပြီးမှ ကွင်းလျှောဖြစ်အောင် လုပ်ထားတာပဲ။
ကွင်းမှာ မိတာနဲ့ကိုင်းကြီးက ဆတ်ခနဲ လန်တက်သွားတာပဲ၊ အကောင်
လည်း ခြေတို့ လက်တို့မိပြီ။ ရုန်းလေ ကန်လေကွင်းက မိလေနဲ့ မပြေးနိုင်
တော့ဘူး။ အကောင် မနာမပြုဘဲ အရှင်ကိုတောင် ရတယ်ဗျ။ သူ့သား
အလှူတုန်းကလို ဆတ်တွေကို သူကိုယ်တိုင် တစ်မိုးတွင်းလုံး ထောင်၊

ဖျက်ပြီး ပြုတ်၊ ဆီပူထိုး၊ ဆယ်ဝင်အိုးတွေထဲမှာ သိပ်ပြီး ဆီဖြုတ်အောင် ထားတာ၊ ဘယ်လောက်ထားထား ခံသဗျ။ လာသဗျ လူ ဆယ်ရက် ကျွေးပြီးတဲ့အပြင် အိုးတစ်လုံး ပိုသေးတယ်ဆိုတော့ ကိုမင်း၏ စဉ်းစား သာကြည့် ဘယ်လောက်ဖမ်းလိုက်သလဲလို့၊ သူ့သက်တမ်းမှာ စံချိန်တင် လိုက်တာပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီအလှူမှာပဲ သူလည်း သင်္ကန်းစီးပြီး ပဉ္စင်းဘောင်တက်သွားတယ်၊ အကုသိုလ်နဲ့ သူနဲ့ ပြတ်ပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ပေါ့ ကိုမင်း၏ရာ...”

“အင်း... ဒါလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပဲဗျ၊ သူ့လို နာမည်ကြီးတဲ့ မုဆိုးတွေရော တခြားရှိသေးသလားဗျ”

“ရှိပြီကော ကိုမင်း၏။ ‘ပါဟဲ’ ဆိုတဲ့ ရွာမှာရှိတဲ့ ‘မုဆိုးကြီး စော အယ်လူး’ ဆိုတာကတော့ ကရင်ကြီးဗျ၊ ‘စော’ ပါလို့ ကျွန်တော့်လို ရှမ်းပဲလို့ မထင်လိုက်နဲ့နော်”

ဟု ပြောပြီး ရယ်လိုက်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ပြိုင်တူ ဟောင်ပါးကို ရေမရောဘဲ တဝကြီး ငုံပြီး သောက်လိုက်ပါသေးသည်။ ပြီးလျှင် နှုတ်ခမ်းပါးနားသတ်ပြီး ဆေးတံကို ဖွာလိုက်ပါသေးသည်။

“စောအယ်လူးကတော့ ဒူးလေးသမားဗျ၊ သူက အိမ်မှာ ဟင်းပြုတ် တဲ့ အခါကျမှ သွား သွားပစ်တာဗျ၊ အသက်ကလည်း ကြီးလာတော့ တောထဲ တစ်ယောက်တည်း သိပ်လည်ချင်ပုံ မရဘူး၊ တစ်နေရာတည်းကို မူဆေးထားပြီးတော့ သွားပစ်လေ့ရှိတယ်။ သူလုပ်ပုံကလေးကို ကြည့်ရင် ရယ်စရာလည်း ကောင်းရဲ့၊ မှော်သားစရာလည်း ကောင်းရဲ့။ သူ့တဲထဲမှာ အဆစ်တွေကို တိုးလျှိုဖောက်ထားတဲ့ ဝါးပိုးဝါးကြီးတစ်ခု ထောင်ထား တယ်ဗျာ”

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဒီအထဲမှာ သူ အမြဲ သေးပေါက်လေ့ရှိတယ်၊ ရက်ကြာလို့ တော်

တော်ရဆိုမှ သူ့ ယာခင်းနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက တောစပ်တစ်နေရာမှာ အဲဒါကြီးထမ်းသွားပြီး ဟိုမှာ သွန်လေ့ရှိတယ်။ ကြာတော့ အဲနေရာမှာ ဆားကျင်းကလေး ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ၊ ချေကလေးတွေက အဲဒီ ဆားကျင်းမှာ လာလာပြီး လျက်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလို လာလျက်တဲ့ အခါ ကျတော့မှ သူက စောင့်ပြီး ဒူးလေးနဲ့ ပစ်တာဗျ။ သူ့ မြားထိပ်မှာလည်း အဆိပ်စိမ်ထားတာဆိုတော့ ဘယ်နေရာ မှန်မှန် လဲတာပဲ။ နှလုံးကို ဖောက်မှ၊ မျက်လုံးကို စိုက်မှဆိုတာတွေ ဘာမှမလိုဘူး။ အဆိပ်ကလည်း သူဟာနဲ့သူ မြားဆိပ်ပင်' ကရတဲ့ အစေးနဲ့ ဖားပြုပ်အစေးနဲ့ ကျင်ငယ်ရေနဲ့ စသည်ဖြင့် ကျိုထားတာပဲ။ သူ့နည်းကလည်း အန္တရာယ်များလွန်းလို့ ဆိုပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးဘူး။ အဲ... အဆိပ်လူးပြီးသား မြားလိုချင် ရင်တော့ သူ့ဆီမှာဝယ်ရနိုင်တယ်။ သွေးစိုတာနဲ့ အကောင်ဟာ တစ်စွေ့ ခုန်ဆိုရင် တစ်ချက်သာ ခုန်နိုင်ပြီး နှစ်စွေ့ခုန်ဆိုရင် နှစ်ချက်သာ ခုန်နိုင် တော့မယ်။ သူက အသက်ကြီးပြီး မျက်လုံးမွဲ သူ့နည်းနဲ့သူပဲ စားသာအောင် လုပ်ယူရရှာတာပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီ အဘိုးကြီး အခုရော ရှိသေးသလား”

“ရှိတယ်ဗျ၊ သူက ဒီအညာဇာတိ မဟုတ်ပါဘူး၊ အင်းစိန် နယ်ထဲကပဲ။ သစ်ထုတ်လုပ်ရေး အဖွဲ့တွေထဲမှာ လက်နက်ကိုင်အစောင့် အဖြစ် ပါလာပြီး မိုင်းချောင်းမှာ သူ့သမီးလောက် ရှိသေးတဲ့ ကောင်မ လေး တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျနေလို့ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးအဖွဲ့ ပြောင်းသွားတော့ ပင်စင်ယူပြီး ကျန်ရစ်ရာက မုဆိုးလုပ်နေတာပေါ့။ အရင်က သေနတ်ကိုင်ခဲ့ပေမဲ့ အခု သေနတ်ပေးမကိုင်ဘူးဗျာ၊ သူ့မှာ ကိုင်ခွင့်မရှိလို့ ရာဇဝတ်မှု မကင်းဘူးဆိုပြီး မကိုင်ရှာဘူး။ သူ့ ဘိုးဘေး လက်ထက်ကနည်းနဲ့ မုဆိုးတစ်ဖက်ကလုပ်၊ တစ်ဖက်က ကောင်မလေး နဲ့ အတူ တောင်ယာလုပ်စားနေတာပဲ”

လိုအခိုက် စောလုံမိုင်း၏ ဇနီး အခန်းတွင်း ဝင်လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ထားသည်ကို ကြည့်ရင်း...

“ဟင်... စားစရာလည်း ဘာမှအရာမယွင်းသေးဘူး၊ ပုလင်းလည်း ဘာမှ မကုန်သေးပါလား၊ အစ်ကိုကြီး လေမိနေပြန်ပြီ ထင်တယ်” ဟု ပြောပါသည်။

“ငါက လေမိတာရယ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ စာရေးဆရာကြီးက မုဆိုးတွေအကြောင်း လျှောက်မေးနေလို့ ငါက ပြောပြနေတာပါ။ မင်းလည်း သူ့ကို စာအကြောင်း ပေအကြောင်း မေးချင် မေးဦးလေ”

ကိုစောလုံမိုင်း၏ ဇနီးက ရယ်နေပါသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ ခပ်ပါးပါး၊ အသားဖြူဖြူ၊ မျက်လုံးကောင်းကောင်းနှင့် မို့ ကလေးရှစ်ယောက် အမေဆိုသည်ကိုပင် ယုံနိုင်စရာ မရှိပါ။ အိမ်တွင်နေရင်းမို့လား မသိ၊ သားသမီးများလို့ပဲလား မသိပါ။ သိပ်ထည်ထည်ဝါဝါ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားခြင်း မရှိပါ။ ခပ်ဟောင်းဟောင်း၊ ခပ်ခွမ်းခွမ်းနှင့် ဖြစ်သလို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေးသာ ဝတ်စားထားသလိုကို တွေ့ရပါသည်။ လင်ယောက်ျားကိုလည်း ဩဇာပေးတတ်သည့် ပုံစံမျိုး မရှိပါ။ အလွန်အေးဆေးပြီး ရောင့်ရဲလွယ်သော ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ အိမ်ထောင်မကျခင် ကျွန်တော်တို့ ဆယ်တန်းဖြေနေကြစဉ်က သူ့ဇနီးလောင်းအိမ်ကို ကိုစောလုံမိုင်းနှင့် တစ်ခါနှစ်ခါ လိုက်သွားဖူးပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပထမသော် သမီးရည်းစားများ၊ မိဘက စေ့စပ်ထားသူများဟု မရိပ်မိပါ။ မောင်နှမဝမ်းကွဲများ ခင်ခင်မင်မင် နေကြသလို နေကြသည်ဟုသာ ထင်ခဲ့ပါသည်။ ဆယ်တန်းအောင်ကြပြီးမှ ကိုစောလုံမိုင်း ပြောပြတော့မှ သူတို့ကို ‘ဘင်္ဂလားမောင်နှမကလေးတွေ’ ဖြစ်နေကြောင်း သိရပါသည်။

‘မှဆိုကျော်အကြောင်းပြောတော့ အစ်ကိုကြီး မှဆိုကျော် လုပ်ခဲ့ ပုံတွေရော ပြောမပြလိုက်ဘူးလား”

“ဟေအေး... မပြောရသေးဘူးကွ၊ သူကလည်း မေးမှမေးသေး ဘဲကိုးကွ” ဟုပြောရင်း ရယ်နေကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတန်းကတော့ လေသေနတ် ပစ်ကြ ပါသည်။ ကိုစောလုံမိုင်းမှာ သေနတ်ပစ်ခြင်းကို ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပစ်လေ့ရှိသူ မဟုတ်ပါ။ သေနတ်ပစ်ခြင်းကိုသာမက ဘာလုပ်လုပ် အားကစားအရာတွင်လည်း အခြေခံလေ့ကျင့်ရေးကအစ စနစ်ကျကျ တစ်ဆင့်ပြီးမှ တစ်ဆင့် တက်သည့်နည်းနှင့် လေ့ကျင့်လေ့ရှိ ပါသည်။ တင်းနစ်ကစားကြရာတွင် ကျွန်တော်တို့ကတော့ အတုခိုးပြီး ဝင်ရိုက်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရေရှည် ကစားလာကြသည့်အခါ သူက ကျွန်တော်တို့ထက် ပိုရိုက်တတ်ရုံမက အထက်တန်းကျကျ ကစား သွားနိုင်ပါသည်။ စွဲစွဲမြဲမြဲလည်း ကစားသွားပါသည်။

ဆယ်တန်းအောင်ကြပြီး သူက သစ်တောကျောင်းကို တက်သွား ပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သတင်းစာတိုက်မှာ ည အယ်ဒီတာကလေး လုပ်ရင်း စာကို တစ်ဖက်က ရေးနေပါသည်။ လူချင်းလည်း ကွဲသွားကြ ပါသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ခဏတစ်ဖြုတ် ဆုံကြရုံသာ ရှိပါသည်။ မတွဲမိကြသည်မှာ အနစ်နစ်ဆယ်ကျော်တောင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ သူ သေနတ်ပစ်ကြောင်း၊ မှဆိုလုပ်ကြောင်းတို့ကို မကြားမိခဲ့ပါ။ သူ့ဇနီး က ပြောတော့မှ ကျွန်တော်လည်း ကိုစောလုံမိုင်း ပြောသည့်...

“ကျွန်တော် အမဲပစ်တဲ့ အလုပ်ကို စွန့်လိုက်တာ ကြာပါပြီဗျ” ဟု ပြောခဲ့သည့် စကားကို သတိရလာပါသည်။ ပြီးတော့ ဧည့်ခန်း တွင် မနီးလှုပ်နန်းဖွားများနှင့် ကြက်ခြေခတ်ထားသည့်အောက်မှ နံရံ ကပ်ထားသော ကျားကြီး သားရေတို့ကို ဂရုစိုက်ကြည့်မိပါတော့သည်။

“သေးဗျာ... ကိုစောလုံမိုင်း မုဆိုးတွေနဲ့ တော်တော် အကျွမ်းတဝင် ရှိတာရယ်၊ ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက သေနတ်ပစ် ဝါသနာပါတာ ရယ် ကျွန်တော် သတိရပြီ မေးမလို့ပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ပြောပြနေတဲ့ ဒီနယ်က မုဆိုးတွေအကြောင်းကလည်း နားထောင်လို့ ကောင်းနေတာနဲ့ပဲ မမေးမိသေးဘူး။ အခု မုဆိုးအလုပ် စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ ဦးထော်ညွှန်လို့များ အကျွတ်ရလို့လားဗျာ”

ဤတွင် သူ့ဇနီးက...

“ဘယ်ကလာ အကျွတ်ရရမှာလဲ ကိုမင်းဇော်ရဲ့။ အခုတောင် တစ်ခါတစ်ခါ မိုးညိုလာရင်၊ နှင်းကျလာပြီဆိုရင် သေနတ်ထုတ်ကြည့် ပြောင်းတိုက်နဲ့ လုပ်သေးတယ်။ သူ မုဆိုးလုပ်နေတုန်းကဆိုရင် တော တက်သွားမယ်ဆို ရင်တမမနဲ့ နေရတာပဲ။ အန္တရာယ်ဆိုတာ မမြင်ရလေ၊ ကျွန်မကတော့ တွေးပြီး စိုးရိမ်လေပဲ။ ပြောလို့မရ ဆိုလို့မရပါဘဲရှင်၊ နောက်ဆုံး မုဆိုးကျော်ကြီးဘဝနဲ့ ကျော်ကြားလွန်းလို့ ကံကောင်းလွန်း လို့သာ မသေကောင်း၊ မပျောက်ကောင်းဖြစ်ပြီး အခု အသက်နဲ့တွေ့ရ တာ ကိုမင်းဇော်ရေ၊ မေးသာ ကြည့်ပေတော့”

ဟု တကယ် စိတ်တုန်လှုပ်ရသည်ကို ထိန်းပြောရင်း ရယ်လိုက် ပြီး...

“ကျွန်မတော့ ကလေးတွေ သွားသိပ်ချေဦးမယ်၊ အေးအေး ဆေးဆေးပဲ စားချင်တဲ့ အချိန်ကျမှ စားကြနော်၊ ပြီးတော့ အမြည်း လေးလည်း စားကြပါဦး၊ လေတွေပဲ သိပ်ပစ်မနေကြနဲ့ဦး၊ ကြောင်အိမ် ထဲမှာ ရှိသေးတယ်၊ အစ်ကိုကြီး ထည့်ပေးနော်၊ လေးလေးကိုတော့ ခွင့် ပြုကြတော့”

ဟု ပြောရင်း ဖိနပ်ကလေးကို ဖွဖွနင်းကာ အရိပ်ကလေးသဖွယ် ထွက်သွားပါသည်။

ကိုစောလုံမိုင်းသည် ဆေးတံကိုဖွာရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးနေဟန်ဖြင့် ငေးနေပါသည်။ အပြင်ဘက်မှ မိုးကလည်း သည်းလာ၊ အအေးတတ်ကလည်း ပိုလာပြန်သဖြင့် မီးဖိုတွင် ထင်းခြမ်း သုံးလေးခု ထပ်ထည့်ရင်း မီးဖိုဘေးမှာ ခါးဆန့် လက်ဆန့် လုပ်နေပါသည်။ သူ့ကိုယ်ကာယမှာ အားကစားသမား တစ်ယောက်ပီပီ တောင့်တင်း ခိုင်မာလှပါသည်။ ယခုပင် ဘောလုံးတစ်ပွဲလောက် ထကစားဦးတော့ မောပန်းမည့်ပုံမျိုး မရှိပါ။ မေးရိုးကားကား၊ ရင်ပြင်ကျယ်ကျယ်၊ လက်မောင်းအိုးကြီးများ ကြွားကြွားနှင့် သူ့အရပ်နှင့်သူ့ အလွန်ကြည့်ကောင်းပါသည်။ ယောက်ျားပီသလှပါသည်။ ဆေးတံမှ ပြာများကို မီးဖိုဘောင်မှာ ခေါက်ချပြီး ကုလားထိုင်လွတ် တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ကာ...

“ကျွန်တော် သစ်တောဘက် ရောက်ပြီးတော့ အားကစားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တင်းနစ်ရိုက်တာတို့၊ ဘောလုံးကန်တာတို့ မလုပ်နိုင်တော့ဘူးဗျ။ လူက မြို့ပေါ်မှာ ခြောက်လ၊ တောထဲမှာ ခြောက်လဆိုသလို ကျင်လည်နေရတာကိုး။”

“မြို့ကို ပြန်ရောက်တယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ်တောထဲမှာ လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ စာရင်းအား ပြုစုရ၊ အစီရင်ခံစာ ရေးရ၊ နောက်ထပ် တောထဲဝင်ရမည့် အစီအစဉ်တွေ ရေးရနဲ့ တစ်စတစ်စ ကျွန်တော်ဟာ မြို့ပေါ်မှာ နေရပေမဲ့ စိတ်က တောထဲကို ပြန်ရောက်နေတာလိုပါပဲဗျာ”

“ဒီတော့ ဒီတောထဲမှာ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ဝါသနာပါခဲ့တဲ့ သေနတ်ကို ပြန်ကိုင်မိပြန်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒီအခါကျတော့ ပွိုင့်တူးတူး ရိုင်ဖယ်ကလေးနဲ့ နှစ်လုံးပြူး ဆယ့်နှစ်ဖို့ တစ်လက်ကို ကိုင်ပြီး တောသွားရင်း ဟိုဟာကလေးပစ်၊ ဒီဟာကလေးပစ် လုပ်နေမိတာပဲ”

“နောက်တော့ ရှေ့ပစ်တာတို့၊ ဆတ်ပစ်တာတို့ကို အဖွဲ့ကျတဲ့

မုဆိုးတွေနဲ့ ပေါင်းပေါင်းပြီး လိုက်ပစ်တာပဲဗျ။ နှစ်ကြာလာတော့ တောကို လည်း ကျွမ်းလာတယ်။ သားကောင်တွေရဲ့ ဓလေ့စရိုက်ကိုလည်း နားလည်လာတယ်။ ကျွန်တော့် လက်ကိုလည်း ကျွန်တော် ပိုပိုယုံလာ တယ်။ သားကောင် ပြေးနေတုန်း ပစ်တာတို့၊ ညဉ့်မှာ မီးထိုးပြီးတော့ သားကောင်ကို ပစ်တာတို့မှာ ကျွန်တော်ကတော့ စာအုပ်တွေဖတ်၊ လက်တွေ့ ပြန်အသုံးချဆိုတော့ ဒီမှာရှိနေတဲ့ သေနတ်ကိုင်မုဆိုးတွေထဲ က ကျွန်တော့်ကို တော်တော်လေးစားလာကြတယ်။ ဘယ်တော့ရောက် ရောက် ကျွန်တော်ရှိတယ်ဆိုရင် နီးရာ မုဆိုးက တောလည်ရင်း ကျွန်တော့် စခန်းကိုတော့ ပေါက်လာကြတာပဲ။ ပြီးတော့ စားစရာ သောက်စရာ ကလေးတွေလည်း ပါလာတတ်ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့ လမ်းပြလုပ်ပြီး လိုက်ပစ်ရတဲ့ အမဲလည်း တော်တော်များပြီး ရတဲ့အခါ ရှိသလို မတွေ့လို့ မရတာလည်းရှိတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ တွေ့လို့ကတော့ တစ်ခါမှ လွတ် သွားတာ၊ လွဲသွားတာ မရှိခဲ့ဖူးသလောက်ပါပဲ။”

“ကျွန်တော် ပစ်လို့ခတ်လို့ ရတာတွေကို လေးလေးက လုံးလုံး မစားဘူးဗျ။ တခြားက ပေးတာတို့ ဝယ်တာတို့ဆိုရင်တော့ သူစားပါ တယ်။ မျောက်ညိုသားတွေ ဘာတွေလည်း မရှောင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ပစ်လို့ မစားတာတင် မဟုတ်သေးဘူး။ မပစ်ဖို့လည်း အမြဲတမ်း နားပူ နေတာပဲ။ တစ်နေ့ ဘေးတွေ့ မယ်ချည်းပဲ ပြောနေတာပဲ။ ကျွန်တော်က တော့ တောထဲရောက်တယ်ဆိုရင် စိတ်ပြောင်းသွားတာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်လည်း တောဘုရင်လို့ ဖောင်နေမိသလား မသိပါဘူး။”

“အဲဒါကတော့ အမဲကလေး ပစ်နေတုန်း ဆိုပါတော့လေ၊ အမဲ ကလေး ဆိုတာကတော့ ဆတ်တို့၊ ချေတို့လောက်ပါပဲ။ ဒီတောတွေ ကလည်း သမင်မရှိဘူးဗျ။ တောတွေချုံတွေကရှိတော့ သမင် မနေဘူး။ ဒရယ်လည်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒရယ်သားကို စိမ်းရွေရွေ

နံတယ်ဆိုပြီးတော့ တောသွားရင်း တွေ့တောင်မှ ပစ်လေ့မရှိပါဘူး။ အမဲကြီးတို့ စိုင့်တို့၊ ပြောင်တို့ ပစ်ဖို့အကြောင်းက ဒီလို ဖြစ်လာတာဗျ”

“တစ်နေ့ ကျွန်တော် တောတက်ရာ ပြန်လာပြီး နီးစပ်ရာ ဆိပ်ကမ်း ရွာကလေးကနေ သင်္ဘောနဲ့ မော်လိုက်ပြန်မယ်လေဆိုပြီးတော့ ယုဝ ရွာဘက်ကို ဆင်းလာခဲ့တာကိုး၊ ရွာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းရောက်တော့ ထူး ထူးဆန်းဆန်းဗျာ၊ ကျွဲကြီးတစ်ကောင်ကို ကျားက ချောင်းနေတာ သွား တွေ့တယ်”

“ကျွဲကြီးကလည်း ကျားကို ချိုနဲ့စောင့်ပြီး ဝါးရုံပင်မှာ ဖင်ပေးရင်း အသင့်အနေနဲ့ ကိုယ်ကိုယ့်ပြီး စောင့်နေရှာတယ်၊ ကျားကလည်း တော်တော်နဲ့ မကပ်ဘဲ ကိုက်ငါးဆယ်လောက် အကွာကနေပြီးတော့ ကြွက်ကလေးကို ကြောင်ချောင်းသလို ဝပ်ပြီးချောင်းနေတယ်။ နေကလည်း အနောက်ဘက်ကို ကျစပြုနေပြီ၊ ကျွန်တော်က နေကျောပေး ပြီး ကျားနောက်က ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကျားက မသိဘူး၊ ကျွန်တော် လည်း ဘာဖြစ်ကြမလဲဆိုတာ ရပ်စောင့်နေတယ်။ ကျားကလည်း ရှေ့ မတိုးရဲဘူးဗျ၊ ကျွဲကလည်း လှုပ်ကို မလှုပ်ဘူး။”

“စောင့်ကြည့်ရင်း စိတ်မရှည်နိုင်တော့တာနဲ့ ကျွန်တော်က ကျားကို လန့်ပြေးအောင်ဆိုပြီး ရုတ်တရက် ‘ဟေး’ ခနဲ တောသံပေးပြီး ဟစ်လိုက် တော့ ကျားလည်း ရုတ်တရက် လန့်ပြီး ဘယ်ဘက်ကို စွတ်ပြီး ခင်တန်း ကလေးဆီ တက်ပြေးသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအကောင် တစ်ခါတည်း ထွက်ပြေးသွားတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခင်တန်းထိပ်ရောက်တော့ ပြန်လှည့်ပြီး လူကို ကြည့်လိုက်သေးတယ်၊ ခဏ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျွဲကို သတိမရတော့ဘဲ ကျွန်တော့်တူရူဆီ လှည့်လာနေတော့ တာပဲ”

“သူ့လာနေပုံက သိပ်အေးအေးဆေးဆေးပဲ၊ သူ့စိတ်ထဲက

ကျွန်တော့်ကို အပြတ်ရှင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန် တူပါတယ်။ ဒီတော့မှာ ဘယ်သူဘုရင်လည်းဆိုတာ သိရအောင် သတ္တိပြတော့မယ်ဆိုတဲ့ ဂိုက်မျိုးပဲ။ တကယ် သူမူစရာ ဘာမှမရှိဆိုတဲ့ ဟန်က အတိုင်းသားပေါ်နေတယ်။ ဘေးဘီ တစ်ချက်ကလေး မကြည့်ဘဲ ကျွန်တော့်ဆီကို တည့်တည့်ကြီး ကိုး...။”

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော် ကိုင်နေကျ သုံးရာသုံး အင်္ဂလိပ် ရိုင်ဖယ်ကို အသံမမြည်အောင် ကျိတ်ပြီး ယမ်းထိုးမောင်းတင်လုပ်၊ အသင့် လျှပ်တစ်ပြက် ပစ်နိုင်အောင် မလှုပ်မရှား စောင့်နေလိုက်ရတော့ တယ်”

“ဒီကောင်တွေက သိပ်မြန်တယ်။ ကိုယ်အနေအထား နည်းနည်း ကလေးလှုပ်တာနဲ့ ပျက်တာနဲ့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်အုပ်တတ်တာမျိုးမို့ ကိုယ်ကို မလှုပ်မယှက်နဲ့ အာရုံကိုလည်း သူနဲ့အတူ လျှပ်တစ်ပြက် ပစ်နိုင်အောင်၊ မျက်လုံးမပြာအောင်၊ ပစ်ကွင်း ရွှေ့သရွှေ့လိုက်နိုင်အောင် စိတ်သွင်းထားလိုက်ရတယ်။”

“ဒါကလည်း သားကောင်ပြေးတုန်းလွှားတုန်း လိုက်ပစ်တဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေကို လုပ်ထားလို့၊ သူတို့ မြန်သလောက် ကိုယ့်ချိန်သား ကိုယ့်ပစ်ကွင်းနဲ့ မောင်းဆွဲမှုစသည်တို့ကလည်း တစ်ဖက်က မြန်ရင် မြန်သလို အလိုလို တစ်ပြိုင်နက်ဖြစ်သွားကြသလို၊ ပစ်ပြီးသား ဖြစ်သွား တာပဲဗျ။ အမှန်ကတော့ သားကောင်ကို လိုက်ပစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပစ်ကွင်းဖြစ်လာမယ့် နေရာဆီကို ကျွန်တော့်ချိန်ကွက် ရောက်နှင့်ပြီး မောင်းဆွဲဖြုတ်လိုက်မိတာ၊ ပစ်ကွင်းလည်း ကျည်ရောက်ရော သား ကောင်နဲ့လည်း ဝင်တိုးရောဆိုသလို ဖြစ်ရတာချည်းပဲ”

“အဲ... အရေးကြီးတာက သားကောင် လှုပ်ရှားမှုကို အာရုံစိုက်မိဖို့ ကိုယ့်အာရုံရှိသလောက် ကိုယ့်လှုပ်ရှားမှုတို့က တစ်ပြိုင်နက် လိုက်နိုင်ဖို့

ကျင့်သားများများ လိုတာပဲ။ သိုင်းသမား ထုံးစံလို လာတဲ့ဘက်နဲ့ လွဲနေရင် တမင်ရှောင်နေရတာမဟုတ်ဘဲ အလိုလို ရောက်သွားတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိအောင် ကျင့်ပေးနေရသလိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သားကောင် ရောက်မယ့်နေရာကို ပစ်ပြီးသား ချိန်ကိုက်ဖြစ်နေအောင် ကျင့်ထားရတာပဲ။”

“ကျွန်တော့်ဆီ လာနေတဲ့ ကျားဟာ ကိုက်ငါးဆယ်လောက် အကွာမှာကျတော့ ကျွဲကို ချောင်းသလို ဝပ်ချောင်းချောင်းတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ၊ ကြောက်လည်း မကြောက်ဘူး၊ ကိုယ်ကလည်း စ မပစ်လိုက်ပါဘူး။ သေနတ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ကလေးသာ ထားပြီး ပထမ မောင်းကိုဆွဲထားလိုက်တာပဲ။ မျက်တောင်တော့ မခတ်ရဲဘူးဗျို့၊ မျက်တောင်ခတ်ပြီး ပြန်အဖွင့် အချိန်ကလေးမှာတောင် ဒီကောင်ကိုယ့်ကို ခုန်အုပ်မှာဆိုတာ သေချာနေတော့ မြင်ကွင်းကို ရှင်းသထက် ရှင်းအောင် ကြည့်နေရတယ်။”

“မမျှော်လင့်တဲ့ အချိန်ကလေးမှာ ဒီကောင် ခုန်အုပ်တာပဲ။ ဘာမှ အားယူတာတို့ ဝပ်ရာက ထလိုက်တာတို့ ကိုယ်ကို ယို့တာတို့ မမြင်လိုက်ရဘူး၊ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်တာနဲ့ လွှားခနဲ ရောက်လာတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် လက်က သိပ်သေချာတာပဲ။ ဒီအကောင် မေးရိုးအောက်က ကျည်ဝင်သွားတာ ကုပ်ရိုးကို ပြတ်သွားတာပဲ။ ကျွန်တော့် ညာဘက်တစ်လံကွာလောက်မှာ လေးဖက်ကား ကျသွားတာပဲ။ တစ်ခါထပ်ပြီး သေချာသထက် သေချာအောင် ဒုတိယ တစ်ချက် ထပ်ပစ်လိုက်သေးတယ်။ ညာဘက် လက်မောင်းအိုးက ဝင်သွားတာ ဘယ်ဘက် ရင်အုံ ပွင့်သွားတာပဲ။”

သူ ကျားပစ်ခန်းကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော့်မှာ ရင်မ ထားမိပါသည်။ ဆေးတံကိုလည်း လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ထားရင်း၊ ဖန်ခွက်

ကိုလည်း တစ်ဖက်က ကိုင်ထားရင်း ဘာတစ်ခုမှ မသောက်မိအောင် နားစွင့်နေမိပါသည်။ ကျားကြီး ဘယ်ဘက်ရင်အုံ ပွင့်သွားတယ်ဆိုတော့ မှ ပင့်သက်ချရင်း ဖန်ခွက်မှ တစ်ငုံဝဝကြီးမော့ ဆေးတံကို မီးညှိကာ ရှုဖွာလိုက်မိပါသည်။

“အဲဒီ ကျားကြီးပစ်သံကြားပြီးတော့ ရွာက လူတွေလည်း ရောက်လာကြတယ်ဗျ၊ ဒီညတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘဝမှာ အိပ်ရင်း အောင်သား စားပွဲကြီး လုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတုန်းက သတင်းကြားတဲ့ မုဆိုးတွေရော ရွာခံဝက်လိုက်တဲ့ မုဆိုးတွေရော ရောက်လာကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မုဆိုးကြီးစာရင်းဝင်အဖြစ်နဲ့ ချီးမွမ်းကြတယ်”

“ခင်ဗျား တစ်ခါတည်း မုဆိုးကျော်ကြီး ဖြစ်သွားတာပေါ့လေ”

ဟု လေးလေးက ခေါ်သော မြန်မာ ဝိဇ္ဇာဆေးမည် တစ်လက်၏ နာမည်နှင့် သူ့ကို မုဆိုးကျော်ဟု ခေါ်လိုက်ပါသည်။ သူကလည်း သဘောကျစွာဖြင့် တဟဲဟဲ ရယ်နေပါသည်။

စကားပြော ခေတ္တရပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ စားကြသောက်ကြ ပြန်ပါသည်။ သူက မျောက်ညိုသား ဖုတ်ထားသည်ကို စားရင်း...

“ဒါလေး မြည်းစမ်းပါဦးဗျ၊ ဒါကလည်း ဇာတ်လမ်းကလေး တစ်ခု ရှိတယ်၊ ကြိုတုန်း ခင်ဗျားကို ပြောပြရဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ တစ်ယောက်တည်း ရယ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း တစ်နှိုက် နှိုက်စားလိုက်ပါသည်။ အမျှင်ကလေးများမှာ နုပြီး ရွှနေကြပါသည်။ ချိုသည့်မှာလည်း စောစောက အသားများနှင့် မတူ၊ တစ်မူထူးပါသည်။ နိဝုံးဆိုရသော် စား၍ကောင်း၏။ အရက် ဟောင်ပါးနှင့် လိုက်ဖက်၏။ နာဂတို့၏ စည်းစိမ်ကလည်း သေးသေးမဟုတ်ပါ တကားဟု တွေးမိ၏။

“လုပ်စမ်းပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျား မျောက်ညိုဇာတ်လမ်းကလေး”

ဟု ကျွန်တော်က စလိုက်ပါသည်။

သူက တဟဲဟဲ ရယ်ပြီးမှ...

“ခင်ဗျား မနက်ဖြန်ဆိုရင် မြို့ထဲမှာ ကိုဘကြွယ်ဆိုတဲ့ လူကို တွေ့လိမ့်မယ်၊ သူကလည်း မော်လိုက်ကို ပြောင်းလာတဲ့ အရာရှိကလေး တစ်ယောက်ပဲဗျ၊ သဘောသကာယကတော့ သိပ်ကောင်းတယ်၊ အိမ်ထောင်လည်း မရှိဘူး၊ မိန်းမလည်း ပိုးချင်တယ်၊ ပိုးလည်း မပိုးတတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် လူပျိုကြီး ဖြစ်ပြီး ခပ်ကြောင်ကြောင်လို ဖြစ်နေတာ။ သူ့ကိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေက ခင်လည်း ခင်ကြတယ်၊ ပျင်းလို့ရှိရင်လည်း သူ့ကိုပဲ ဝိုင်းစနေကြရတာဗျာ။”

“မကြာခင်က ကျွန်တော် ဖောင်းပြင်အထက် သယောင်းတို့ မင်းယားတို့ကို မော်တော်နဲ့ အဖွဲ့လိုက် ခရီးထွက်ကြတာကိုး။ မော်တော် ထွက်ခါနီးကလေးမှာ ပြေးဆင်းလာပြီး ကျွန်တော့်ကို တိုးတိုးကလေး မှာတာကိုးဗျ။ မင်းယားရောက်ရင်တဲ့၊ ဖျံအထီး တစ်ကောင် ရထားတယ် သတင်းရတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဖျံသိုကို မရရအောင် ဝယ်ခဲ့စမ်းပါဆိုပြီး နားပူတာကိုးဗျ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားဟာက ဖျံဝယ်ခဲ့ပါဆိုရင် တော်သေးရဲ့၊ သိုကို ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ။ မေးတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ အားသိပ်ရှိတယ် ပြောကြလို့၊ အဲဒါ ဝယ်ခဲ့စမ်းပါဆိုပြီး တိုးတိုးကလေး နားပူနေတာကိုး။ ကျွန်တော်က သူ့ ဓာတ်သိတာနဲ့ ဟာဗျာ... ဝယ်ရအောင် ပိုက်ဆံဆိုလို့ ကျုပ်မှာ အပိုပါတာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ရှင်မက သိတဲ့အတိုင်း ကလေးတွေများလို့ ကျုပ်ကို တစ်နေ့မှ နေ့တွက် တစ်ကျပ် ပေးတာဗျလို့ဆိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် ပေးလိုက်မှာပါ ဆိုပြီးတော့ ငွေ သုံးဆယ်ကျပ်တောင် ထုတ်ပေးလိုက်ရှာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဒီတော့မှ စိတ်သာဗျ၊ တွေ့ရင်တော့ ဝယ်ခဲ့မယ်ဆိုတော့မှ သူ ကုန်းပေါ် ပြန်တက်သွားတယ်။ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဘယ်သူက ဘယ်လို သတင်း

ပေးပြီး လိမ်လွင့်လိုက်တယ် မသိပါဘူး။ ကျွန်တော် မော်တော်ပေါ်
 ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အဖွဲ့တွေက ကိုဘကြွယ်ကြီး တိုးတိုး... တိုးတိုးနဲ့
 ခင်ဗျားကို ဘာကပ်မှာတာတုံး၊ ဘာတုံးနဲ့ မေးကြတာပဲ။ ကျွန်တော်
 ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း သူတိုးတိုးမှာကာမှ ခပ်ကျယ်ကျယ် တစ်ဆင့်
 ပြန်ပြောပြတာပေါ့။ အားလုံးကလည်း ရယ်ကြတာပဲ။”

“သူပေးလိုက်တဲ့ ငွေလည်း ကင်းတပ်ရောက်ရင်ပဲ ကျွန်တော်တို့
 အရက်တက်ဝယ်ပြီး လမ်းသောက်သွားကြတာပါပဲ။ သူ မှာတဲ့အတိုင်း
 တွေ့ရင် ဝယ်တာပေါ့လေ။ မတွေ့တော့ သူ့ ငွေသူ ပြန်ပေးလိုက်မယ်
 ဆိုတဲ့ သဘောပဲပေါ့”

“ဒါဖြင့်... မင်းယားရောက်တော့ရော သူမှာတာ ဝယ်လို့ ရရဲ့လား”

“ဘယ်ရမလဲဗျာ၊ ဖျံကလေးတစ်ကောင် ရတယ်ဆို ချက်စားလိုက်
 ကြတာပဲပေါ့။ သူထင်သလို သို့တို့ ဘာသို့ဆိုတာလဲ ဘယ်သူကမှ
 ဂရုစိုက် သိမ်းမထားကြပါဘူး။ ရှိရင်ဝယ်ဖို့ စုံးစမ်းပါသေးတယ်၊
 ဘယ်မှာ မှ မရပါဘူး။”

“ဒါနဲ့ ပြန်လာကြရောဗျာ၊ အစုန်မှာ တွန်းပင်ရွာရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်း
 ရောက်တော့ မျောက်ညိုကြီးတွေ လှမ်းမြင်တာကိုး၊ မော်တော်ကို စက်ရှိန်
 သတ်ရင်း ကမ်းပါးကပ်မောင်းခိုင်းရကာ၊ ကျွန်တော် တစ်ကောင် ပစ်ချ
 လိုက်လို့ ကျသွားတယ်။ အဲဒါ မော်တော်ဆိုက်ပြီး အမှုထမ်း တစ်ယောက်
 သွားကောက်လာပြီး ချက်ရအောင်ဖျက်တာပေါ့လေ။ ကျွန်တော့်
 တောအုပ်ကြီးကဟေ့... အဲဒါ အထီးလား အမလား၊ ဟေ့... လို့
 မေးတော့ အထီးကြီးဖြစ်နေတာကိုး၊ ဒါနဲ့ မျောက်ကြီးရဲ့ ယောက်ျားကိုယ်
 တစ်ခုလုံးဖြတ်ပြီး ကြိုးနဲ့တွဲ၊ မော်တော်အလံတိုင်မှာချိတ် နေလှမ်းလာခဲ့
 တယ်။ မော်လိုက်ရောက်တော့ ကိုယ်တော်ချော ကိုဘကြွယ်က စောင့်
 နေနှင့်တယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးကပ်လာပြီး သူမှာတာ ပါရဲ့လားလို့

မေးရှာတယ်။ တောအုပ်ကြီးက ကပျာကယာ သူနေလှန်းထားတာ သွားယူပြီး၊ ငြော့... ဝန်မင်းပြောတဲ့ဟာကလေး မေ့ကျန်နေမှာစိုးလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ပေးတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုဘကြွယ်ကို လှမ်းပေးရင်း အေး... ကံကောင်းလို့ဗျာ၊ မေ့တော့မလို့။ တောအုပ်ကြီး သတိပေးလို့သာ အဲဒါ အစိတ်တောင် ပေးခဲ့ရတယ်ဗျဆိုပြီး ပေးလိုက်တော့ ဝမ်းသာအားရ အဲဒါကလေး ယူပြီး မင်းသားချော ပြန်ပြေးတာပဲ။ ငွေငါးကျပ်ယူဦးလေ ဆိုတာတောင် မယူတော့ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ထဲက သူ့အိမ်ရောက်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ပေးတဲ့ဟာကြီး ဖန်ပုလင်းထဲထည့်၊ အရက်နဲ့စိမ်ပြီး ကိုယ်တော်ကြီးက အားဆေးကြီးအဖြစ် မှီဝဲတာကိုးဗျ၊ အဲဒါကြီး ထုတ်လာပြီး သောက်ကြ ပါဦးလားဆိုပြီး တိုက်သေးတာဗျ၊ ကျွန်တော်တို့က မနည်း တောင်းပန် ထားရတယ်။ အခုထက်ထိ သောက်တုန်း၊ ခင်ဗျားလည်း သူနဲ့ နက်ဖြန် တွေ့ရင် တိုက်လိမ့်ဦးမယ် မသောက်နဲ့ဗျ”

ဟု ပြောရင်း ရယ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုဘကြွယ် အဖြစ်ကို မျက်စိထဲမှာ မြင်ရင်း ရယ်မိပါသည်။

“ကိုစောလုံမိုင်း... ဒီလောက် လက်ဖြောင့်ပြီး ဒီလောက် ကျင့်ထားရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုက်တဲ့ လုပ်ငန်းကို စွန့်လိုက်တာလဲ ဗျာ”

“လေးလေး ပြောသလို ဘေးတွေ့မှာ စိုးလို့ပေါ့လေ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာက ဘယ်လို ဘေးလဲဗျ၊ ကျားနဲ့ နောက်ထပ် တွေ့မှာစိုးလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး ကိုမင်းဏီရဲ့၊ ကျွန်တော် ကြုံရုံက သိပ်ဆန်းတယ်”

“ဘာလဲ... တောခြောက်တာတို့၊ ဘာတို့ တွေ့ဖူးလို့လား”

“တောခြောက်တာတွေ၊ ဘာတွေကို ကျွန်တော် မယုံပါဘူး။”

တောထဲမှာ အမဲလိုက်ရင်း စကားပြောသံလိုလို ကြားရတာတွေ၊ ဝါးရုံပင် အုပ်ဟာ တခြားသစ်ပင်တွေ ငြိမ်သက်နေပေမဲ့ သူတစ်အုပ်တည်း ယိမ်းထိုးပြီး လှုပ်သွားတာတွေ၊ လေသံတွေကြားရတာတွေဆိုတာကတော့ ကျွန်တော်အဖို့ ရိုးနေပါပြီ။ ဒါတွေဟာ တောခြောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အသံလှိုင်းတွေရဲ့ မတော်တဆ လေထုဖောက်ပြန်မှုကို လိုက်ပြီး ဖြစ်ပျက်ရတာတွေဆိုတာ ကျွန်တော် မှန်းကြည့်လို့ ရပါတယ်။”

“ကျွန်တော်နဲ့ အတူပါတဲ့ လမ်းပြမှဆိုးဟာ ဒီလိုဖြစ်ပျက်တာမျိုးတွေကို တွေ့တိုင်း ကျွန်တော် မကြောက်တတ်တာကို သိပ်အံ့သြတာပဲ။ ဒါမျိုးတစ်ခုခု ထူးခြားတာ တွေ့ပြီဆိုရင် သူဆိုရင် ရှေ့ဆက်မသွားတော့ဘူးလို့လည်း ပြောတယ်။ သူတို့ကတော့ နတ်အစွဲရှိတဲ့ လူတွေကိုးဈ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာအစွဲမှမရှိတော့ ဘာမှလည်း မကြောက်မိဘူး။ ဘာအခက်အခဲမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဒါတွေဟာ သဘာဝရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာ သာမန်ကိစ္စတွေပဲလို့ ယုံကြည်ထားလိုက်တာပဲ။”

“ကျွန်တော် ကျားပစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ မုဆိုးမှော်ဝင်သွားတယ်ဆိုရမလားပဲ ကိုမင်းကီ။ ကျွန်တော်ဟာ အမဲကြီးတွေကိုပဲ ခက်ခက်ခဲခဲ စွန့်စွန့်စားစား ပစ်ချင်လိုက်စိတ်တွေ ပေါ်လာတယ်။”

“အမဲကြီးဆိုတာကတော့ စိုင့်တို့၊ ပြောင်တို့၊ ဆင်တို့လို အကောင်ကြီးတွေပေါ့လေ။ အန္တရာယ်ကလည်း ကြီးတယ်။ တောနက်တဲ့ဆီကိုလည်း သွားရတယ်။ အဲသလို သွားရလေ လူက ပျော်လေ ဖြစ်ချင်လာတယ် ဆိုရမှာပဲ ထင်ပါတယ်။”

“ကျားကို ကျွန်တော်တို့ သိပ်မပစ်ချင်ကြဘူး။ ရှာရတာ ရှားတယ်။ အန္တရာယ်များသလောက် ရပြန်တော့လည်း ငွေက ဘာမှဖြစ်လောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ မုဆိုးတွက်ခြေနဲ့ကိုက်ရင် စီးပွားရေးမဟန်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါကြောင့် ကျားကို ကျွန်တော်တို့ မုဆိုးတွေက သိပ်အရေးထား မပစ်

ကြဘူး။ ဆိုးလို့၊ လူတွေကို ကိုက်လို့၊ နွားတွေ မခံနိုင်လို့ ပစ်ပေးပါဆိုမှ ဒါမှမဟုတ်... ပစ်ခရမှပဲ ပစ်ပေးလေ့ရှိကြတယ်”

“ပစ်ရတာရော သိပ်ခက်သလား ကိုစောလုံမိုင်း၊ တစ်ခါက စေတုတ္တရာနယ်က လူတွေကတောင် မိုလ်တာရာတို့ကို လာပစ်ပေးပါ ဆိုပြီး သတင်းစာကနေ အကူအညီတောင်းတာ တွေဖူးတယ် မှတ်တယ်”

ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“မှဆိုတွေမှာလည်း သူ့နည်းနဲ့သူ စပယ်ရှယ်လစ်တွေ ရှိတယ်ဗျ၊ ကျားဆိုးနှိမ်တဲ့ မှဆိုကလည်း သေနတ်မပါဘဲ ရသဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ နယ်က မှဆိုတွေတောင် ရအောင် လုပ်တတ်တယ်”

“သေနတ်မပါဘဲ ကျားကို ဘယ်လိုရအောင် လုပ်တာလဲဗျ၊ တယ်စွမ်းပါလား”

“ဒီလို ကိုမင်းဏီရဲ့၊ သူတို့ကတော့ ကျားလာလမ်း သွားလမ်းကို လေ့လာတာပဲ။ ပြီးတော့... ခြေရာကို တိုင်းတယ်၊ ခြေရာအဝန်း ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာကို သင်အူကလေးနဲ့တိုင်း၊ ပြန်ဆန့်၊ အလျားကို သုံးဆလုပ်၊ လက်လေးသစ်ပေါင်းလိုက်ရင် ကျားရဲ့ အရပ်ရတယ်ဆို ပါတော့။ ပြီးတော့ ဒူးလေးကို ကျားရဲ့ လက်ပြင်နဲ့အကိုက် မှုသေအမြင့်မှာ ငုတ်ရိုက်ဆင်ထားတယ်၊ အဆိပ်လူးမြားကို ဒူးလေးမှာ တပ်ပြီး မောင်းတင်ထားတယ်၊ ပြီးမှ ကျားလာလမ်းမှာ ကြိုးစကလေး တင်းတင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ငုတ်ရိုက်ပြီး တန်းထားတယ်၊ ဒီလမ်းအတိုင်းလာပြီး ဒီကြိုးစကို လက်နဲ့ တိုးတာနဲ့ ဒူးလေးမောင်းပြုတ်ပြီး အဆိပ်လူးမြားက ဝင်စူးတာပဲ၊ တစ်စွေ့ခုန်၊ နှစ်စွေ့ခုန်နဲ့ ကျားသေတာပါပဲ၊ နွားသေလို့ ပြန်စားဖို့လာတဲ့ ကျားတို့၊ လူကိုက်ပြီး ပြန်စားဖို့လာတဲ့ ကျားတို့ဆိုရင် အသေပဲ၊ မလွတ်တမ်းမိတာပဲ၊ အဲဒါကလည်း အတော်ရင့်တဲ့ မှဆိုကြီး

တွေကျမှ လုပ်တတ်တာ”

ကျွန်တော် တော်တော်အံ့ဩသွားရပြန်ပါသည်။ အညာတွင် မုဆိုးမျိုးစုံ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ တောနှင့်မကျွမ်းခဲ့သဖြင့် ၎င်းတို့ကို မသိပါ။ ကိုစောလုံမိုင်းကတော့ ကိုယ်တိုင် မုဆိုးကျော်လုပ်ပြီး မုဆိုးတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းခဲ့သဖြင့် နဲ့နဲ့စပ်စပ် သိပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝါသနာပါသဖြင့် လေ့လာထားဟန် တူပါသည်။ ကိုစောလုံမိုင်း၏ မုဆိုးသက်တမ်း၊ မုဆိုးဝါ တော်တော်ရင့်ပုံရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကသာ အနေဝေးခဲ့သဖြင့် အကြောင်းမသိခဲ့ပါ။ သူ့ဆက်ပြောသည့် သူ၏ အမဲကြီးလိုက် မုဆိုးအတွေ့အကြုံက ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ၊ ကြက်သီးထစရာ ကောင်းနေပါသည်။ သူကလည်း စကားပြောလက်စ အရှိန်ရလာသဖြင့် ဆက်ပြောနေပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း နားထောင်ကောင်းကောင်းနှင့် နားထောင်နေမိပါသည်။ အချိန်နာရီတို့ကိုတောင် သတိမရမိကြတော့ပါ။

“ကျွန်တော် အမဲကြီးလိုက်မယ် လုပ်တော့ မုဆိုးဖော် တစ်ယောက် ရှာရတယ်။ တောကျွမ်းတဲ့လူ၊ အတွေ့အကြုံရင့်တဲ့လူ၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိတဲ့လူ၊ သတ္တိလည်း ရှိတဲ့လူ စသည်ဖြင့် အရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့လူကို ရှာရာမှာ နန်းဘုံးရွာက ကိုထွန်းရင်ဆိုတဲ့ မုဆိုးကြီး တစ်ယောက်ကို သွားတွေ့တယ်။ ကိုထွန်းရင်ကလည်း နှယ်နှယ်ရရ မုဆိုးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဖိုင်ကိုတောင် သေနတ်မပါဘဲ ဝက်ထိုးလှုံနဲ့ ရအောင် ထိုးခဲ့တဲ့ တကယ့် မုဆိုးကျော်ဗျ”

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ သူ့ရာဇဝင်ကလေး”

“ဒီလို... သူက ခွေးနဲ့တောဝက် လိုက်ထိုးတဲ့ မုဆိုးပဲ။ တစ်နေ့ ကျတော့ တောကျွဲရင်း သင်းကွဲလာတဲ့ ဖိုင်ပေါက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ရင်ဆိုင်သွားတိုးတယ်တဲ့၊ သူ့ခွေးကလည်း ကောင်းတော့ ဖိုင်ကို မြင်တယ်

ဆိုလိုက်ကြတော့တာပဲ။ သူကလည်း သူ့ခွေးတွေ မျက်ခြည်ပြတ်မှာ နိုးတာနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကခေါ်ရင်း လိုက်ရင်း လုပ်ရာက ခိုင်က သူ့ကို ပြန်လှည့်ပြီးတော့ တိုက်တော့တာပဲ။ ဒီတော့ ပြေးစရာ အပေါက်အလမ်း လည်း မရှိတော့ ဝါးရုံပင်ဘက် ခေါင်းပေး ပက်လက်လှန်လှဲချလိုက်ပြီး ဝက်ထိုးလုံကို မြေမှာထောက် အသွားဘက်ကချိန်ပြီး ခံထားလိုက်ရ တာပေါ့ဗျာ။ ဟိုအကောင်ကြီးကလည်း တအားကျိုးပြီး ဝင်အအောင်း လိုက်မှာ သူ့အားနဲ့သူ ရင်အုံကဝင်ပြီး ငှက်ပျောပူးဖောက်သွားတော့တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ မုဆိုးလောကမှာ သူလည်း နာမည်တစ်လုံးနဲ့ အကျော်အမော် ဖြစ်လာတာပေါ့လေ”

“လူပုံက တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ အသားမည်းမည်း၊ မျက်နှာပေါက် ဆိုးဆိုး ခေါင်းတုံးနဲ့၊ အင်္ကျီဘယ်တော့မှ မဝတ်ဘဲ တောထဲသွားတယ် ဆို ပုဆိုး ခါးတောင်းမြှောင်အောင် ကျိုက်ထားလေ့ရှိတယ်။ ဘယ်သွား သွား ဘယ်လာလာ သူ့ လက်စွဲတော် လုံကြီးကတော့ ချလေ့မရှိဘူး၊ ကလေးလူကြီး သူ့ကိုမြင်ရင် ခပ်ရိုန်းရိုန်းနဲ့ ရှောင်သွားကြတာပဲ။ ပြီးတော့ ထမန်သီနယ်က ထမန်သားဆိုတော့ ပိုပြီး လန့်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“အင်းဗျာ... ထမန်သီသားဆိုတော့ အဲဒီနယ်မှာ လူက ကျားဖြစ် တယ်ဆိုတာ တကယ်ရော ရှိသလား ကိုစောလုံမိုင်း၊ ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်တယ်လို့ ယုံတဲ့ လူတွေကလည်း ယုံနေကြတယ်။ သူတို့နယ်က လူတွေ မေးကြည့်တော့လည်း မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတဲ့လူကပြောကြပြီး၊ ရှေးရှေးကတော့ ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ရှိတယ်လို့ ဆိုတဲ့ လူတွေကလည်း ဆိုကြ တာပဲ။ ခင်ဗျား ကိုထွန်းရင်ကို မေးမကြည့်ဘူးလား”

ကိုစောလုံမိုင်းသည် ဆေးတံဖွာရင်း လေးလေးနက်နက် ခဉ်းစား သလို လုပ်နေပါသည်။ ပြီးမှ...

“ကျွန်တော် မေးမြန်းသိရသလောက်တော့ ကိုထွန်းရင်တို့ဟာ

မန်စီတို့၊ ဗန်းမောက်တို့မှာရှိတဲ့ 'ကတူး...၊ ကနန်း' ဆိုတဲ့ ဆွေမျိုးစုတွေ ထဲကလို 'ထမန်' ဆွေမျိုးစု တစ်စုပါပဲဗျာ။ ရှေးရှေး ဘိုးဘေးဘီဘင် လက်ထက်က ကျားဖြူနတ်ကို ကိုးကွယ်ခဲ့ကြတယ်။ အခုကျတော့ တစ်စ... တစ်စနဲ့ အဲဒီကိုးကွယ်တဲ့ နတ်ကိုတဲ့ မေ့လာခဲ့ကြပြီလေ။ သီးခြား လူမျိုးစု စရိုက်လက္ခဏာတွေလည်း တိမ်ကောလာခဲ့ကြတဲ့ ပုံနဲ့ တူပါ တယ်ဗျာ။ ကိုထွန်းရင်တို့ကတော့ တောပိုင်းမှာ နေလာခဲ့ပြီး၊ နဂိုကလည်း မုဆိုးလုပ်စားတဲ့ အနွယ်ပဲဗျ။ ဒါကြောင့် ရိုးရာနတ်ပသတာတို့၊ ဘာတို့ လုပ်တဲ့ အခါမှာ ကျားနတ်ပူးတယ်ဆိုပြီး တစ်နှစ်တစ်ခါတော့ လူစိတ် ပျောက်တာလိုလို၊ ကျားဟိန်းဟိန်းတာလိုလို အိမ်ပေါ်က အိမ်အောက်ကို ကျွမ်းပစ်ချတာတို့ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိတာတွေ့ဖူးတယ်။ ဒီလိုအခါမှာတော့ သူ့ သားမယားတွေဟာ သူတစ်ယောက်တည်း ခြံဝင်းတံခါးပိတ်ပြီး တခြားထွက်ပြေးနေကြတာပဲ။ ရွာထဲက လူတွေလည်း သူ့ကို မကြည့်ရဲ ကြဘူးဗျ။

“ကျွန်တော် ဘေးကို စုံစမ်းကြည့်တော့လည်း ဒီလူက 'ပေါရိ သာဒ' မှော်ပေါက်နေတာလို့... ပြောကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရောက်တာနဲ့ ကြုံကြိုက်လို့ ကျွန်တော်က ဟေ့ ကိုထွန်းရင် ဘာလုပ်နေ သတဲ့၊ ကျုပ် ခင်ဗျားဆီလာတာလို့ အဝေးက အသံပေးပြီး ဝင်သွားတယ် ဆိုရင် ဘာမှ မဖြစ်သလိုဘဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဆရာကြီး... ဆရာကြီးနဲ့ ရီရီသေသေပဲ။ လူကောင်းပကတိလို ပြန်ဖြစ်ပြီး ဧည့်ဝတ်စောင့်ဝတ် ပြုစုတာပဲဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုဆိုရင် သူ့ရွာထဲက လူတွေရော သူ့ဇနီးနဲ့ သားသမီးတွေပါ ပိုလေးစားပြီး တကယ့်ကို ကိုယ်ခံပညာတွေ ဘာတွေ ရှိသလိုတောင် ထင်ပြီး နေကြတာကလား။”

“ဒီလူကတော့ သိပ်ကျွမ်းတယ်၊ ကျွန်တော် အမဲကြီးပစ်ချင် တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ချမယ့် မုဆိုးဖော်ကို တခြား

မှဆိုးကြီးတွေက စပ်ပေးတာနဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခင်သွားကြတာပဲ။ သူ့အိမ်ကလည်း ကျွန်တော် တောတက်သွားတဲ့အခါ တေည်းချတဲ့အိမ် ဖြစ်လာတာပေါ့လေ။”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အမဲကြီး ပစ်ကြမယ်ဆိုရင် ဒီနယ်ထဲမှာလည်း သိပ်မရှိတော့ ဒီနယ်မှာ မပစ်ကြဘူး၊ ပြီးတော့ ခပ်ရှင်းရှင်း ပြောရရင် အမဲကြီးပစ်တဲ့သတင်းလည်း မတက်စေချင်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မိုင်လေးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်လောက်ဝေးတဲ့ ကသာခရိုင်နဲ့ နယ်စပ်ဒေသမှာ သွားသွားမွှေကြတာပဲဗျ။ အကောင်ကြီးရှိတဲ့ နေရာသူက လမ်းပြ၊ ကျွန်တော့် ဗာဟီရ သူက လုပ်ပေး၊ ကျွန်တော်ကပစ်၊ ရတဲ့ ဝေစုကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ယူကြတာပေါ့။ ဥပဒေ တားမြစ်ချက် တင်းကျပ်လွန်းတဲ့အတွက် ဆင်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မပစ်ကြဘူး။ ရတဲ့ ပစ္စည်းကိုလည်း ထုခွဲဖို့ ခက်တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ စိုင်နဲ့ပြောင်ကို အဓိကထားပြီးတော့ နင်းကြတာပဲ”

“ပထမအကြိမ်၊ ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်တော်တို့ နှစ်နှစ်ဆက်သွားကြတယ်၊ ရလည်းရပါတယ်။ ကိုထွန်းရင် အိမ်လည်း ဟိုတုန်းကနဲ့ စာရင် ၀၀လင်လင် စား၊ ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်နေနဲ့ ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ စီးပွားရေးသဘော မဟုတ်ဘဲ အပျော်တမ်းတစ်ဝက် လိုက်ပစ်နေတာ ဖြစ်တယ်။ ပစ်ရ ခတ်ရတဲ့ အာသာ အခုမှ ပြည့်ဝလာတယ်။ နှစ်တိုင်း တစ်နှစ်တစ်ခါတော့ ထွက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ နောက်ဆုံး ပင်စင်ယူတောင်မှ မှဆိုးလိုင်စင်လျှောက်ပြီး မှဆိုးလုပ်ဦးမယ်လို့တောင် စိတ်ကူးထားတယ်။ သုသရေးတဲ့ ‘မှဆိုးကြီးကိုရဲ’ တို့လို ရိုက်ဒါဟက်ဂတ်ရဲ့ ‘အလန်ကွာတာမိန်း’ တို့လိုပေါ့ဗျာ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

ဟု ရယ်လိုက်ပါသေးသည်။

‘အဲ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ကတော့ ကျွန်တော့် မှုဆိုးဘဝ နောက်ဆုံးနှစ် ဆိုရတော့မှာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအခေါက်မှာ ကိုထွန်းရင် နန်းဇာတိရုပ် ပေါ်လာတာပဲဗျ။ အခုပြောရင်းတောင် ကြက်သီးတွေ ဖျန်းခနဲ ထသေးတယ်။ ကိုမင်းဏီ၊ လေးလေးပြောတဲ့ ဘေးတွေ့လိမ့်မယ်ဆိုတာ တကယ်တွေ့တာလား။’

ကိုစောလုံမိုင်းက စကားကို လေးလေးနက်နက် တကယ်ကြက်သီး ထသွားသလို တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ပြီး ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်ကိုပါ ဓာတ်ကူးပြီး ကျွန်တော်ပါ ဖျန်းခနဲ ကြက်သီးထသွားပါသည်။ အချိန်ကလည်း ညဉ့်နက်လာပါပြီ။ မီးဖိုတွင်းမှ ထင်းများကျသွားပြန်သဖြင့် အအေးဓာတ်လည်း ပိုလာပါသည်။ အပြင်မှာ မိုးက မရွာတော့သဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ နေရာပြင်ထိုင်ရင်း ဘေးဘီနံရံများကို ကြည့်မိပါသည်။ လက်ဦးအောင်ပွဲရခဲ့သည့် ကျားရေကြီးနှင့် ကြက်ခြေခတ် လှံကြီးတို့ကို ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲထားလိုက်မိပါသည်။ ကပ္ပာကယာ အရက်ဖန်ခွက်တွင်းမှ လက်ကျန်ကို တဝကြီး ငုံ့ကျိုက်ချလိုက်မိပါသည်။

“ကိုထွန်းရင်နဲ့ နန်းဇာတိရုပ်ဆိုတာက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ။ ဝေစုရတဲ့အထဲက လောဘတိုက်လာတာလား။”

ကိုစောလုံမိုင်းသည် လက်ကိုကာပြရင်း ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ပါသည်။

“လောဘတော့ ဇာကယ်မကြီးတဲ့လူ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ဆင်းရဲတဲ့လူဆိုတော့ ညှာပါတယ်။ သူ့ကို အမြဲတမ်း ပိုပေးပါတယ်။ ရကောင်းစေ မရှိရှာပါဘူး။ သူ့ ဇာတိရုပ်ဆိုတာ ကျွန်တော်စောစောက ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားလာခဲ့တဲ့ အချက်တစ်ခုရှိတယ်။ ဘာလဲဆိုရင် ကျွန်တော် လှဲလိုက်တဲ့ အမဲကြီး လဲပြီဆိုတာနဲ့ သူဟာ အဲဒီအကောင်ကြီး

ဆီကို အပြေးသွားတာပဲ။ မသွားနဲ့ဦးဆိုပြီး သတိပေးတာတောင် မရဘူး။ အကောင်ကြီးဆီရောက်တော့မှ သူ့လက်စွဲတော် လုံကြီးနဲ့ အကောင်ကြီး လည်မျိုကို ဖိထိုးပြီး လုံပြန်အနုတ်မှာ ထွက်ကျလာတဲ့ သွေးကို လက်ဝါးနဲ့ ခံသောက်လေ့ရှိတယ်ဗျ”

“အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ကိုထွန်းရင်လို့ မေးကြည့်တော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ။ မှဆိုးသိဒ္ဓိတင်တာလေ ဆရာကြီးတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘတ်ခွနဲ့ပစ်လို့ရတဲ့ ငှက်ကလေး၊ ရှဉ့်ကလေးတွေရဲ့ သွေးနဲ့ ခွလောက်စာအိမ်မှာ သုတ်တာကို သွားသတိရတယ်။ ဒါလည်း သိဒ္ဓိတင်တာပေါ့လေ”

“ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က နှစ်ယောက် ထွက်ကြရောဗျို။ မော်လိုက်ကနေ သင်္ဃါ၊ အဲဒီက မိုင်ချောင်း၊ အဲဒီက ပါဟဲ၊ ပါဟဲက နန်းဆုံဝင်၊ ကိုထွန်းရင်ခေါ်ပြီး မော်လိုက်ခရိုင်ကို တစ်ညအိပ်နဲ့ ကျော်ပြီး ကသာကြီးဝိုင်းထဲ ရောက်ကြတာပဲ။ ကြီးဝိုင်းမှာ လိုက်ပြီး အမဲကြီးရှိမယ့် စခန်းတွေကို ရှာကြတာပဲ။”

“တစ်ညကျတော့ ရွာနဲ့ မနီးမဝေးစခန်းတစ်ခုမှာ မိုးချုပ်တာနဲ့ နှစ်ယောက်စခန်းချကြတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းချတဲ့နေရာမှာ ကံကော်ပင်ကြီးရှိတယ်။ အဲဒီအောက်မှာ မီးဖိုပြီး စားကြသောက်ကြတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ခရီးကပန်းတော့ ပါလာတဲ့ အရက်လက်ကျန်ကို အပြတ်သောက်လိုက်တယ်။ ကိုထွန်းရင်ကတော့ ကျွန်တော့်လောက် သောက်လေ့သောက်ထမရှိဘူး။ မနက်ဖြန် ရွာဝင်ပြီး ရိက္ခာဖြည့်မယ့် အတူတူ လက်ကျန်မထားတော့ပါဘူးဆိုပြီး သောက်လိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ တောထဲအိပ်တဲ့အခါ မတော်တဆ ကျားဆွဲမှာ ဆင်နင်းခံရမှာလည်း ကြောက်ရတော့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ အိပ်ကြရတယ်။ မအိပ်တဲ့လူက မီးဖိုကို မပြတ်ဖြည့်ထည့်ပေးရတယ်။ အိပ်ချင်ရင်

အိပ်နေတဲ့ လူကိုနှိုးပြီးမှ ကိုယ်ကအိပ်ရတယ်။ ဒါမှ တိရစ္ဆာန်ရန်ကရော
သေနတ်တွေ ကျည်တွေအတွက် လူသူလေးပါးရော စိတ်ချရတယ်။

“အဲဒီညဉ့်ကတော့ ကျွန်တော် ပထမ ညဉ့်ဦးပိုင်းမှာပဲ ကိုထွန်းရင်
ကို မှာစရာရှိတာ၊ သတိပေးစရာရှိတာတွေပေးပြီး လွဲအိပ်လိုက်တယ်။
ဘယ်လောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတယ်ဆိုတာတောင် မသိ
လိုက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ရေးနိုးလာလို့ ထမယ်လုပ်တော့ ကိုယ်ခန္ဓာ
ကြီးတစ်ခုလုံး လှုပ်လို့မရအောင် ဖြစ်နေတော့တယ်”

“ဒါနဲ့ ရုန်းကန်ကြည့်တော့လည်း ရုန်းမရ ကန်မရ ဖြစ်နေလို့
ခေါင်းကို စောင်းကြည့်၊ ဇက်ထောင်ကြည့်လိုက်တော့မှ ကျွန်တော့် တစ်
ကိုယ်လုံး ကြိုးတွေနဲ့ လှုပ်မရအောင် တုပ်ထားတာ တွေ့ရတာကိုး။
ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်လို့ ဘေးဘီကြည့်တော့လည်း ကိုထွန်းရင်ကို မတွေ့
ရဘူး။ သေနတ်တွေ၊ မီးဖိုတွေ ချထားတဲ့ ဘူးခွက်ကလေးတွေ ဆိုတာ
ကလည်း ဘာမှ နေရာမယွင်းဘူး။ ဒါနဲ့...”

“ကိုထွန်းရင်... ကိုထွန်းရင်”

“အော်ခေါ်ကြည့်တယ်၊ ထူးသံလည်း မကြားရဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်
တော်တို့တော့ ဘေးတစ်ခုခုတွေ ပြီလို့ တွေးမိပြီး စိတ်ထဲမှာ တော်တော်
တုန်လှုပ်သွားတယ်”

“လ ရောင်ကလေးကလည်း ဝင်တော့မယ့်ဆဲဆဲ တစောင်း
ကလေး သာနေတယ်။ လရောင်အောက်မှာ နှင်းတဖြိုက်ဖြိုက်ကျနေပေ
မဲ့ မှိုင်းမတိုက်တော့ နီပ်လှမ်းလှမ်းထိ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နေရတယ်။
ဒါပေမဲ့... ဘာလူရိပ်လူယောင်မှ မမြင်ရဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ချည်ထားတဲ့
ကြိုးကလည်း ကျွန်တော် ယူလာတဲ့ ကြိုးမဟုတ်ဘူး။ ကိုထွန်းရင် ယူလာ
တာလည်း မမြင်မိဘူး။ ဝှက်ပြီး သူ့အထုပ်ထဲ ပါလာရင်တော့ မပြော
တတ်ဘူးလေ။ စသည်ဖြင့် စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး။ ဒီလိုနေတုန်း ဗြဲနဲခနဲ

အရိပ်ကြီး မည်းခနဲ ချုံကွယ်ကလေးတစ်ဖက်က ပေါ်လာလို့ ကြည့်လိုက်တော့ လကို ကျောပေးပြီး မားမားကြီး ပေါ်လာသူက ကိုထွန်းရင် ဖြစ်နေတာကိုး၊ ထုံးစံအတိုင်း အကျီကလည်း မပါ၊ ခါးတောင်းကို ကျိုက်ထားသေး၊ လက်က လုံကြီးကလည်း ကိုင်ထားသေး၊ လူပုံက မည်းမည်းမှာလရောင်နဲ့ အရောင်က ထွက်နေတော့ တကယ့်ကြောက်စရာကြီးပဲ၊ ဒါတောင် မျက်နှာကို မမြင်ရလို့ဗျ”

“ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေပြီး တရွေ့ရွေ့တိုးလာတယ်၊ ပြီးတော့... ခြေထောက်နဲ့ တည့်တည့် နှစ်လံကွာလောက်မှာ ရပ်လိုက်ပြန်တယ်။ ဒီအခါမှာ သူ မျက်နှာပေါ်ကို လရောင် တစ်ခြမ်းကျနေလို့ မြင်နေရတယ်။ သူ့ ရုပ်ဟာ တစ်ခါ... တစ်ခါ မှော်ထတယ်ဆိုတဲ့အခါ ပြောင်းသွားတဲ့ ရုပ်ကြီးမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ နဂိုရုပ်နဲ့ နဂိုစိတ် မရှိတော့ဘူးလို့ ရိပ်မိရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အသံကြားရင် သူဟာ သတိပြန်ပြန်ရတာ တွေးမိလို့ သူ့နှာမည်ကို ခေါ်မလို့ အော်ကြည့်လိုက်တယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ မသိဘူး၊ လည်ချောင်းထဲက ကြွက်သားတွေဟာ အလုပ် မလုပ်ကြတော့ဘူး၊ လှုပ်လို့ မရတော့ဘူး၊ အသံထွက်လို့ မရတော့ဘူး။ အဲ့ဒီမှာ ကျွန်တော့် တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ကြောက်တယ်ဆိုတာ ဒါပါပဲလားလို့ သတိထားလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တကယ်ကြောက်သွားတာကလား၊ ကြောက်လိုက်သမှ ခေါင်းက ဆံပင်တွေဟာ ရွှံ့စို... ရွှံ့စိုနဲ့ ထောင်ပြီး ကျွတ်ကျသွားကြသလား အောက်မေ့ရတယ်။ ခြေတွေ လက်တွေဆိုတာတော့ လှုပ်ဖို့၊ ရုန်းဖို့နေနေသာသာ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ အဆက်ပြတ်ပြီး လှုပ်လို့ ရှားလို့တောင် မရတော့ဘူး ဖြစ်သွားတယ်ဗျ”

“ကိုထွန်းရင်ဟာ လက်ထဲက လုံကြီးကို ခပ်မြောက်မြောက် လုပ်၊ ဆဲကြည့်လိုက်ပြီးမှ...”

“ဆရာကြီး... ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် အလွန် လေးစားပါတယ်။

ကြည်ညိုတာလည်း သိပ်ကြည်ညိုပါတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ သတ္တိမျိုးကို လည်း ကျွန်တော် ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာကြီး မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပေါရိသာဒ မှော်အတွက်နဲ့ ရတဲ့ သားကောင်တိုင်းရဲ့ လည်ချောင်းသွေးနဲ့ သိဒ္ဓိအကြိမ်ကြိမ် တင်လာခဲ့တာပါ။ အခုလည်း နောက်ဆုံးသိဒ္ဓိတင်တဲ့အနေနဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ လည်ချောင်းသွေးနဲ့ တင်ဖို့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ ကျန်တော့တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်တာပါ။ ဒီတစ်ခါ ဆရာကြီးသွေးနဲ့သာ သိဒ္ဓိတင်ပြီးပြီဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်သားကောင်မျိုးကိုမှ ပင်ပင်ပန်းပန်း လိုက်နေစရာ မလိုတော့တဲ့ မုဆိုးဖြစ်တော့မှာပါ။ စိုင်းအုပ်၊ ပြောင်အုပ်ဆိုတဲ့ အကောင်တွေ အုပ်ထဲဝင်ပြီး ကျွန်တော့် ကြိုက်ကောင်ကို ချိုကိုင်တွန်းရုံနဲ့ ရတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဒါတင်မကဘူး ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ အစွယ်ရှိသူ ဆင်ကို အစွယ်ပေါ်နင်းပြီးမှ လှံနဲ့ထိုးဦး၊ ရတော့မှာ သေချာတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် အခုလို လုပ်ရတာပါ။ ကျွန်တော်ရတဲ့ အမဲတိုင်း အမဲတိုင်းအတွက် ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် အမြဲတမ်း ပသသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာကြီး ဘာမှ စိတ်ပူစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော် သစ္စာဆိုပါတယ်။

လို့ပြောပြီး လုံကြီးဆပြီး နောက်ကို တစ်လှမ်းချင်း၊ တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်သွားတယ်ဗျ”

“သူ ဆုတ်သွားတာကို ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်နေရုံကလွဲလို့ ဘာမှ လုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ အော်လို့လည်း မရ၊ ရုန်းလို့လည်း မရဖြစ်နေတော့တာပဲ။ သူလှံပစ်လို့ လက်ဆကောင်းမယ့် နေရာမှာ သူရပ်မှာပဲ၊ ရပ်တဲ့ အချိန်မှာ သူလှံ ကျွန်တော့် လည်ပင်းလာစူးမလာ။ ကျွန်တော် သေရမှာပဲလို့သာ စိတ်ထဲက အောက်မေ့ပြီး တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး ရေရွတ်နေရတော့တယ်။

“နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ် သွားနေတော့ သူဟာ မသိမသာ ညာဘက်ကိုစွေပြီး ဆုတ်နေတာတွေ့ရတယ်။ သူ့ နောက်ဘက်မှာ ပေါင်လယ်လောက်ထိ ပေါက်နေကြတဲ့ ကိုင်းမြက်တောစပ်ကလေး ရှိ တယ်။ အဲဒီအထဲကို တိုးပြီး သုံးလေးလှမ်းလည်း ဆုတ်လိုက်ရော ဗြဲနံး ခနဲ ထခုန်လိုက်တာပဲဗျ။ ပါးစပ်ကလည်း တစ်တောလုံး ညံသွားအောင် အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်လိုက်တာ ဆူသွားတာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ သတိနဲ့ စောင့်ကြည့်နေတာမို့ ဖြစ်ပျက်သွားတာ အကုန်မြင်လိုက်ရတယ်။ လူရော လှံရော လေထဲကို မြောက်တက်သွားလိုက်တာ သူ့ လက်ခုပ် တစ်ဖောင်လောက်တောင် မြင့်သွားတယ် ထင်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် ကပဲ ပက်လက်လှန်နေရာက အပေါ်ကို မော့ကြည့်နေရလို့လားတော့ မသိဘူး၊ လရောင်ထဲမှာ မည်းခနဲ ခြေကားယား၊ လက်ကားယားနဲ့ လှံကြီးပါ မြောက်လိုက်သွားတာ တကယ့်ကို လက်ခုပ်တစ်ဖောင်လောက် မြင့်သွားတယ် အောက်မေ့ရတာပဲ။ ပြီးတော့... ပြန်ကျတော့ မှောက် ရက်ကြီး ဘုန်းခနဲမြည်ပြီးတော့ ပြန်ကျလာတာပဲ။ ကျွန်တော် စိုက်ကြည့် နေရာ ပြန်ကျရာနေပြီးတော့ တစ်ချက်... နှစ်ချက်သာတွန့်ပြီး မလှုပ်တော့ ဘူးဗျို၊ ပြန်လည်း မထတော့ဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့် ဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ကို မရသေးဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း ရုန်းလို့ ထလို့မှ မရတော့၊ သွားလည်း မကြည့်နိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ”

“ဒါနဲ့ မိုးလင်းပြီး နေကလေး ပွင့်လာတော့မှ အနီးအနားမှာ ခရီး သွားနေကြတဲ့ လူသံတွေကြားလို့ အသံပေးခေါ်ယူရတယ်။ သူတို့ လာကြပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြိုးဖြေပေးကြပြီးမှ ကိုထွန်းရင် ဖြစ်ပျက်ပုံကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ရတော့တယ်။”

“ဖြစ်ပုံက ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ မြွေများ ကိုက်လိုက်သလား။”

“ဘယ်... မြွေဟုတ်မလဲဗျာ၊ မြွေဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ကိုက်

လို့ မသေပါဘူးဗျာ၊ ကိုထွန်းရင်ဆို မြွေကိုက်ခံရတာ ရိုးနေပြီ။ အခု ဖြစ်တာက ကျားသွားလမ်းမှာ အဆိပ်လူးဒူးလေးကို ငုတ်ရိုက်ပြီး မောင်းကို ကြိုးနဲ့ဆိုင်းပြီး ထောင်တဲ့နည်းနဲ့ ထောင်ထားတဲ့ဟာကို နောက်ဆုတ်သွားရင်း ပေါင်နဲ့ တိုးမိရာက မောင်းပြုတ်ပြီး မြားစူးဝင်သွားလို့ဗျို့။”

“ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်စွေ့ခုန်၊ နှစ်စွေ့ခုန်နဲ့ တွေ့သွားတော့ သူ့ခမျာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားတာတောင် မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ အသက်ပျောက်သွားတာဗျို့။”

“အဲဒီကိစ္စကြီးကို သေမှုသေခင်းနဲ့ အမှုပိတ်ပစ်လိုက်ရတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအခါကစပြီးတော့ အမဲလိုက်တဲ့ ဝါသနာကို ခေါက်ထားလိုက်ရတော့တယ်။ တကယ့်ကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ကြက်သီးထစရာကြီးပါပဲဗျာ။”

“လူဆိုတာ အယူသီးလွန်းအားကြီးပြီဆိုရင် ရူးသွားတတ်တာ မျိုးကလား ကိုမင်းကီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ရူးတယ်ဘယ်ထင်မလဲ၊ ယုံကြည်မှု ပြင်းထန်တယ် ထင်မှာပေါ့။”

“ကိုထွန်းရင်လည်း သူ့မှော်ကို သူ တကယ်ယုံတာနဲ့ တူတယ်။ ကျွန်တော့်ကို စကားပြောနေတုန်းဆိုရင် သူ့စိတ်တွေ တကယ်ပြောင်းနေတာ၊ သူ ယုံတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မယ်ထင်နေတယ်နဲ့ တူပါတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးဟာ နက်ကျထားသလို ဆတ်ဆတ်... ဆတ်ဆတ်နဲ့ တုန်နေတာပဲ။”

ကျွန်တော်သည် ယခုမှ ပင့်ထားသော သက်မကို ဟင်းခနဲ ချလိုက်နိုင်ပါ၏။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသလို၊ ကြောက်စရာလည်းကောင်းလှပါ၏။ ယခုဆိုလျှင် အမဲလိုက် ဝါသနာကို စွန့်ပစ်လိုက်သဖြင့် လေးလေးမှာ စိတ်အေးသွားရပြီဆိုသည်ကို ယုံမှားစရာ မရှိတော့ပါ။

ထိုအခိုက် ကိုစောလုံမိုင်း၏ ဇနီး လေးလေးမှာ ဖိနပ်ကလေး ဖွနင်းပြီး အရိပ်ကလေးလို ဝင်လာပြန်ပါသည်။

“ဟင်... အစ်ကိုကြီးတို့ စကားကောင်းနေကြတုန်းလား။ ကဲ... ထမင်းစားရင်းမှ ဆက်ပြောကြတော့၊ လေးလေး အခုပဲ ဟင်းတွေ နွေးထားခဲ့တယ်။ ဆယ်နာရီလည်း ထိုးတော့မယ်”

ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မတ်တပ်ရပ်ကာ ခွက်ကျွန်များ ကို မော့လိုက်ကြပြီး အရိပ်ကလေးသဖွယ် လေးလေး နောက်မှ အတွင်း ခန်းသို့ လိုက်သွားကြပါတော့ သတည်း...။

မင်းထီ

